Dragoste periculoasă

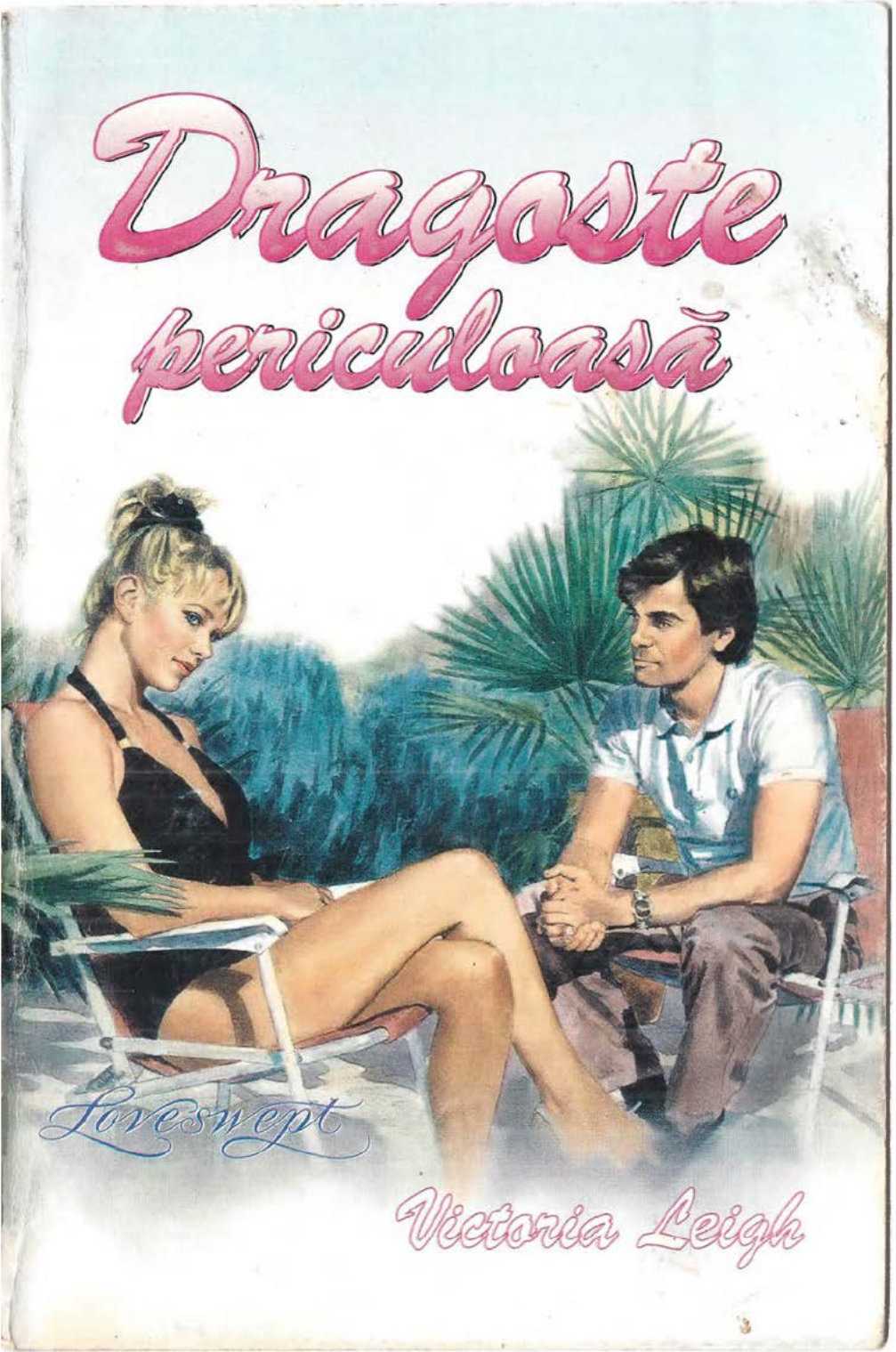

Loveswept

Victoria Leigh

Loveswept

Victoria Leigh

Dragoste periculoasă

Traducere de Cristina Oancea

Editura MIRON
București

Dangerous Love
by Victoria Leigh

© copyright 1994 by
Victoria Leigh

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

© copyright 1995 by Editura MIRON

ISBN 973-95057-3-2

Prolog

Luke Sinclair se lăsă pe spate, în fotoliul de piele, privind fix la bărbatul din fața lui.

– Trebuie să-i spui, Wyatt, zise el. E riscant să nu știe despre Curtis: ar putea s-o coste viața.

– E treaba ta să împiedici asta.

Privirea rece, ca de oțel, a lui Wyatt Conner, spinteca aerul dintre ei. Luke își ridică la rîndul lui ochii ca gheața, pentru a-i aminti lui Wyatt că nu era intimidat.

– Am mai multe șanse să-i salvez viața dacă și ea mă ajută.

– Nu, la naiba!

Palma deschisă a lui Wyatt izbi cu putere biroul, dislocînd telefonul din locul lui. Înjurînd, cum Luke nu-l auzea prea des pe șeful lui, în genere atît de

controlat, Wyatt puse telefonul la loc.

– Dacă-i spun lui Elisabeth că i-l trimit pe şeful serviciului meu de pază, ca s-o apere de omul care a răpit-o acum şase ani, va deveni un pachet de nervi.

– Mie mi se pare firesc să-i spui despre evadarea lui Curtis. Să nu crezi că o menajezi, în felul acesta. O faci doar mai greu de apărat.

Luke îl privi hotărît pe Wyatt.

– Sora ta are douăzeci şi şapte de ani, Wyatt. E destul de mare că să ştie ce se întîmplă cu ea.

– Eu o cunosc pe Elisabeth. Tu n-o cunoşti, Luke. Curtis aproape că a distrus-o prima dată. N-ar putea suporta asta.

Degetele lui loveau, neobosit, lemnul lucios al biroului.

– Iar eu nu vreau să fie silită să suporte.

Luke nu se putu stăpîni să nu urmărească privirea lui Wyatt, îndreptată către fotografia înrămată în argint, de pe colţul biroului. Femeia din fotografie era deosebită, frumoasă într-un mod care îi amintea de răsăritul soarelui. Îşi aminti ce simţise prima dată cînd văzuse fotografia. Cum îi pierise răsuflarea, lăsîndu-l golit şi mut, pînă cînd inima ce i se zbătea în piept îl silise să respire din nou, de dragul propriei supravieţuiri.

Asta se petrecuse cu patru ani în urmă. De atunci, învăţase să se controleze. Găsea că e mai uşor să nu se uite de loc la fotografie şi cînd nu putea să reziste, ştia să-şi ascundă sentimentele.

Privi îndelung fotografia, înnebunit de gîndul, de-acum sigur, că ea era în primejdie. Încercă să

vadă în ea acea dezarmantă vulnerabilitate de care Wyatt era convins. Părul lung şi blond îi cădea pe umeri în bucle bătute de vînt. Ochii de un albastru intens rîdeau către el din mijlocul figurii delicat modelate, mişcătoare şi sănătoasă totodată. Era o femeie scundă şi părea aproape pitică alături de dobermanul care o lingea pe obraz.

Fotografia fusese făcută pe plaja sălbatică a insulei unde Elisabeth îşi stabilise căminul. Situată în Puget Sound, canalul care separă statul Washington de Canada, insula Quincy era la antipodul biroului lui Wyatt din Singapore. Şi totuşi, Luke putea aproape să simtă mîngîierea rîsului ei...

Probabil că n-ar mai fi avut motive de rîs după ce i-ar fi explicat motivul vizitei lui. Răsucindu-se în scaun, îşi întinse picioarele lungi, în vreme ce îşi studia şeful.

Erau rare ocaziile cînd Wyatt Conner lăsa să i se vadă emoţiile, dar aceasta era una dintre ele. Liniile care-i brăzdau faţa păreau mai adînci, iar maxilarele îi erau aşa de încleştate, încît Luke îi putea vedea contracţiile muşchilor.

Părea îngrijorat. Şi avea de ce.

Probabil de multe ori, în decursul anilor, Wyatt fusese îngrijorat din pricina surorii sale, căreia îi purta de grijă de la moartea părinţilor lor. Wyatt îi povestise cîndva că aceştia fuseseră măturaţi peste bord de valurile unei furtuni, în timpul unei croaziere între Singapore şi Jawa.

Wyatt se apropia de treizeci de ani. Încercase să-şi croiască propriul drum în labirintul corporaţiilor

de hoteluri şi alte diverse întreprinderi dobîndite de părinţii săi de-a lungul anilor. S-a decis s-o păstreze pe Elisabeth alături de el, la Singapore. Singura alternativă era să o trimită la o mătuşă din Carolina de Sud, pe care nici unul dintre ei n-o văzuse.

Din cîte aflase el despre Elisabeth, Luke îşi putea imagina că nu l-ar fi putut părăsi pe Wyatt decît dacă ar fi fost împachetată şi expediată prin poştă.

– Elisabeth ştie că nu vei îngădui niciodată să i se întîmple ceva rău, Wyatt.

– Da, aşa cum n-am îngăduit nici acum şase ani, nu-i aşa? izbucni Wyatt.

– Atunci n-a fost vina ta. Am citit toate dosarele. Chiar şi tu trebuie să admiţi că n-aveai cum să-l împiedici pe Curtis să ajungă la ea.

Averea şi importanţa lui Wyatt îl făceau o ţintă firească pentru terorişti, răpitori şi alţi indivizi dubioşi. Goana lor după bani cîştigaţi uşor era o parte a vieţii în acest colţ de lume, ca şi în Italia, America de Sud sau ţările arabe. Wyatt luase toate precauţiile posibile în ceea ce privea viaţa lui şi a surorii sale, dar uneori precauţiile nu sînt de ajuns.

Elisabeth era prea tînără ca să aprecieze pericolul. Şi poate prea ocrotită. Prea naivă. Luke respiră adînc.

– După cîte înţeleg eu, odată ce a împlinit nouăsprezece ani, Elisabeth n-a prea mai dat atenţie sfaturilor tale de frate mai mare în legătură cu oamenii cu care ar fi trebuit sau nu să se întîlnească.

– Ar fi trebuit să cer investigaţii mai aprofundate despre Curtis...

– Dar Elisabeth nu te-ar fi lăsat să faci mai mult decît o verificare de suprafață, îi încheie Luke fraza. Asocierea lui Curtis cu acel grup terorist libian era prea bine ascunsă, oricum n-ai fi dat de ea. Nu prea mai aveai mare lucru de făcut, odată ce puseseră ochii pe tine.

Luke știuse, cînd venise să lucreze pentru Wyatt, că noul lui șef era unul din cei mai puternici oameni de pe coasta Pacificului. De fapt, chiar asta îl atrăsese în primul rînd.

După o carieră variată, evoluînd de la un post mărunt în marină, la vreo doisprezece ani de muncă pentru o organizație ultrasecretă de spionaj a Statelor Unite, Luke era pregătit pentru acțiune – și pentru intrigă. La Wyatt le găsea pe amîndouă, fără absurditatea birocratică a aparatului guvernamental de orice nivel. Să răspundă de securitatea întreprinderilor lui Wyatt, ca să nu mai vorbim de viața lui personală, aceasta era o provocare căreia Luke nu-i putuse rezista.

După patru ani, siguranța lui Elisabeth nu mai făcea parte din sarcinile lui de serviciu, ci mai curînd din viața lui.

Wyatt își retrase privirea de pe fotografie.

– Au făcut-o să sufere pe sora mea, pentru bani. Pentru banii mei. Mi-e greu să trăiesc cu acest gînd.

– Ar fi găsit altă cale, dacă erau destul de hotărîți. S-a întîmplat pur și simplu să dea de Elisabeth.

Luke își înfrînă dezgustul față de cuvintele lui ușuratice. Cei peste douăzeci de ani de experiență în meseria lui îl învățaseră că emoțiile sînt un lux.

– Răpirea lui Elisabeth li s-a părut modul cel mai eficient de a-ți atrage atenția și de a pune mîna pe cîteva din milioanele tale. Singurul mod în care ai fi putut preveni această situație ar fi fost s-o ții tu însuți prizonieră.

– În schimb, am lăsat-o să devină prizoniera lor.

Wyatt își răsuci scaunul spre fereastra largă care se deschidea către luminile sclipitoare ale golfului.

– Dar ai adus-o înapoi, îi reaminti Luke. Și fără să cedezi pretențiilor lor.

– Și l-am îndepărtat pe Curtis pentru totdeauna. Cel puțin așa am crezut.

Se răsuci la loc, ridicînd o privire întrebătoare către Luke.

– Și acum, e mai bine? Înfiptă în insula aia de la capătul lumii, pentru că-i este prea frică să plece? Așa de speriată de străini, încît orice nou venit pe insulă o face să alerge să se încuie în casă, pînă termini verificarea trecutului lui, de la grădiniță încoace?

– Nu te-ai prea ocupat de dosarul ei în ultima vreme, dacă îți imaginezi că e așa de speriată. Rapoartele lui McCain din ultimii ani dau o imagine foarte diferită de ce-mi spui tu.

Luke se referea la angajatul lui care răspundea de inspecțiile la fața locului și de întreținerea sistemului de securitate al locuinței ei. Rapoartele lui evoluaseră de la descrierea succintă, aproape dureroasă, a unei tinere femei înspăimîntate, la o relatare

detaliată a modului în care Elisabeth învățase să-și stăpînească temerile. O realizare remarcabilă, Luke era convins, a unei femei care continua să-și trăiască viața. Și el era cel mai în măsură să știe. Doar că nu învățase pe dinafară dosarul ei.

– Din ce spune McCain, Elisabeth pare să se fi adaptat foarte bine.

– Atîta timp cît nu părăsește insula.

– Poate că e chiar momentul s-o facă.

Luke se înclină, pregătit să-și facă propunerea.

– Dacă-i spun că a dispărut Curtis și că e posibil să fi aflat de ascunzătoarea ei, sînt sigur că aș putea s-o conving să plece cu mine de pe insulă.

– Nu vreau s-o sperii.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Wyatt, ce-ți imaginezi că se va întîmpla cînd Curtis o va găsi pe insulă?

– N-o va găsi.

– Cum poți să fii așa de sigur?

– Trebuie să fiu, spuse Wyatt calm. Nu pot îngădui ca ea să sufere din nou. De aceea te trimit pe tine. Dacă eventual Curtis trece peste mine, știu că tu vei avea grijă ca Elisabeth să fie în siguranță.

– Dar am mîinile legate!

– Luke își trecu degetele prin părul scurt și negru de pe ceafă.

– Să am grijă de ea, pe insula aia, și fără să-i spun nimic – e aproape imposibil...

– Spune-i că faci o verificare completă a sistemului de securitate. Nu va avea nici un motiv să se îndoiască. Dumnezeu știe că s-a plîns destul de des

în ultimii patru ani de felul cum animalele sălbatice declanşează alarmele. Spunea că o sperie cumplit să audă alarma şi să nu ştie de ce.

Luke simţi cum i se strînge inima la gîndul spaimei ei, dar logica îi spunea că e mai bine să fie speriată decît vulnerabilă, în faţa unor oameni de tipul celor care o răpiseră.

– Dacă nu s-a plîns în cei doi ani dinainte de venirea mea, este din cauză că sistemul de securitate era inadecvat. Cel puţin acum ştii că are toată protecţia pe care i-o poate oferi tehnologia.

Wyatt ridică o sprînceană, neîncrezător.

– Ea pretinde că era în perfectă siguranţă.

– Nici tu nu crezi ce spui. Un grup de copii putea să treacă prin caricatura aia de sistem de siguranţă fără ca ea să afle nimic, înainte de a simţi mirosul cîrnaţilor la focul de tabără.

Luke ridică din umeri.

– Nu pot face nimic dacă un iepure dă peste un senzor în infraroşu. Trebuie să se aştepte la cîteva alarme false, dacă sistemul funcţionează cum trebuie.

– Bănuiesc că şi cîinele ăla al ei e mai implicat decît recunoaşte ea.

Luke fu de acord.

– Nu va fi uşor să pretind că verific un sistem care e deja cît se poate de eficient. Şi ce va spune ea dacă stau mai mult de o săptămînă? Nimic din dosarul ei nu mă face să cred că e tîmpită, Wyatt.

Wyatt se lăsă în scaun, şi o clipă lungă se scurse înainte de a răspunde.

– Nu e genul tău, Luke.

– Ce? Să mă cert? Luke rîse scurt. La naiba, Wyatt, ne certăm tot timpul – mai ales cînd încerci să faci treaba pentru care m-ai angajat pe mine.

– Nu asta voiam să spun.

Wyatt ridică un coupe-papier de alamă şi-i sprijini vîrful de degetul mijlociu al celeilalte mîini.

– Ca şef al sistemului meu de pază, supraveghezi protecţia lui Elisabeth de patru ani. Niciodată, în tot acest timp, n-ai sugerat s-o includem în sistemul de decizie.

– Nu mi s-a părut că ar putea s-o intereseze diferitele sisteme de senzori.

– Nici măcar n-ai fost vreodată pe insulă, continuă Wyatt, de parcă nu l-ar fi auzit. Singura ta legătură cu Elisabeth este dosarul pe care îl ţine echipa ta asupra ei.

– La data cînd m-ai angajat pe mine, îl cunoştea deja pe McCain. N-am văzut nici un motiv să ne amestecăm şi mai mult în intimitatea ei.

– Ca să nu mai vorbim că te temeai să n-o sperii de moarte.

– Exact.

Luke n-avea nevoie să se privească în oglindă ca să ştie despre ce vorbea Wyatt. Trăia de-o viaţă cu dimensiunile şi aspectul lui sălbatic. La cei aproape doi metri înălţime ai lui şi cele o sută zece kilograme, puţini bărbaţi îl puteau egala ca talie, şi încă şi mai puţini ca forţă.

Wyatt se apropie. Era ceva mai scund, şi încă nu se pusese niciodată problema care dintre ei e

mai puternic.

Luke ştia că nu dimensiunile lui ar fi înspăimîntat-o pe Elisabeth. Ar fi speriat-o chipul lui, pe care anii de realităţi dure erau marcaţi în detalii fără echivoc. Forţă, violenţă şi dură supravieţuire – iată ce vedea, ori de cîte ori catadicsea să se uite la chipul pe care îl bărbierea de două ori pe zi.

Înfruntă cu stocism privirea întrebătoare a lui Wyatt.

– McCain e ceva mai uşor de privit...

– Multe femei găsesc mutra asta a ta irezistibilă, mormăi Wyatt.

– Nu faţa mea le interesează, răspunse Luke, cu un zîmbet batjocoritor în colţul gurii. Pericolul pe care-l intuiesc le încălzeşte.

Se gîndi din nou la întîlnirea lui cu Elisabeth. Se întrebă dacă un ciorap peste cap n-ar fi putut atenua şocul.

– Elisabeth are nevoie de forţa ta, Luke. Chiar dacă se teme de ea.

Luke oftă şi-şi lăsă capul pe speteaza scaunului, cu privirea concentrată asupra lui Wyatt.

– Mă ţii la curent cu urmărirea?

Wyatt conducea o echipă selecţionată care urma să dea de Curtis şi, dacă totul mergea bine, să-l captureze din nou.

– Prin Sloane, confirmă Wyatt, referindu-se la cel mai apropiat vecin al lui Elisabeth.

Matt Sloane, un artist care prosperase în intimitatea îndepărtată a insulei, sosise în Quincy Island cu soţia şi fiul său abia cu cîteva săptămîni înainte

ca Elisabeth să se instaleze în locuința ei. Și el era pe statul de plată al lui Wyatt, detaliu care pînă acum scăpase surorii lui.

Pentru ea era pur și simplu un vecin, care ar fi putut să-i vină în ajutor la nevoie. Cineva pe care l-ar fi putut chema dacă era speriată, în singurătatea în care alesese să trăiască.

În tăcerea care urmă, Luke examină planul lui Wyatt pentru a căuta erori. În afară de faptul că era structural opus față de ceea ce ar fi făcut el, dacă ar fi avut de ales, nu găsi nimic demn de luat în discuție.

Privi pe deasupra biroului la Wyatt, care îl studia.

– Am văzut cum te uiți la poza ei, Luke. Sau mai precis, cum *nu* te uiți la ea.

Cuvintele rostite de Wyatt erau pentru Luke o surpriză, o surpriză mai curînd neplăcută, și se prefăcu să nu înțeleagă.

– Ce naiba vrei să spui?

– Știu că ții la ea, spuse Wyatt, cu vocea lipsită de expresie. Și cred că trebuia să afli că știu.

Luke îl privi pe Wyatt, întrebîndu-se cît de adînc pătrunsese în sufletul lui. Prefera să tacă, în loc să spună ceva total stupid, ca de pildă: *Nu e adevărat.* Amîndoi știau mai bine.

Wyatt continuă, justificîndu-și observațiile dintr-o nouă perspectivă:

– Îți dai seama că niciodată nu va ajunge să răspundă sentimentelor tale. Elisabeth are nevoie de un bărbat delicat.

– Vrei să spui că eu nu sînt delicat?

Luke încercase să facă totul să sune ca o glumă. Dar Wyatt nu rîse.

– Eşti bărbatul cel mai aspru pe care l-am cunoscut vreodată.

– Eşti sigur că nu mă confunzi cu tine însuţi, Wyatt? Chiar şi prietenii tăi pretind că ai dat un nou sens cuvîntului *nemilos.*

Luke nu era pregătit să discute cu Wyatt despre sora lui. Şi nu-şi putea imagina o vreme cînd va fi pregătit...

– Ştiu despre ce vorbesc, Luke. Eşti aspru, dur şi foarte competent. În nimeni altcineva n-aş avea încredere în ce priveşte viaţa lui Elisabeth.

Wyatt trînti coupe-papier-ul pe birou.

– Dar nu sînt de părere că e cazul să ai altceva în comun cu Elisabeth.

Luke se sili să surîdă. Un surîs cam strîmb.

– Nu-ţi fă griji, şefule. La capitolul ăsta sînt întîmplător de acord cu tine. Elisabeth merită ceva mai bun.

– Nu mai bun. Diferit.

– Delicat, spuse Luke.

Wyatt încuviinţă.

– Delicat. Ea aşa de fragilă, Luke! Încearcă să n-o sperii. Asta ar putea s-o dea gata.

Surîsul lui Luke se lărgi.

– N-ar îndrăzni. Nu cu mine de faţă. Seamănă prea bine cu tine ca să îngăduie cuiva s-o vadă dînd înapoi.

Telefonul de pe biroul lui Wyatt sună. Îl ridică, ascultă un moment, apoi făcu cîteva comentarii

scurte înainte de a închide.

– Avionul e gata. Am dat instrucțiuni pilotului să rămînă în Seattle, în caz că ai nevoie urgentă de el ca să fugi cu Elisabeth.

– Tu ce vei folosi dacă avionul tău rămîne la Seattle? întrebă Luke, în timp ce strîngea mîna pe care Wyatt i-o întinsese.

– Am închiriat deja cîteva avioane care să stea la dispoziția echipei.

Wyatt se uită la ceas și se îndreptă spre ușă.

– Ține minte, Luke, Nu vreau ca ea să afle.

Luke dădu din cap.

– Voi decide cînd ajung acolo.

– Nu asta ți-am spus.

– Dacă e așa de fragilă, cum pari tu să crezi, voi păstra secretul cît voi putea de mult. Asta e tot ce pot să-ți promit.

Se îndreptă spre ușă, dar nu fu surprins cînd Wyatt își sprijini mîna de ea. Privirea șefului devenise dură.

– Am concediat oameni pentru mult mai puțin.

Un surîs încolți iarăși în colțul gurii lui Luke.

– Știu. Am băgat de seamă.

Wyatt scuturâ din cap și oftă.

– Ești omul cel mai potrivit pentru treaba asta, Luke. Aș prefera să nu trebuiască să trimit pe altcineva.

– Mă duc pe insulă, Wyatt, indiferent dacă sînt sau nu pe statul tău de plată.

– De ce?

Ochii lui Wyatt se îngustară, bănuitori.

– Credeam că ne-am înțeles, nu ești bărbatul potrivit pentru sora mea.

Luke respiră adînc.

– Ne-am înțeles.

Puse mîna pe mînerul ușii și-l răsuci, silindu-l pe Wyatt să dea înapoi sau să i se opună în mod serios, dacă putea.

Nu merita să riște prietenia lor pentru a afla dacă putea sau nu să-l oprească. Spera că Wyatt era de aceeași părere.

Era. În contra inimii, șeful lui făcu un pas înapoi și Luke era afară. Ajunse la jumătatea drumului către ascensor cînd, din anticameră, Wyatt vorbi din nou:

– De ce, Luke? Ce cauți în Quincy Island?

Luke ezită și aruncă o privire către secretara lui Wyatt, Sheila, care avea aerul de a nu-i fi băga în seamă pe cei doi bărbați.

– Afurisit să fiu dacă știu, Wyatt.

Fără să aștepte răspunsul lui Wyatt, se întoarse și lovi butonul ascensorului. Wyatt îl urmări un moment cu privirea, apoi se întoarse în biroul său.

Nici unul dintre ei nu era acolo cînd Sheila ridică telefonul pentru o convorbire la foarte mare distanță.

Capitolul 1

Elisabeth închise telefonul şi surîse.

– Aşadar, în cele din urmă soseşte...

Singura altă vietate din zonă îşi săltă capul la cuvintele ei şi scheună un răspuns neangajant. Apoi se ridică de pe preşul care-i servea ziua de culcuş şi traversă podeaua către locul unde stătea stăpîna lui, lîngă masa de bucătărie. Îşi înfipse trufa în palma ei şi începu să-i lingă degetele.

Elisabeth rîse şi-şi încolăci mîna pe botul dobermanului.

– Nu, Sneakers, nu ţi-am promis să cinăm mai devreme. Vorbeam de domnul Sinclair. Marele om s-a decis să ne facă el însuşi o vizită.

Încruntă din sprîncene, gîndindu-se la motivele posibile ale vizitei lui Sinclair.

Aşteptase această întîlnire aproape toţi cei patru ani de cînd Sinclair lucra pentru Wyatt. Dar nu scăpase nimănui măcar o şoaptă despre asta. Dacă Wyatt ar fi ştiut, ar fi întrebat-o de ce.

Şi cum ar fi putut să-i spună că dorea ca Luke Sinclair să vină pe insulă ca să se poată răzbuna pe el pentru că-i transformase casa în închisoare?! Cum ar fi putut să-i spună asta fratelui ei, ştiind că l-ar fi întristat, tocmai fratelui ei, care încă se mai considera vinovat pentru ceea ce se petrecuse cu şase ani în urmă?...

Nu, nu-i putea spune asta. Nici nu-i putea mărturisi că de mult nu se mai sinchisea să pună în funcţie sistemul perfecţionat de securitate pe care Wyatt îl considera esenţial pentru siguranţa ei.

Dar nu el era cel constrîns să trăiască terorizat de sirena unei alarme, care de putea declanşa şi datorită unei pietre căzute sau a unui senzor prost plasat. Sneakers declanşase aşa de multe alarme, în primele luni după instalarea sistemului ameliorat al lui Sinclair, încît aproape renunţase să-l mai lase singur pe-afară după lăsarea serii. Chiar şi după ce McCain ajustase tot ce se putea ajusta, încă mai rămăsese problema de a-şi aduce aminte să deconecteze chestia, înainte ca Sneakers sau chiar ea însăşi să iasă. Abandonase de mult speranţa că iepurii şi pescăruşii ar fi putut hălădui şi prin alte părţi.

Oricît se plînsese că alarmele o sperie de moarte, nu-l înduplecase pe Wyatt, care era convins că sistemul e absolut necesar. Aşa că făcuse singurul lucru care îi mai rămăsese de făcut: închisese sis-

temul.

Faptul că sistemul nu era activat decît pentru vizitele lui Wyatt, McCain şi Sheila era un secret pe care-l păstra cu sfinţenie, pentru a nu-i tulbura lui Wyatt pacea sufletească. Ştia că, dacă fratele ei ar fi descoperit subterfugiul, şi-ar fi făcut şi mai multe griji decît pînă acum. Pentru siguranţa *ei*, desigur, şi pentru liniştea *ei* sufletească.

Elisabeth avea toată încrederea că era în toate minţile şi că avea să rămînă aşa cîtă vreme locuia în Quincy Island. Plecarea era un pas pe care îl considera inutil şi, pe deasupra, riscant. Inutil, pentru că era foarte fericită pe insula ei. Riscant, pentru că exista întotdeauna posibilitatea să facă aceeaşi greşeală de discernămînt pe care o mai făcuse. O viaţă de izolare relativă i se părea preferabilă traiului printre oameni, în care nu mai îndrăznea să aibă încredere.

Acum şase ani avusese încredere în cine nu trebuia şi puţin lipsise să nu fie ucisă. Şi nu prea-i venea să creadă că între timp dobîndise un instinct mai bun în materie de oameni.

Aşa că rămase unde era.

Între timp renunţase să-l mai convingă pe Wyatt de normalitatea ei mentală, cu excepţia unuia sau a două coşmaruri ciudate de-a lungul anilor. Atîta timp cît refuza să părăsească insula, Wyatt nu lua în seamă protestele ei. Degeaba îi repeta că insula Quincy era foarte sigură şi fără tot sistemul acela sofisticat de prevenire asupra intruşilor şi mai ales asupra rozătoarelor de tot felul şi a albatroşilor rătăciţi. Chiar cu sistemul deconectat, ea a continuat să se plîngă de

alarmele false, în speranța că Wyatt se va răzgîndi. Dar pînă acum n-o făcuse.

Şi atunci, de ce venea acum Sinclair... de ce considerase Wyatt că e necesar? Era posibil ca unul din ei să-i fi ghicit secretul? Sheila nu avusese timp să-i spună nimic mai mult decît că Sinclair era pe drum. Tot era mai bine decît să nu fi ştiut nimic. Elisabeth era recunoscătoare de a fi prevenită modului pe care îl stabilise cu cîțiva ani în urmă cu secretara lui Wyatt.

Nu simțea nici o umbră de vinovăție relativ la acest subterfugiu. Wyatt n-avea decît să se aştepte la mici comploturi, odată ce o angajase pe cea mai bună prietenă a ei. Şi cum Sheila tot nu era prea înțelegătoare, n-avea deloc sentimentul unui schimb de informații cu inamicul.

Elisabeth se întrebă ce putea fi aşa de secret, încît nici secretara lui Wyatt să nu fie la curent.

Ridică din umeri în fața atîtor întrebări şi îşi luă mîna de pe botul cîinelui. Sinclair avea să-i explice totul cînd sosea. Iar ea se va distra puțin pe socoteala lui, în contul tuturor acelor nopți presărate cu alarme.

Începu să rîdă încetişor şi se întrebă dacă Sinclair avea simțul umorului. McCain nu-i spusese nimic despre acest aspect al temperamentului şefului său. De fapt, nu prea-i spusese nimic altceva decît că Luke Sinclair era mare, *foarte* mare.

Din fericire, McCain nu era singura ei sursă de informații privitoare la Luke Sinclair. Sheila era o vizitatoare frecventă în Quincy Island, aducînd cu ea veşti despre prieteni comuni, bîrfele din Singapore

şi aluzii ironice relativ la efemerele relaţii ale lui Wyatt cu cele mai diferite femei. Vizitele Sheilei îi aminteau de vremurile de odinioară, cînd erau adolescente şi viaţa amoroasă a lui Wyatt era pentru ele subiect de admiraţie şi de amuzament.

Cum de Sheila nu cedase farmecelor lui Wyatt era de mult un mister pentru Elisabeth. În cele din urmă, lansase subiectul în cursul ultimei vizite a Sheilei în insula Quincy. Sheila rîsese şi scuturase din cap, spunînd ceva despre absurditatea de a sacrifica o prietenie pentru o aventură amoroasă, care oricum n-ar fi avut nici o şansă să dureze mai mult de cîteva săptămîni. În afară de prietenie, ţinea prea mult la slujba ei ca s-o pună în joc pentru un timp scurt, petrecut cu un bărbat pe care nu-l iubea.

Apoi se lansase într-o relatare scandaloasă despre o moştenitoare cu părul roşu, care în ultima vreme îl urmărise pe Wyatt cu atîta insistenţă, încît fusese silit să fugă la hotelul şi cazinoul lui din Noua Zeelandă pînă cînd, în cele din urmă, femeia părăsise Singapore. Incapabilă să şi-l imagineze pe fratele ei fugind de indiferent ce sau cine, Elisabeth refuzase să creadă povestea pînă cînd Wyatt n-o confirmase, cu propria lui versiune, în cursul următoarei vizite.

Intrarea în scenă a lui Sinclair, cu patru ani în urmă, ar fi trebuit să fie o fascinantă adăugire la repertoriul Sheilei. Totuşi, Elisabeth nu reuşise să obţină de la prietena ei nimic mai mult decît că Sinclair era *mare, politicos, şi rezervat. Intimidant. Un tip cu care n-aş vrea să mă am rău.*

Cînd Elisabeth o întrebase dacă asta însemna

că se teme de el, Sheila negase, apoi făcuse un scurt comentariu care îi trezise interesul.

– Luke Sinclair e interesant, într-un mod care mă face conştientă de diferenţa dintre bărbaţi şi femei.

Elisabeth ceruse insistent o explicaţie, dar Sheila dăduse din cap şi răspunsese că Sinclair era o experienţă care nu se putea explica, trebuia trăită.

Ciudat, dar Elisabeth se simţise uşurată cînd Sheila trecuse la o discuţie despre noul bărbat din viaţa ei. Evident, Sinclair era interesant, dar nu era un bărbat care o interesa pe Sheila. O diferenţă pe care Elisabeth o observase, şi o reţinuse.

În cei patru ani scurşi între timp, Elisabeth aflase puţine alte lucruri despre Sinclair. Nici chiar Wyatt nu contribuise prea mult, deşi era mai curînd vina ei, de a nu fi îndrăznit să întrebe. Prefera să-şi păstreze secretele... secrete. Şi, ca şi folosirea sistemului de siguranţă, curiozitatea ei relativ la Luke Sinclair era, hotărît, un secret.

Luke Sinclair e interesant, într-un mod care mă face conştientă de diferenţa dintre bărbaţi şi femei.

Cuvintele Sheilei îi rămăseseră undeva, la marginea conştiinţei, revenind în prim planul gîndurilor ei cu o frecvenţă care o intriga şi o sîcîia totodată.

Mare, rezervat şi interesant. Simţ al umorului – nu se ştie. După patru ani era pe punctul de a avea şansa să adauge propriile ei epitete. Abia aştepta.

Se ridică în picioare, convenind că e momentul să se gîndească mai puţin la simţul umorului şi mai mult la ce i-ar putea da să mănînce. Dobermanul o

urmă, cînd traversă camera ca să scotocească prin frigider, împingînd cu capul printre genunchii ei ca să adulmece minunăţiile adunate de-a valma în sertarul de jos. Elisabeth îl înşfăcă de zgardă, înainte ca el să-şi lipească limba de interiorul îngheţat, şi se întinse cu cealaltă mînă după un pachet de fripturi. Închise uşa cu cotul şi puse carnea pe etajeră.

Sneakers încerca să se ridice în două labe, scheunînd, pentru că abia acum realizase că nu vine nimic pentru el. Recăpătă puţin curaj, totuşi, cînd Elisabeth se îndreptă spre uşa din spate şi îşi luă jacheta din cuier. O plimbare pe plajă era bine cotată pe lista preferinţelor lui Sneakers. Era deja afară, departe, după colţ, înainte ca Elisabeth să apuce să-şi înfigă mîinile în buzunare.

Un surîs îi lumină faţa la gîndul întîlnirii dintre şeful serviciului de securitate şi cîinele ei răsfăţat.

Era dornică să parieze că Sneakers va fi cel mai prietenos dintre cei doi.

Un triunghi alb, strălucitor, îi apăru în zare. Elisabeth deplasă imperceptibil binoclul şi întrezări pupa ambarcaţiunii, înainte ca aceasta să dispară după pîlcul de copaci care îi bloca vederea spre golf.

Sinclair sosise. Ar fi ratat momentul, dacă n-ar fi fost sentimentul că-l *ştia* acolo.

– Ne abandonăm fanteziei, nu-i aşa? se întrebă cu voce tare, în vreme ce scruta marea agitată de la fereastra dormitorului. Era aproape sigură că nu avea

să-l mai vadă.

Dacă nu-şi schimba direcţia, Sinclair avea probabil de gînd să-şi amareze barca la cîteva sute de metri mai jos de docul ei. Acolo era un doc mai vechi, aproape putrezit, dar încă bun. Altă soluţie nu avea, decît să ancoreze în larg sau, mai rău, în propriul ei doc, împînzit cu alarme.

Alarmele lui Sinclair.

Sneakers scheună în somn şi Elisabeth lăsă binoclul. Nu, Sinclair nu-şi va anunţa brusc prezenţa. Probabil o va aştepta pe plajă, să-l descopere cînd va ieşi cu Sneakers la plimbare. Sau se va duce la locuinţa lui Matt Sloane şi-i va telefona de acolo. Se întoarse cu spatele la fereastră şi-şi lăsă privirea să alunece spre culcuşul lui Sneakers.

Se gîndea la fripturile puse la fezandat în marinata picantă. O scurtă plimbare era exact ce-i trebuia lui Sneakers, pentru a-l trezi.

Ardea de nerăbdare să vadă dacă lui Sinclair îi va plăcea mîncarea ei picantă. Foarte picantă.

Cu Sneakers pe urmele ei, Elisabeth ocoli grămada de bolovani care separa fîşia ei particulară de plajă de docul cel vechi, unde un iaht cochet, de şase metri, era amarat. Înfruntă imboldul laş de a spiona barca de la adăpostul unuia din bolovanii mai mari şi ieşi la vedere; ar pretinde că de-abia a observat barca, în caz că Sinclair ar fi urmărit-o.

Iahtul se legăna pe apă, pată strălucitoare de

alb şi galben, în contrast plăcut cu cenuşiul cerului. Vîntul aducea stropi de spumă care îi loveau flancurile. Elisabeth se strîmbă cînd rafalele de vînt i se agăţară în păr, aruncîndu-i-l peste faţă. Îl dădu la o parte, privind cu atenţie barca şi aşteptînd ca Sinclair să apară.

Îşi aminti că în descrierea fratelui ei era cu siguranţă o fetiţă timidă şi nervoasă, şi se dădu cîţiva paşi înapoi, încercînd să aibă aerul că e gata s-o ia la fugă.

Dar Sinclair nu apăru, să fie martor la slabele ei încercări actoriceşti.

– Şi-acum, ce ne facem? murmură ea, ştiind că n-ar fi fost deloc genul ei să meargă mai aproape. Era în curs de a cîntări o soluţie, cînd Sneakers renunţă la investigaţiile lui asupra unui ochi de apă şi descoperi deodată barca. Imprudent ca de obicei, dobermanul o luă la goană către noua sa achiziţie.

– Sneakers! Înapoi!...

Dar fie că vîntul îi acoperi cuvintele, fie că pur şi simplu cîinele nu le dădu atenţie şi nici măcar nu întorsese capul. Era ocazia perfectă să-şi anunţe prezenţa fără a avea aerul că o face. Elisabeth se pregătea să ţipe a doua oară după cîine, cînd o umbră se aşternu pe nisip la picioarele ei.

O umbră de forma unui om. Un om foarte mare. Făcu un salt către cer. Înalt, solid, bărbatul o privea din spatele ochelarilor de aviator şi nu schiţă nici un gest pentru a-i împiedica zborul.

În secunda în care pluti în aer, Elisabeth înţelese frustrarea găinii care încearcă să zboare şi nu

poate. Ar fi vrut să zboare departe, spre cer, unde era în siguranță. Dar pentru ea, ca și pentru găini, era cu neputință.

Știa că era Sinclair, încă dinainte de a atinge solul. Sinclair, un bărbat foare mare. Un bărbat pe care n-ai fi vrut să-l ai dușman. McCain n-o mințise. Nici Sheila.

Luke Sinclair e interesant, într-un fel care mă face conștientă de diferența dintre bărbați și femei.

Elisabeth știa acum ce voia să spună Sheila, în măsura în care poți să știi ceva ce nu înțelegi.

Și mai știa că acest element *interesant* o determinase să facă acel salt, nu mărimea lui, formidabilă, e drept. Chiar dacă se afla la cel puțin doi metri, îl simțea de parcă s-ar fi înălțat deasupra ei. Avea cel puțin treizeci de centimetri mai mult ca ea. Era probabil mai înalt ca Wyatt, și avea umeri pe potrivă. Chiar prin haina grosolană de pînză de corabie, le putea întrezări relieful.

Dacă n-ar fi vrut s-o lase să fugă, n-ar fi avut nici o problemă s-o împiedice. Îi trebui o clipă să-și aducă aminte că el era de partea ei, dar asta nu era destul ca să-i liniștească bătăile inimii.

Nu se temea de el. Ba da, totuși, se temea.

Cu respirația întretăiată, își încrucișă mîinile pe piept și-l privi, uitînd că acea Elisabeth la care se aștepta el ar fi fugit de un străin. Uitase tot, în afară de faptul că dorea să afle mai mult despre bărbatul care tăcea, neclintit, sub privirile ei, cu mîinile adîncite în buzunare.

Era mai bătrîn decît se așteptase. Avea probabil

puțin peste patruzeci de an, iar părul lui brun și scurt era ușor argintat. Avea tenul bronzat și pielea bine întinsă peste trăsături dureros de cinstite. Un nas spart de multe ori, pomeți înalți, bărbie pătrată. Nu era loc de gropițe pe acest chip.

Cu un gest lejer, își scoase ochelarii de soare, dezvăluind o privire calmă, pătrunzătoare, în ochii cenușii ca cerul ploios.

– Sinclair. Luke Sinclair. Lucrez pentru fratele tău.

Atîta lucru știa și ea. Dar el n-avea de unde să știe că sosirea lui era așteptată, sau cît de cît binevenită. Cu un aer neîncrezător, ea făcu cîțiva pași înapoi și-și mușcă buzele de parcă ar fi fost prea speriată ca să vorbească.

Sinclair nu se clinti. Cu ochelarii atîrnîndu-i într-o mînă, îi vorbi din nou, cu o voce joasă și blîndă:

– Cel mai bun lucru de făcut este să te întorci acasă și să telefonezi secretarei lui. Wyatt este plecat, dar Sheila va fi în măsură să te liniștească.

Avea atîta încredere în el, încît tot ce putea face era să rămînă pe loc și să se prefacă speriată. Avu impresia că-l aude murmurînd ceva vag indecent. Dar cînd vorbi din nou, vocea lui nu trăda nici un pic de nerăbdare.

– Elisabeth, nu vreau să-ți fac rău. Aștept aici pînă cînd dai telefon.

– De unde știu că nu mă urmărești? întrebă ea, cu senzația că are un aer ușor stupid.

El privi către barcă, unde Sneakers dansa un dans sălbatic pe docul putred pe jumătate, în aștep-

tarea cuiva care să-l întîmpine.

– Ia-ți cîinele cu tine.

Dintr-o dată frica ei deveni reală. Adevăratul Sinclair ar fi trebuit să știe că Sneakers nu era un doberman tipic, că orice educație de cîine de pază îi lipsea cu desăvîrșire. Instinctiv se pregăti să fugă, dar expresia feței lui o opri.

El își trecu degetele lungi prin păr, lovi cu piciorul o scoică rătăcită, apoi își ridică ochii, cu o sclipire răutăcioasă.

– Dacă-l iei pe Sneakers cu tine, cel puțin eu voi fi în siguranță. Amîndoi știm că animalul acesta o să mă lingă pînă mă omoară, dacă mă vede prea aproape de tine.

Temerile ei se împrăștiară.

– Să-l iau cu mine, de dragul tău? întrebă ea, cu un surîs în colțul gurii.

– Și al tău.

Sinclair își puse la loc ochelarii, lăsînd-o să se întrebe dacă acea sclipire de obrăznicie evoluase sau nu în ceva mai mult.

– Poate că nu e cea mai bună protecție din lume, dar cel puțin te poate preveni dacă te urmez.

Puțin probabil. Elisabeth nu știuse niciodată prea sigur în ce măsură Sneakers avea idee de ce se petrece în jurul lui. Își înfipse mîinile în buzunare, silindu-se să dea impresia că era gata să dea telefon.

– E miezul nopții la Singapore. S-ar putea ca Sheila să fie acasă și să doarmă.

– Cum vrei tu, Elisabeth. Eu nu am nici un alt mijloc să-mi dovedesc identitatea.

Ai fi putut să mă întrebi cine cred eu că eşti, răspunse ea în gînd. Cu voce tare, spuse:

– Pe Sneakers îl las cu tine. Oricum nu mă va urma, odată ce-şi dă seama că eşti aici.

Ochii lui se îngustară de mirare.

– Credeam că nu e pregătit să păzească un om.

Elisabeth nu-şi putu stăpîni un zîmbet.

– Nu în înţelesul obişnuit.

Strigă după cîine, privind peste umăr. Spre plăcuta ei surpriză, Sneakers o luă la fugă către ei, aterizînd într-un nor de nisip. Se aplecă să-l mîngîie pe gît.

– Sneakers, fă cunoştinţă cu noul tău tovarăş de joacă.

Sneakers şi Sinclair se priviră unul pe altul cu interes. Privirea lui Sinclair trăda dezgustul, a lui Sneakers – entuziasmul.

– Sneakers, joacă-te!...

– Să se joace?!... Ce vrei să...

Restul cuvintelor lui se pierdură în clipa în care Sneakers se aruncă asupra lui. Elisabeth mai rămase doar atît cît să vadă că Sinclair nu fusese răsturnat la primul asalt. Încrezătoare, totuşi, că el nu putea să mai reziste mult, se îndreptă în fugă către casă, încetinindu-şi paşii abia cînd ieşi din raza vizuală a jucăuşei perechi.

Spera că lui Sinclair avea să-i facă plăcere partida. Cel puţin pentru Sneakers, putea garanta.

Elisabeth nu-l întrebase încă de ce venise.

Luke o urmă pe uşa din spate, ridicînd valiza pe care o adusese din barcă, în aşa fel încît Sneakers să se poată strecura. La fiecare mişcare, se simţea învăluit într-un nor de nisip, aşa că se silea să se mişte cît mai puţin. Renunţase la încercarea de a-l scutura sau de a scăpa de el în vreun mod. Avea nisip în păr, în buzunare, pretutindeni, şi asta numai din pricina felului lui Sneakers dea se juca.

Animalul nu se potolise pînă nu reuşise să-l doboare la pămînt, într-o partidă prelungită de trîntă. Cum se ferea să-l rănească, de teamă să n-o supere pe Elisabeth, Luke nu mai avea altă alternativă decît să continue jocul, umplîndu-şi hainele de nisip şi de mirosul neplăcut de alge.

Durase o eternitate pînă cînd Elisabeth revenise pe plajă.

În vreme ce ea îl conducea spre bucătărie, Luke încerca să-şi imagineze un mod de a-şi scoate nisipul din urechi. Îşi lăsă haina într-un cui, după uşă, dorindu-şi ca Sneakers să înceteze dansul în jurul picioarelor lui.

Asta îl enerva.

Răsfăţat sau nu, un doberman nu se cuvenea să fie atît de cumplit de prietenos...

– Masa e gata în vreo jumătate de oră, spuse Elisabeth.

Se îndreptă spre bufet, pentru a-şi continua

pregătirile.

– N-ai decît să te duci să explorezi casa. Dacă eşti un tip de genul lui McCain, ştiu că nu vei avea linişte pînă nu te convingi că totul e în regulă.

Ştia deja că totul e în regulă. Se întîlnise cu Sloane cu cîteva minute înainte de sosirea lui Elisabeth şi primise un raport precis. Cu excepţia sistemului de siguranţă din interiorul casei, totul era în ordine. Putea să aştepte cu inspectarea casei pînă cînd Elisabeth avea timp să-l conducă.

Nu dorea să-i dea impresia că-i invadează intimitatea. În plus, urgenţa se diminuase întrucîtva. Sloane îi transmisese un raport de la Wyatt, care îl reperase pe Curtis pe aeroportul din Bangkok, cu şase ore în urmă. Fusese doar zărit, dar suficient de sigur pentru ca echipa lui Wyatt să se pună în mişcare.

Luke aruncă o privire prin bucătăria spaţioasă, de familie, cu masa mare şi o droaie de echipamente moderne. Era o cameră caldă, prietenoasă, şi aproape la fel de mare ca întregul apartament din Singapore. O privi pe Elisabeth, care toca răbdătoare o ţelină, cu părul ei lung unduind pe umeri.

Era mai mult sau mai puţin aşa cum se aşteptase să fie.

Era mai frumoasă decît în poză. Nu în genul de femeie fatală, ci mult mai real, mai vibrant. Fotografia fusese nedreaptă cu luciul mătăsos al părului şi cu consistenţa delicată a pielii.

Şi apoi ochii... Crezuse că erau albaştri-închis. Nu-şi imaginase că ar fi putut fi un albastru cum nu

mai văzuse niciodată, schimbător în lumină şi în funcţie de sentimentele ei...

Era îmbrăcată cam ca în fotografie, într-un tricou cu mîneci lungi, care-i contura formele delicate, fără să atragă atenţia asupra lor. Purta blugi strînşi cu o curea, în jurul taliei atît de mici, încît Luke ştia că ar fi putut cu uşurinţă s-o cuprindă cu palmele.

Mişcările ei erau la fel de fireşti ca şi îmbrăcămintea, în afară de clipele cînd îl vedea şi îşi amintea că nu e singură. Atunci intra în alertă, încercînd să evalueze ameninţarea pe care el o constituia. De aceea, făcuse tot ce depindea de el ca să apară cît mai puţin înspăimîntător cu putinţă, ca să-şi păstreze calmul vocii şi o distanţă rezonabilă între ei. Şi eforturile lui fuseseră răsplătite cînd o surprinse studiindu-l curioasă, fără teamă.

Chiar şi aşa, era foarte nervoasă, exact cum i-a descris-o Wyatt. Şi totuşi, era ceva diferit de spaima înscenată pe plajă, ceva ce-i scăpa pe moment.

Ceva legat de felul cum îşi asmuţise cîinele asupra lui.

Ea-şi ridică privirea, îl surprinse urmărind-o, şi roşi cînd el nu îşi plecă privirea.

Dar nici ea nu cedă. Nu pînă în clipa cînd Sneakers sparse tăcerea cu un lătrat. Elisabeth îi vorbi, ferm, în vreme ce cîinele mai dădea încă tîrcoale picioarelor lui Luke.

– La culcare, Sneakers!

Făcu un gest cu cuţitul în direcţia uşii.

– Şi să nu îndrăzneşti să mi te scuturi de nisip prin toată bucătăria!... Te voi peria mai tîrziu.

Cu un lipăit de adio, dobermanul se despărți de Luke pornind spre ușă, unde căzu grămadă pe covorașul împletit, și, îndată, adormi.

Cînd o privi din nou pe Elisabeth, ea încă mai ținea cuțitul ridicat în aer.

– Dă-i drumul, poți să faci un tur, îi zise ea. Zău că nu mă deranjează.

– Aș prefera să fac un duș.

Abia rezista tentației de a-și scutura capul, într-o încercare gen Sneakers de a mai înlătura un strat de nisip.

Sprîncenele ei se împreunară într-un gest de uimire.

– Ești o pacoste!...

Avea un aer surprins.

Tocmai ea, cea care-și asmuțise cîinele peste el, în nisip.

– Și Sneakers la fel.

Îi urmări privirea îndreptată spre covorașul unde Sneakers sforăia în somn. Dădu ușurel din cap, de parcă ar fi început să înțeleagă cum stau lucrurile. Luke putea să jure că abia în clipa aceea își aminti cum îi lăsase rostogolindu-se în nisip. Și mai era și felul cum ținea cuțitul ridicat, de parcă ar fi uitat de el.

Luke era îngrijorat de memoria ei scurtă.

Ea îl privi din nou și îi surîse.

– Atunci, cred că ar fi mai bine să te speli.

– Nu prea-mi vine să te las singură pînă nu pui jos cuțitul ăla.

– Cum?..., întrebă ea, privindu-l nedumerită.

– Cuțitul. Îl ții de parcă ar fi prelungirea mîinii tale. Mi-e groază să-mi imaginez ce s-ar întîmpla dacă te-ai scărpina cu mîna asta.

Ea privi lama de oțel de parcă s-ar fi întrebat ce caută în mîna ei, apoi o lăsă pe tocător.

– Știam de el, îi răspunse. Dar ceva din expresia ei îi lăsa anumite dubii.

Le păstră pentru sine.

Ea reîncepu să toace legumele.

– Va trebui să folosești baia mea. Camera de oaspeți are un boiler separat, pe care nu-l pornesc atîta timp cît sînt singură pe aici. Și cum n-aveam de unde să știu că vii...

Cuvintele rămaseră suspendate, în vreme ce ea-și ridică privirea cu uimire și oarecare teamă.

– De fapt, de ce-ai venit?...

Luke blestemă decizia lui Wyatt de a nu-i spune nimic ce ar fi putut s-o sperie. Dar atîta timp cît nu era sigur dacă ea avea suficientă forță ca să suporte veștile, prefera să păstreze pentru sine tot ce știa despre Curtis.

Femeia înspăimîntată de pe plajă ar fi leșinat, probabil, la vestea evadării lui Curtis. Dar nu era exclus ca aceea care se juca, distrată, cu cuțitul prin aer, să fi uitat cu totul cine era acest Curtis...

Minți.

– Vreau să experimentez un nou sistem de alarmă. McCain era plecat cu altă treabă, așa că am venit chiar eu.

– Alt sistem?...

Un licăr de nemulțumire trecu peste chipul ei,

apoi își înclină capul și începu să prepare confeti dintr-un morcov.

– Să nu-mi fac iluzii că mi-ai adus ceva ce nu izbucnește ori de cîte ori respir, nu?...

Privirea lui se fixă asupra ei.

– Nu știam că alarmele sînt așa de frecvente, spuse el încetișor, întrebîndu-se de ce nici Sloane, nici McCain nu-i pomeniseră nimic despre asta. Deși cîteva alarme false erau de așteptat, ele erau, desigur, sîcîitoare. Și cum ea trăia singură, erau probabil și mai neplăcute. Nu o condamna deloc pentru că era oarecum iritată.

– Nu, nu sînt frecvente. Nu dacă am grijă să mă țin departe de uși și de ferestre cînd sistemul e conectat.

Termină de tocat morcovul și continuă cu o bucată de țelină.

– Și dacă se întîmplă ca fauna locală să nu dea peste celulele cu infraroșu, reușesc chiar să dorm noaptea...

Luke începu să simtă o ușoară exagerare în vocea ei.

– După cîte mi-a spus McCain, nu se întîmplă decît o dată la vreo patru sau șase săptămîni.

Ea se uită la el, apoi păru să-și amintească ceva, pentru că în clipa următoare dădu din cap, rîzînd încetișor.

– Niciodată nu mi-aș permite să-l contrazic pe McCain. Nu contează. Sînt sigură că noul sistem cu care ai venit va fi net superior tuturor celorlalte.

El își dădu seama că sarcasmul din vocea ei

nu era o închipuire.

– Am să văd ce pot să fac pentru ca să-l adaptez la faună. Poate că un gard uşor electrificat ar descuraja animalele.

Îl privi scandalizată.

– Nici prin gînd să nu-ţi treacă! Dacă Sneakers dă peste el?!...

– Sneakers n-ar trebui să se plimbe aşa departe de tine.

Ea strînse din dinţi şi-şi plecă privirea asupra grămăjoarei de ţelină tocată.

– Sneakers nu reflectează totdeauna înainte s-o ia la fugă. Cîinilor li se mai întîmplă să mai vîneze un iepure sau doi. Oricum, nu vreau aşa ceva. Încearcă numai să instalezi ceva atît de barbar pe proprietatea mea şi...

Se înfioră, fiindu-i evident neclar cît de departe ar fi mers pentru ca să-l oprească.

Luke îşi imaginâ că destul de departe.

– Nu te mai gîndi la el. Era doar o idee.

Păru să accepte, pentru că schimbă vorba.

– De ce n-ai sunat înainte de a veni? McCain sună întotdeauna.

Pentru că Wyatt nu mi-ar fi îngăduit, se gîndi el.

Luke strînse din dinţi şi minţi din nou:

– Cînd am plecat din Annacortes, era prea devreme. Aveam de gînd să sun din insula Orcas, dar era ceaţă şi n-am mai oprit.

Ea-şi ridică brusc capul şi el apucă să întrezărească neîncrederea din ochii ei. Ea ştia că el minte.

Şi mai ştia că el e conştient că ea ştie. Un cerc complet. El o aştepta să-i atragă atenţia şi să pretindă adevărul.

Cînd ea-şi plecă genele şi reîncepu să mînuiască, iscuţit, cuţitul, înţelese ceva despre Elisabeth ce pînă acum nu ştiuse.

Nu dorea adevărul.

Se simţea... dezamăgit.

Fără să-l mai privească, Elisabeth îi spuse unde va găsi prosoape curate. Mai spuse că presupunea că studiase destul planurile casei pentru ca să se descurce singur. Apoi dispăru în cămară, pentru ca el să nu-i poată vedea expresia de frustrare.

De derută.

De furie.

Sinclair era de o oră pe insulă şi ea încă n-avea idee ce anume îl adusese aici. Instalarea unui nou sistem de securitate ar fi fost plauzibilă, dacă McCain nu i-ar fi spus chiar luna trecută că sistemul actual depăşea orice altceva de pe piaţă. Cît despre pretextele lui de a nu fi sunat, pur şi simplu nu le credea.

Pur şi simplu, nu-l credea.

Alegînd la întîmplare o conservă de ananas, pentru cazul cînd el ar mai fi fost încă în bucătărie, părăsi cămara. Cu un suspin de uşurare, constată că atît Sinclair, cît şi valiza lui lipseau.

Se îndreptă spre chiuvetă şi începu să spele salata. Era destul de rău că Sheila nu voise să-i spună ce se întîmplă, dar prezenţa lui Sinclair, ca un zid în faţa întrebărilor sale, era o provocare periculoasă pentru nervii ei.

Ca să nu mai vorbim că avea darul ciudat de a o face să uite ce făcea, sau de ce făcea lucrul respectiv. Privi vag salata, cu părerea de rău că nu-și notase ce altceva mai aveau la masă. Pentru nimic în lume nu-și mai putea aminti.

Capitolul 2

Sinclair veni la masă mirosind a şamponul ei de lavandă. Elisabeth reuşi să-i surîdă şi-i oferi un pahar cu vin. El refuză, iar ea se întoarse repede să scoată fripturile de pe grătar, înainte de a scăpa ceva din hohotele înăbuşite de rîs.

El nu se lăsă înşelat. Se apropie şi se aplecă peste umerii ei ca să închidă uşa cuptorului.

– De ce rîzi?

De ce, nu de cine. Încă îi mai rămînea o şansă. Îşi muşcă limba şi îşi lăsă capul pe spate, pentru a-i putea privi figura expresivă.

– Nu-i nimic, Sinclair. Cred că am lăsat fripturile în ardei iute, mai mult decît trebuia. Ardeii iuţi sînt ca ceapa: de-asta am ochii umezi.

El privi tava din mîinile ei.

– Ce fel de ardei?

– Îi comand la New Mexico.

Nimic pe chipul lui nu trăda suspiciunea.

– Sînt iuți, ai spus.

– Un pic.

O clipă încă îi susținu privirea, apoi își plecă ochii și spuse că se bucură că cina e gata. Îi era foame după o călătorie atît de lungă.

Aproape dezamăgită că-i putuse distrage atenția așa de ușor, ea-l ocoli și servi friptura în farfurii. Sinclair o urmă la masă și surpriza ei nu fu mică atunci cînd el îi ținu scaunul.

Mare, credul și politicos. Începea să se întrebe ce văzuse Wyatt în Sinclair și ea încă nu descoperise. El se așeză de partea cealaltă a mesei și o așteptă să mănînce înainte de a-și ridica furculița. Tocmai se gîndea că micuțul joc pe care-l imaginase ca să-l scoată din minți va trece total neobservat, cînd el zise:

– Din moment ce McCain n-a lăsat niște săpun în camera de oaspeți, va trebui să te obișnuiești.

Ei, doar nu crezuse cu adevărat că Wyatt ar fi angajat un naiv ca șef al securității sale. Bătu din gene și strînse din dinți pentru a-și înăbuși rîsul.

– Cu ce să mă obișnuiesc, Sinclair?

El tuși ostentativ și continuă să mănînce, fără să arate că friptura extrem de iute l-ar deranja cîtuși de puțin. Elisabeth se întoarse la propria ei friptură. Provocarea din tăcerea lui îi stimula pofta de mîncare.

Era o liniște pe care o găsea, în mod ciudat, palpitantă. Cînd amîndoi terminară de mîncat, întrebă

de fratele ei:

– Spuneai că Wyatt e pe drumuri. E vreo şansă să pice pe aici?

Sinclair îşi cumpăni răspunsul.

– După cîte ştiu, trebuia să se ocupe de nişte afaceri la Bangkok.

Ea îşi împinse farfuria într-o parte.

– Vii direct de la Singapore, sau asta e doar una din escalele unui turneu?

El ridică din umeri.

– Deocamdată e singurul lucru pe agenda mea. Presupun că Wyatt îmi va găsi altceva de făcut, de îndată ce termină cu treburile la Bangkok.

– Şi cît crezi că va dura?

El o privi fix.

– Ce anume?

Ceva din felul în care o privea o făcu să se întrebe dacă vorbeau despre acelaşi lucru.

– Ceea ce ai de făcut aici. Parcă spuneai ceva despre un sistem nou...

El păru să se destindă, de parcă răspunsul ei ar fi fost deopotrivă binevenit şi neaşteptat.

– O săptămînă, poate mai mult. Sper că nu te deranjează prezenţa mea.

N-o deranja deloc. O săptămînă. Asta se potrivea perfect cu planurile ei. Într-o săptămînă, Sinclair avea timp să afle cine era şeful. Elisabeth zîmbi şi se ridică de la masă. Abia mai avea răbdare.

– Sînt sigură că eşti obosit după o aşa călătorie lungă. De ce nu faci un tur prin casă, în timp ce eu spăl vasele?

El își ridică privirea.

– Nu te deranjează? Credeam că nu ți-ar plăcea să bîntuie un străin pe-aici.

Ea evită să-l privească și începu să strîngă masa.

– Sigur că nu mă deranjează. De șase ani îl am pe McCain care bîntuie pe-aici, și se pare că m-am obișnuit. Și-apoi...

Se opri, simțind că restul gîndurilor ei erau oarecum nepotrivite. Se gîndea la Sinclair și la cît de mult se bucura să-l aibă acolo. Sinclair... un bărbat pe care abia îl cunoștea. Doar un bărbat, așa cum și McCain era doar un bărbat.

Dar atît de diferit!... Și aproape că i-o spusese. Nerăbdătoare, cu gura ei nestăpînită. Deschise robinetul de la chiuvetă și începu să limpezească vasele.

– Și-apoi... ce, Elisabeth?...

Era așa de aproape în spatele ei, încît ea tresări. Băgă mîinile în apă și se hotărî să termine ceea ce începuse să spună. Cu aproximație. N-avea nici un sens să-i spună chiar tot.

– Nu mă deranjează că te plimbi pe-aici, Sinclair, probabil pentru că am încredere în tine.

Stătea rezemat de bufet, cu un șold la numai cîțiva centimetri de chiuveta în care ea-și înmuia mîinile. Nu spăla vase – n-avea destulă încredere în ea ca să se încurce cu porțelan și cristal. Cu brațele încrucișate, el aștepta pînă cînd ea îl privi.

– Pentru că m-a trimis Wyatt? întrebă el, cu o voce atît de blîndă, încît părea aproape de necrezut că aparținea acestui bărbat cu înfățișarea aspră.

Ea descoperi că-i era imposibil să-şi desprindă ochii dintr-ai lui, care erau de asemenea blînzi, şi realiză că trebuia să-i răspundă foarte sincer.

– Dacă Wyatt nu te-ar fi trimis, nici măcar n-am fi stat acum de vorbă, Sinclair.

El o privi îndelung, atît de îndelung încît ea începu să se întrebe dacă-şi dădea seama ce face. Cînd în cele din urmă rupse tăcerea, spuse un lucru atît de neaşteptat, că ea nu-şi putu ascunde uimirea:

– Spune-mi Luke, Elisabeth... Aştept de mult să te aud strigîndu-mă pe nume.

Ea spuse primele cuvinte care-i trecură prin minte:

– Cît de mult?...

– De patru ani.

Apoi, cînd privirea lui deveni atît de intensă, încît blîndeţea din ochii lui îi smulse aproape un suspin, el repetă rugămintea:

– Spune-mi pe nume, Elisabeth...

Ea-şi muşcă buzele şi surîse.

– Sinclair.

Şi el surîse – era prima dată cînd îl vedea făcînd una ca asta – şi spuse, scuturînd din cap:

– Celălalt nume.

Timiditatea o copleşi. Era un gen de timiditate pe care nu-o mai simţise de ani de zile. Îşi plecă fruntea, mişcînd mîinile prin apă. Dar el nu se clinti.

– Luke Sinclair... zise ea, ridicînd spre el privirea, la timp ca să vadă în ochii lui un licăr de mulţumire.

– Încep să cred că tu şi McCain n-aveţi prea

multe în comun.

– Fiindcă el e mai uşor de privit?

Elisabeth se gîndi la bărbatul mai tînăr şi înţelese că Sinclair se referea la expresia lui McCain, pe care ea una o considerase totdeauna insipidă. Apoi îl examină pe bărbatul care se înălţa deasupra ei. Îi văzu chipul plin de personalitate şi de viaţă ochii care ascundeau orice emoţie în dosul armurii lor cenuşii.

Se întrebă cît de surprins ar fi să afle pe care din ei doi îl găsea mai interesant...

Realiză că mintea îi hoinărea de multă vreme, cînd el repetă întrebarea. Era o notă dură în vocea lui, de parcă ar fi ştiut dinainte răspunsul, şi ar fi avut doar nevoie să-l audă de la ea.

– Spune-mi, Elisabeth. De ce sîntem atît de diferiţi, eu şi McCain?...

Ea rîse din nou.

– McCain nu are prenume.

Elisabeth se trezi brusc şi se ridică în capul oaselor, cu inima bătîndu-i tare şi cu ochii larg deschişi în întuneric. În primul moment, nu realiză ce anume o trezise aşa de brusc, realmente *brusc,* nimic comun cu imboldul plăcut pe care-l simţi cînd te trezeşti firesc.

Şi Sneakers la fel. Stătea ridicat pe toate patru labele, cu trupul făcut punte peste picioarele ei, de parcă ar fi apărat-o de o ameninţare nevăzută. Elisabeth se luptă să-şi controleze spaima, gîndindu-se,

fără nici un sens, că de ani de zile nu-l văzuse pe Sneakers într-așa o stare de alertă. Apoi auzi din nou bip-bip-ul alarmei fixate chiar la căpătîiul patului.

Sistemul de siguranță fusese branșat.

Surîse...

Aruncă deoparte cuverturile și cîinele și se strecură jos din pat. Se opri să tragă cu ochiul la ceas: douăsprezece fără douăzeci. Deci Sinclair nu se dusese la culcare. Se întrebă cum putuse oare alarma s-o sperie în așa hal, cînd știa că, mai devreme sau mai tîrziu, se va declanșa. Probabil fiindcă trecuse așa de mult timp de cînd o trezise ultima oară. Simplă lipsă de antrenament, și pentru ea, și pentru Sinclair. Se învîrtea în jurul patului, ca un cățeluș excitat, mîrîind și schelălăind, datorită derutei lui canine.

Elisabeth opri alarma. Liniștea care urmă fu de ajuns pentru Sneakers, care se cuibări din nou în plapumă.

Emoția i se zbătea în stomac, în vreme ce se grăbea spre fereastră. Înhăță binoclul și-l ațintì spre o movilă de stînci, care marca drumul către plajă. Singurul senzor cu care se jucase era cel de la baza movilei. Nici măcar o umbră nu-i trecu prin cîmpul vizual. Avînd în vedere timpul scurs pînă ce ea se trezise și ajunsese la geam, Sinclair parcursese probabil tot drumul înapoi către casă, grăbit, de îndată ce realizase că declanșase alarma. Dorea, firește, s-o liniștească, înainte să-și piardă mințile de frică.

Ea surîse. Probabil că nu contenește să se mire cum a putut declanșa un senzor, cînd se presupunea

că le cunoștea tuturor amplasamentul.

Puse la loc binoclul pe pervazul ferestrei și alergă spre ascunzătoarea pe care și-o alesese. Nu era una din cele trei nișe pe care Wyatt pusese să le construiască în casă. Nu, acolo ar fi căutat-o Sinclair, în primul rînd, așteptîndu-se să dea de ea. Instrucțiunile primite erau să se ascundă în cea mai apropiată nișă, să telefoneze vecinului ei, Matt Sloane, și să aștepte ajutor.

În primul an al șederii ei în Quincy Island, îl sunase de multe ori pe Sloane. De fiecare dată fusese o alarmă falsă, dar de unde ar fi putut să știe?... Sloane și cîinii lui răspunseseră imediat chemării ei, dar niciodată alarma nu sunase din altă pricină decît vreun stupid accident al naturii, ca de pildă vreo veveriță rozîndu-și liniștită alunele pe laser, sau vreo ciocănitoare interesată de fire pe care mai bine le-ar fi lăsat în pace.

Jocul o plictisise curînd, dar știa că trebuie să dea impresia că respectă instrucțiunile de securitate, dacă nu dorea să aibă probleme cu fratele ei. După cîteva lecții de electronică luate în treacăt de la McCain, învățase cum să închidă, să modifice sau pur și simplu să evite sistemul de siguranță.

Pentru a îndepărta bănuielile lui Sloane – Wyatt nu credea cu adevărat că ea nu știe că Sloane lucrează pentru el, nu? – aranjase cîte o alarmă falsă cam la cîteva săptămîni, telefonînd în panică și ascunzîndu-se în nișă doar cu cîteva clipe înaintea sosirii lui.

Dar nu astă-seară.

Detesta micuțele ascunzători.

În plus, nu avea de gînd să-l invite pe Sloane în partidă. Planul ei de răzbunare asupra lui Sinclair era o piesă pentru două personaje.

Două personaje și un cîine. Îl înșfăcă pe Sneakers de colier și îl împinse în baie, unde el se încolăci pe covoraș și adormi la loc. Oarecum iritată de totala lipsă de curiozitate a cîinelui, ea se strecură între ușa deschisă a băii și perete și privi prin crăpătură. Avea o imagine perfectă asupra nișei din dormitorul ei. Mulțumită că îl va vedea pe Sinclair înainte ca el s-o vadă, se sili să se relaxeze, în contact cu peretele rece.

Îi va spune că n-a putut să deschidă ușa de la nișă, se hotărî ea. Aceasta justifica prezența ei ascunsă după ușa de la baie și tremurînd de frică. Un fior o străbătu și realiză că tremura de-a binelea. Nu avea capot.

Și nu avea timp să-și ia unul.

Dar avea timp să-și ia o armă – ceva ce l-ar face pe Sinclair să creadă că alarma o speriase cu adevărat. Se strecură din ascunzătoare, luă din dulăpiorul de sub chiuvetă o armă la întîmplare și reveni după ușă, înainte ca inima să-i bată de două ori.

Strînse mînerul desfundătorului de closet și, o dată în plus, se întrebă dacă Sinclair avea simțul umorului...

Luke se opri chiar în ușă pentru a introduce

codul ce trebuia să oprească alarma internă a casei, apoi se grăbi către scara largă de la capătul holului de intrare. Lumina lunii se strecura prin ferestrele enorme, ce ocupau un perete întreg, şi arunca umbre neregulate pe parchetul lustruit al holului. Chiar a doua zi trebuia să facă rost de ceva cu care să acopere ferestrele acelea, îşi zise el în vreme ce urca scările în goană. Îndată îşi dădu seama ce se întîmplase afară.

N-ar fi trebuit să fie nici o rază infraroşie acolo unde declanşase el alarma. Razele subţiri, invizibile, provenite din semiconductorul minuscul, formau o reţea excelentă, cu condiţia să fie înfipte de-a lungul unui perimetru bine stabilit şi perfect aliniate cu senzorii lor. Se părea că cel ce le instalase, McCain, făcuse o treabă mizerabilă. Avea să hotărască ce să-i facă, de îndată ce va vedea cît de speriată era Elisabeth.

Încetini pasul, trecu pragul camerei lui Elisabeth şi privi către pat. Lumina strălucitoare a lunii arăta cuverturile şifonate, şi nimic altceva. Asta îl linişti. Deci nu fusese prea speriată pentru a-şi găsi drumul către nişă. Luase şi cîinele cu ea, descoperi el întorcîndu-se către celălalt perete. Mulţumit că avusese grijă să localizeze din timp închizătoarea secretă, îşi lăsă degetele să alunece pe panoul neted, cînd o vîrtej izbucni din baie. Un mic vîrtej alb, încununat de un nimb auriu, care se năpustea asupra lui, înşurubîndu-se în lumina lunii.

Elisabeth! O izbucnire de panică şi violenţă, într-un înveliş aşa de micuţ şi fragil, încît nu-i venea

să creadă. Dar în fracțiunea de secundă în care, după surpriza atacului, realiză cine e în spatele lui, Luke descoperi un lucru important.

Era în ea mai mult din temperamentul fratelui ei decît fusese lăsat să spere. Decisiv mai mult.

Se feri de obiectul pe care ea îl ridicase deasupra capului. De ce își imaginase că ea s-ar fi ascuns în siguranță, cînd era atît de evident capabilă să lupte?

Îi admira curajul. Și ar fi vrut să se asigure că niciodată nu va mai face un gest atît de incredibil de stupid...

– Elisabeth! strigă el, prăbușindu-se.

Ea se năpusti asupra lui, evident fără să-l audă și arma cu formă ciudată despică aerul. Ridică brațul pentru a para lovitura, strigînd-o din nou pe nume, rezistînd tentației de a o dezarma pur și simplu. Totuși, nu putea face asta fără să-i afecteze moralul de care avea nevoie în caz că vreodată s-ar fi ivit ocazia să se apere.

Arma ricoșă fără să-l lovească și el se întrebă dacă, în ultima clipă, oprise lovitura fiindcă îl recunoscuse, cum stătea neclintit în fața ei. Neclintit și fără să surîdă măcar, deși îi era greu să nu rîdă în hohote, recunoscînd arma pe care ea o lăsase să cadă.

– Sinclair?... Tu erai?...

Vocea ei era răgușită din cauza luptei întrerupte. Se dădu înapoi cîțiva pași, către pat, făcîndu-l să-și întoarcă fața în lumina lunii. El se întoarse, stăpînindu-și amuzamentul și admirația pentru efortul

ei minunat, lăsînd-o să-i vadă masca de calm, care să-i arate doar cine este, şi nimic mai mult.

În dosul aceleiaşi măşti îşi ascunse reacţia la vederea ei în cămaşa de noapte, care nu constituia un obstacol în lumina puternică a lunii. Rîsul îi pierise, se lupta să ascundă o altă emoţie, cea provocată de trupul ei perfect, de picioarele lungi, bine proporţionate, care o făceau să pară mai înaltă decît era, de rotunjimea dulce a şoldurilor şi de umbra cuibărită între ele, de curba plină a sînilor obraznici, care-i depărtau cămaşa de corp...

Se holba la ea, spunîndu-şi că o aştepta pe ea să vorbească. De fapt era prea uluit de propria lui reacţie pentru a rupe tăcerea.

O dorea. Intens. Cum niciodată nu dorise o femeie.

Îl blestemă pe Wyatt, pentru că nu-l împiedicase să vină la ea. Ceea ce fusese odată un dor de a-i cunoaşte inocenţa şi rîsul devenea o foame fizică, izbucnită din masculul din el.

– Sînt Luke, Elisabeth, spuse el cu vocea nespus de blîndă. Nu Sinclair.

– Luke...

Gura ei se rotunji rostindu-i numele şi el crezu că vede o urmă de zîmbet în ochii ei. Ea clipi şi genele ei erau ca două evantaie de aur în lumina lunii.

– Ce s-a întîmplat? Am crezut că cineva...

El ridică mîna, liniştindu-i întrebările şi temerile.

– Am declanşat un senzor, cînd eram afară. Probabil că McCain a omis să-i modifice amplasarea pe plan.

– Ce căutai afară?

Ea lăsă jos desfăcătorul de closet şi-şi încrucişă braţele.

– Parcă te duceai la culcare...

Luke strînse din dinţi pînă erau gata să plesnească, încercînd să-şi stăpînească dorinţa. Dar nu se putu împiedica s-o privească, să vadă presiunea sînilor sub cămaşa subţire de bumbac şi efectul pe care-l avea răcoarea nopţii asupra lor. Erau încordaţi şi proeminenţi, şi el îşi dori mai mult decît orice ca ea să-şi pună un capot, înainte de a-şi pierde total controlul. Şi-l pierduse deja în suficientă măsură, altfel n-ar fi simţit întăritura pulsantă de sub fermoarul pantalonilor şi stratul imperceptibil de sudoare.

Îşi drese vocea şi o privi în ochi.

– N-am putut să dorm, aşa că am ieşit să fac o plimbare.

– M-ai speriat cumplit. De mult nu m-a trezit o alarmă chiar în halul ăsta.

– M-am întors cît am putut de repede. Nu voiam să fii speriată prea multă vreme.

Îi aruncă o privire ascuţită.

– De ce nu erai în nişă?

Intui o urmă de nervozitate cînd ea înghiţi în sec şi îi ocoli privirea.

– Îmi tremurau mîinile prea tare ca s-o pot deschide...

Dacă dorise să-l facă să se simtă ultimul om, reuşise perfect. Îşi înfipse mîinile în buzunare şi încercă să se gîndească la ce-ar fi putut spune ca să dreagă lucrurile. Nu găsi nimic, şi rămase acolo, ne-

mişcat, lăsîndu-i timp să se acomodeze cu realitatea protecţiei lui. Avea nevoie să simtă că ea s-a obişnuit cu el. Că are încredere în el.

Viaţa ei ar putea depinde de asta.

Şi pentru că siguranţa ei era lucrul cel mai important, înainte de orice, el va trebui să-şi înăbuşe focul care-l ardea pe dinăuntru, patima pe care ea o stîrnise fără măcar o atingere.

Îşi opri privirea pe buzele ei şi, pentru o singură clipă, îşi imagină cum ar fi să-i simtă gura sub a lui, să-i simtă gustul fierbinte şi înnebunitor.

Wyatt l-ar fi omorît, chiar şi numai pentru a o fi atins. Luke nu avea nevoie să se întrebe dacă ar merita. Ştia că merita. Dar ştia prea multe pentru a-şi permite această fantezie. Elisabeth avea nevoie de un bărbat total diferit de el, un bărbat care să ştie să fie delicat.

Pulsaţia continuă din zona pantalonilor săi îi aminti că era tot de datoria lui să se asigure că ea nu avea de evitat avansuri sexuale nedorite. Realizînd cu întîrziere că nu prea putea ascunde de ea anumite indicii fizice, îşi scoase uşurel mîinile din buzunare. Era prea tulburată pentru a-şi da seama ce efect avea asupra lui, speră Luke. Nu arăta ca şi cum ar fi fost gata s-o ia la fugă.

Arăta puţin somnoroasă, cu pleoapele lăsate şi gura murmurînd cuvinte nerostite, fără ca ea să-şi dea măcar seama.

Se întrebă ce se petrecea în mintea ei.

Elisabeth se sili să-şi păstreze suflul şi să nu arate că înţelesese tulburarea lui Luke... sau cel puţin

așa credea. Cu privirea țintuită pe decolteul bluzonului lui, se întreba dacă înțelesese bine. Trecuse atîta vreme de cînd un bărbat o privise cu flăcări în ochi, încît la început nu fusese sigură că ceea ce vedea era pasiune. Dar cînd el își băgase mîinile în buzunare, materialul pantalonilor se întinsese peste o excrescență specifică, pe care nici chiar ea nu putea s-o interpreteze greșit.

O dorea. Ideea o umplu de o dorință intensă, trezind în adîncul ei o nevoie pe care o crezuse de multă vreme moartă și îngropată. Nu că și-ar fi reprimat în mod conștient impulsurile sexuale; era mai mult o chestiune de stil de viață. În viața ei retrasă, nu avea ocazia să întîlnească bărbați care să nu fie deja atașați altor femei. Nici bărbați mai apropiați de vîrsta ei, decît fiul adolescent al lui Sloane sau pescarul octogenar care locuia de cealaltă parte a insulei. O ținea în frîu gîndul umilitor că Luke era primul bărbat disponibil pe care îl întîlnise în ultimii șase ani – cu excepția lui McCain, care nu conta.

Unui bărbat atît de senzual ca Luke îi cădeau pretutindeni femeile în brațe, se gîndea ea, și nu pu ține... Femei rafinate, splendide și încrezătoare în propria lor capacitate de a dărui plăcerea. Elisabeth nu avea nici una din aceste calități. Cu siguranță că experiența ei sexuală limitată nu o pregătise pentru un bărbat ca Luke.

Știa că el avea experiență, așa cum știa că soarele urma, în cele din urmă, să răsară. După cum și el știa, probabil, că ea nu are experiență.

Pentru prima oară în viață dorea să fie altceva

decît era.

Un bărbat ca Sinclair avea vînat mai mare de care să se ocupe.

Un bărbat ca Luke n-ar fi găsit nici o plăcere pe teren aproape virgin.

Iar ea *detesta* să gîndească în metafore.

Tăcerea se instalase între ei, în vreme ce ea purta această luptă interioară de nevoi și dorințe, o confruntare între fantezie și realitate, fără să îndrăznească să-și coboare privirea mai jos de centura lui, pentru a confrunta cu realitatea plăsmuirile imaginației sale.

În final nu erau răspunsuri, ci doar adevăruri. În vreme ce ea-și ridica privirea pentru a o întîlni pe a lui, se gîndi că probabil interpretase greșit ceea ce văzuse. Trebuie să fi fost altceva, sau poate umbrele nopții îi jucaseră o festă. Nu credea că Wyatt fusese atît de idiot încît să angajeze pe cineva care purta pistolul în buzunarul din față.

– Elisabeth?...

Vocea lui era joasă și dulce, o mîngîiere aproape fizică, în care ea ar fi dorit să se învăluie. Dădu din cap, incapabilă de nimic din ce plănuise în cadrul acestui joc, pe vremea cînd mai era încă vorba de un joc.

– Cred că ar trebui să te întorci în pat.

El se îndepărtă cîțiva pași, fără să plece.

Nu era încă pregătită pentru asta.

– Nu pot să dorm. Nervii mei sînt încă tensionați.

El tresări, dar ea nu simți nici una din satisfacțiile

pe care le aşteptase atîta.

– N-am venit aici să te sperii, spuse el, întorcîndu-se astfel încît lumina lunii să nu cadă pe contururile dure ale feţei sale, ca şi cum ar fi încercat ceva ce ştia că ea n-ar fi vrut să vadă. Nu se va mai repeta.

Elisabeth fu surprinsă să se simtă zîmbind.

– N-ar trebui să promiţi lucruri pe care nu le poţi îndeplini. Nu că asta ar fi depins de el, dar aroganţa lui mai suporta încă să fie îndulcită.

– Nici tu n-ar trebui.

Înşfăcă halatul de unde era atîrnat şi i-l aruncă.

– Pune asta pe tine.

Ea privi haina călduroasă din mînă, apoi ridică privirea către faţa lui umbrită.

– Nu-mi amintesc să fi promis ceva.

– Nu, probabil că nu.

Vocea lui părea resemnată. Se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

– Pregătesc nişte cacao cu lapte. Te aştept în bucătărie.

Plecase, înainte ca ea să-şi poată imagina ce anume credea el că-i promisese. Îşi îmbrăcă halatul, legă strîns cordonul în jurul taliei, şi se duse în baie să-l trezească pe Sneakers. Înghionti în burtă cîinele adormit.

– Scoală, Sneakers. Luke ne pregăteşte o gustare.

Dobermanul ciuli urechile la cuvîntul *gustare.* Se ridică de pe preş, gata s-o răstoarne pe Elisabeth, şi ţîşni pe uşă.

Ea îl urmă cu un pas mai liniştit, întrebîndu-se ce anume credea Luke că-i promisese.

– Cînd soseşte feribotul cu proviziile tale?

Elisabeth clipi către el, pe deasupra ceştii.

– Peste două zile. Nu cred că murim de foame pînă atunci.

El dădu din cap.

– Nu foamea mă îngrijorează, ci ferestrele alea afurisite de la salon. Vreau să comand draperii de culoare închisă.

– Poftim?!...

Auzi un mormăit încet, care nu venea de la Sneakers. Acesta mesteca mulţumit osul pe care Luke i-l dăduse din resturile de la cină. Încercînd să nu-şi arate surpriza de a descoperi că sunetul provenea de la bărbatul din faţa ei, Elisabeth surîse.

– Ferestrele alea sînt un pericol pentru siguranţa ta, spusę el. Orice trecător poate vedea aproape tot ce se petrece la parter.

Luă o gură de ciocolată şi o privi fix.

– Insist să fie acoperite.

Îşi muşcă limba ca să n-o pufnească rîsul. Cum ar fi putut Luke să ştie că ea şi Wyatt mai discutaseră acest subiect... şi Wyatt pierduse. Nu era dispusă să trăiască într-o închisoare, şi-i spuse asta fratelui ei încă de pe cînd casa era în stare de proiect. Acoperirea ferestrelor ar fi făcut-o să se simtă prizonieră.

Era deja sătulă de asta.

Wyatt renunțase, pentru că ea refuzase să-i asculte argumentele. Sau pentru că se simțea încă răspunzător de captivitatea ei. Dar orice urmă de vinovăție pe care ar fi resimțit-o, folosind acest argument, dispăru în fața nevoii ei de spații deschise și de lumină. Nu mai avea nevoie de închisori.

Evident că Wyatt nu-i suflase o vorbă lui Luke despre această discuție. Și totuși, nu se simțea dispusă să discute despre închisori și captivitate cu el. Nu în seara asta, cînd se simțea mai plină de viață decît oricînd.

În seara asta, cînd se simțea în siguranță, și feminină, și tulburată de ideea de a-l șoca pe bărbatul acesta prea serios, care nici măcar nu-și imagina că este provocat.

Îi surîse și încercă un argument logic.

– Sinclair, pe aici nu există trecători. Ăsta e avantajul de a trăi pe o insulă. Poți să mă crezi de data asta.

Sneakers păru să piardă interesul pentru osul său și îl abandonă undeva pe lîngă chiuvetă. Niciodată nu fusese în stare să deschidă dulapul unde se depozita gunoiul. Apoi se încolăci sub masă, mai aproape de Luke decît de Elisabeth. Știa asta, deoarece era obișnuită cu obiceiul cîinelui de a dormi pe picioarele ei, iar acum de-abia îi simțea atingerea.

Dobermanul nu se cuibărise niciodată pe undeva prin preajma lui McCain. Elisabeth reținu acest comportament, în vreme ce aștepta răspunsul lui Luke, sigură că el își va da seama că se află pe un drum greșit.

Luke lăsă cana şi-şi lipi mîinile pe masă. Elisabeth nu se putu împiedica să remarce că el nu-i întorcea zîmbetul.

– Vreau să fie acoperite imediat. Voi aranja cu un elicopter să ne arunce mîine ceva. Vom putea însăila cîteva lungimi de metraj de culoare închisă, sau orice altceva, pînă vei putea aduce pe cineva care să facă o treabă mai bună. Pînă atunci, te rog să nu stai în salon.

Elisabeth realiză că e rost de o ceartă. Sigur, o ceartă în care ea nu putea să piardă. Putea oricînd să-l sune pe Wyatt şi el ar fi anulat toate deciziile lui Sinclair cu care ea nu era de acord. Dar era, totuşi, rost de o ceartă. Îi întîlni privirea de oţel... şi se miră că-şi putuse imagina pasiune în ochii lui reci şi duri.

– Ştii de cînd ai început să lucrezi pentru Wyatt că ferestrele astea sînt descoperite. De ce atîta discuţie, dintr-o dată?

Luke era pe punctul de a-i povesti despre Curtis. Reacţia ei în momentul alarmei fusese bună. Tulburată, nervoasă, dar fără o doză exagerată de panică. Era aproape sigur că va fi în stare să suporte ştirea. Aproape sigur, dar nu sută la sută. Era o diferenţă, şi această diferenţă îl opri. Îi întîlni privirea, sperînd că ea nu va lega ezitarea lui de ocolirea adevărului.

– Dar n-am ştiut, Elisabeth. Am presupus că măcar Wyatt, dacă nu altcineva, a văzut că e nevoie de ele. Nu e genul lui să facă o greşeală atît de evidentă.

Elisabeth fu gata să rîdă de expresia lui confu-

ză.

– Wyatt a stat destul de mult aici, cu mine, ca să știe că ceea ce ți-am spus e adevărat. Și-apoi, cum ar putea fi cineva acolo, afară, cu toate capcanele pe care le-ați instalat? Nici măcar o veveriță n-ar putea să se holbeze la mine.

– N-are a face. Vom acoperi ferestrele.

– Cu gratii?

– Draperiile vor fi de ajuns.

Surîsul ei păli sub privirea lui pătrunzătoare. Își dădu seama că Luke era de neclintit, indiferent ce argumente ar fi folosit ea. Nu-i mai rămînea decît un lucru de făcut. Îl privi fără să zîmbească.

– Fără perdele, Sinclair. Dacă e nevoie să ți-o spună Wyatt, am să dau de el.

Un mușchi tresări pe obrazul lui; era singurul semn că o auzise. Apoi se ridică de la masă și se îndreptă spre telefonul care atîrna pe peretele din spatele ei. Formă un număr și se sprijini de zid, în așteptare.

Asta o făcu ceva mai prudentă.

– Ce-ai de gînd să faci?

– O sun pe Sheila. S-ar putea să dureze puțin, dar ea poate să-l găsească în cele din urmă pe Wyatt.

Vocea lui era plată, lipsită de orice expresie. Și totuși, Elisabeth simțea că era furios, simțea ostilitatea plutind în jurul lui. Dar asta n-o înspăimînta, căci își dădea seama că nu ea era ținta acestei ostilități.

Auzea cum i se dădea legătura și cum Luke făcea ce o anunțase că avea de gînd să facă, purtînd

cu Sheila o conversație scurtă și la obiect. Apoi își spălă cana.

– Sheila a spus că Wyatt tocmai a sunat-o de la Kuala Lumpur. N-ar trebui să fie o problemă să ia legătura cu el.

Își sprijini șoldurile de chiuvetă, încrucișă brațele și o privi în acel mod lipsit de expresie, care o făcea să realizeze că toate acestea erau pentru el doar o problemă de serviciu.

Nimic personal.

– Credeam că Wyatt e la Bangkok, spuse ea, preocupată de acest detaliu.

– Era. Probabil că și-a terminat treaba acolo.

– N-ai idee despre ce e vorba? Nu știu să fi avut vreo proprietate acolo.

Luke dădu din cap.

– Wyatt nu-mi face confidențe. Mă ocup doar de securitatea lui.

Elisabeth ar fi pariat că între Luke și fratele ei era vorba de mult mai mult decît spunea el. Dar mai știa că nu va afla asta niciodată, dacă el nu era dispus să-i mărturisească. Și evident nu era.

Pentru o clipă, aproape speră ca Wyatt să ia partea lui Luke, căci acestuia n-avea să-i facă plăcere să piardă. Deși conștiinciozitatea lui era blestemul vieții ei, era conștientă că, dacă Wyatt i-ar fi luat partea, pentru Luke ar fi fost un afront pofesional.

Jocul început în noaptea precedentă era o *vendetta* personală. Dorea să se răzbune pe el, pentru că-i invadase intimitatea. Ferestrele, totuși, nu aveau nimic de-a face cu jocul ei.

Neputința ei de a trăi captivă fusese un argument convingător pentru Wyatt. Nu vedea de ce n-ar fi fost și pentru acest om, care ținea în mod evident la siguranța și liniștea ei. Viteza cu care ajunsese în camera ei, după alarmă, dovedea că nu dorea să o sperie. De la locul ei, îl studia fără egoismul de mai înainte. Dorea să-i cunoască puterile. Limita între ceea ce putea controla și ceea ce nu putea. Sau nu dorea. Întrebarea era dacă teama ei de claustrare l-ar fi putut face să renunțe la această schimbare.

Chiar în acea clipă își dădu seama că n-avea rost să continue disputa. Nimic din ce-ar fi spus nu avea să schimbe lucrurile. Luke avea să împlinească ceea ce-și propusese, cu sau fără consimțământul ei. Sau al lui Wyatt. Telefonul sună, în vreme ce ea realiza că nu era de glumit cu voința lui Luke.

În loc să se ducă să răspundă, Luke rămase la locul lui.

– Hai, Elisabeth. Și vezi ce faci.

Telefonul sună pentru a doua oară.

– Mulțumesc, n-am nevoie să-mi pledez punctul de vedere. Wyatt mă cunoaște destul de bine ca să nu se răzgîndească.

Dar, de fapt, nu depindea de Wyatt...

Luke o privi lung, apoi ridică telefonul, susținîndu-i privirea în vreme ce vorbea cu Wyatt. Elisabeth trebui să-i recunoască francheța. Convorbirea decurse direct, de la *Aici Sinclair!* la *Ferestrele din salon trebuiesc acoperite. Elisabeth nu e de acord.*

Privirea lui rămase la fel de lipsită de expresie în tot timpul cît vorbi cu Wyatt. Elisabeth spera că

fratele ei îi explică lui Luke de ce, de data asta, pierduse. Îi dărui un surîs încurajator, ca o făgăduință de a nu profita de această victorie. Dar, în adîncul sufletului, știa că pierduse încă dinainte de a începe lupta. Luke nu o băgă în seamă, continuînd conversația lui monosilabică, pînă cînd, în cele din urmă, îi întinse telefonul.

– Wyatt vrea să-ți vorbească.

Atunci știu că pierduse. Nu că ar fi fost vreo sclipire de victorie în privirea lui înghețată. Nu pentru că Wyatt tocmai o sunase cu două zile în urmă și n-ar fi avut niei un motiv să vrea să-i vorbească, în afară de dorința de a-i confirma o veste neplăcută.

Știa că pierduse, pentru că Luke nu s-ar fi angajat într-o luptă pe care să n-o cîștige, nici chiar într-una lipsită de importanță, cum erau perdelele astea stupide. Fusese sigur de victorie, încă înainte de a ridica telefonul. Iar ea fusese destul de fraieră să nu țină seama de ceea ce descoperise despre acest om. Un om pe care-l cunoștea așa de puțin și așa de profund.

Luke Sinclair nu era un bărbat care pierde.

Ea dădu din cap, ascunzîndu-și cu grație înfrîngerea.

– Nu te cred în stare să mă minți, Sinclair. Se pare că victoria e de partea ta. Deși, dinspre partea mea, cred că trebuie să fi înnebunit amîndoi, pentru ca să vă vină ideea asta cu perdelele acum, după șase ani.

Schiță un gest revoltat către telefon.

– N-am chef să mă mai cert și cu Wyatt. Am

pierdut destul pentru seara asta.

– N-ai pierdut nimic, zise Luke, apoi murmură cîteva cuvinte în telefon, înainte de a închide. Trase un scaun în așa fel încît să-l poată încăleca, rămînînd cu fața la ea.

– Întărirea măsurilor de securitate nu-ți va face nici un rău.

Mă va scoate din minți, se gîndi ea, ridicîndu-se de la masă și îndreptîndu-se spre hol.

– Fie cum vrei tu, Sinclair. N-am de gînd să-mi pierd timpul certîndu-mă cu tine.

– Trebuie să înțelegi acest lucru, Elisabeth. Poți să-mi spui Luke, sau Sinclair, sau pui de lele, e treaba ta. Dar asta n-are să schimbe lucrurile. Ar fi mai ușor pentru tine să accepți asta.

Cuvintele sunau dur în spatele ei, făcînd-o să se întoarcă pentru a-l privi. Luke o urmărea cu grijă, cu un aer profesional, cu brațele încrucișate pe spetează scaunului.

– Ce lucruri?

Intenționat, nu-l numi în nici un fel.

– Lucrurile pe care le am de îndeplinit. Schimbările care sînt necesare. Ele se vor face, cu sau fără consimțămîntul tău.

Ezită, apoi continuă cu aceeași voce:

– Fratele tău m-a angajat pentru a veghea asupra securității tale. Am de gînd s-o fac cum mă pricep mai bine.

– Atunci de ce ți-au trebuit patru ani pentru ca să ajungi pînă aici?...

Întrebarea îi scăpase, înainte de a se putea opri.

Păli, își ținu respirația și se rugă ca el să nu-i răspundă.

În ochii lui sclipi o licărire de umor și curiozitate.

– Nu m-ai întrebat niciodată.

– Consideră că nu te-am întrebat nici de data asta.

Ea respiră adînc, simțindu-se ridicol de dezamăgită și totodată de ușurată. Și extenuată. El avea răspuns pentru orice întrebare a ei. Răspunsuri care umpleau un gol, indiferent dacă erau sau nu exacte. Îl credea în ceea ce privea draperiile, deși asta nu însemna că trebuia să-i și placă. Dar întîrzierea cu patru ani a vizitei lui... ei bine, nu fusese invitat; iată un mod politicos de a spune că fusese ocupat cu probleme mai importante.

Dar la întrebarea cea importantă nu primise răspuns.

– Tot nu mi-ai spus de ce, Sinclair.

Din nou zări în ochii lui privirea aceea lipsită de expresie.

– Ferestrele? Ți-am mai spus. Ești prea expusă dacă nu le acoperi într-un fel sau altul.

– Nu asta te-am întrebat.

Simți un frison pe care-l credea de mulți ani uitat.

– De ce ai venit în Quincy Island tocmai acum? Și ce anume l-a făcut pe Wyatt să treacă peste dorințele mele, în privința perdelelor?

El o privi o clipă, șovăind, și în final se hotărî. Înainte ca ea să-și poată da seama de ezitare, se aplecă să ridice un prosop care-i alunecase.

– Pentru că știa că-mi dau demisia dacă lucrurile nu merg după voia mea. I-am spus de cînd m-a angajat că nu pot îndeplini slujba asta fără cooperarea lui.

Elisabeth îl crezu, amintindu-și cu cîtă siguranță vorbise cu Wyatt.

– Nu mi s-a întîmplat niciodată ca Wyatt să-mi sacrifice liniștea la sugestia unui angajat, zise ea. Era o lovitură josnică, dar nu era dispusă să-și aleagă cuvintele.

– Nu te-ai gîndit, Elisabeth.

Se ridică în fața ei, cu aceeași privire lipsită de expresie, în vreme ce Sneakers se tîra spre picioarele lui.

– Wyatt ține la tine mai mult decît la orice altceva pe lume. Și indiferent ce vrei să crezi tu, eu nu am nici o satisfacție că trebuie să-ți fac una ca asta. Ți-am citit dosarul și știu că o să am de furcă cu tine.

– Detest să fiu închisă.

– Știu. Își înfipse mîinile în buzunarele de la spate. Toată viața ai suferit de claustrofobie. Dar Wyatt spune că te-ai obișnuit.

– Da, cu condiția să nu-mi impun mai multe restricții decît sînt necesare. Acoperirea ferestrelor va transforma camera într-un fel de închisoare.

– N-ai decît să nu intri seara în salon. Restul casei nu este atît de vulnerabil, ferestrele sînt destul de sus ca să te poți mișca în voie, fără să fii văzută din afară.

– Asta e ultima ta ofertă? întrebă ea.

El dădu din cap.

– Va fi doar o chestiune de obișnuință, Elisabeth. Cum a fost cînd ai învățat să stai ascunsă în nișe. Wyatt susține că te-ai deprins fără multe probleme.

Nu era un argument convingător, se gîndi ea. În toți acești ani nu stătuse mai mult de șaizeci de secunde în ascunzători. Dar, firește, lui nu-i putea spune asta.

Strînse din dinți, se întoarse și se îndepărtă de-a lungul holului. Fu surprinsă cînd Sneakers alergă în urma ei: îl credea încă adormit la picioarele lui Sinclair. Bine, se gîndi ea în timp ce urca scările, acum voi avea perdele, sau draperii, sau cine știe ce.

La urma urmei, asta nu însemna că trebuia să le mai folosească după plecarea lui Sinclair.

Capitolul 3

În dimineața următoare, ceasul deșteptător al lui Elisabeth începu să sune slab, abia la cîteva minute după ora cinci. Îi trebui mult timp pentru a-și aminti de ce îl pusese să sune și încă și mai mult pentru a-l opri. Deși fusese destul de prudentă să-l pună să sune cît mai încet, piuitul părea strident de puternic, o lipsă de respect flagrantă în tăcerea neclintită a zorilor. Îngrijorată că Sinclair l-ar fi putut auzi din camera de oaspeți, situată în celălalt capăt al casei, așteptă zece minute cu păturile trase pînă la bărbie și trupul cîinelui adormit la picioare. Dacă venea să întrebe, îi va spune lui Luke că tocmai se sculase pentru alergarea de dimineață.

El n-avea de unde să știe că ea nu alerga niciodată. Plăcerea ei era plimbarea, nu fuga. Încercă

să-şi imagineze dacă ar fi putut să simuleze vreo cîteva sute de metri. Apoi realiză că nu se auzeau sunete dinspre camera lui. Evident, nu auzise ceasul deşteptător.

Acum, rămînea ca Sneakers să coopereze. Împinse la o parte cuverturile şi ciupi dobermanul uşurel de sub bărbie, metodă garantată ca să-l scoată din minţi.

Să-l scoată din minţi şi să-l trezească. În cîteva secunde, Sneakers fu în picioare cu o expresie derutată, care părea să spună că e incapabil să-şi imagineze de ce e trezit cînd soarele de-abia a răsărit. Ea aruncă restul de pături şi îl atacă în linişte, găsindu-i toate punctele unde se gîdila şi făcîndu-l să tresară la atingerea degetelor ei. Un joc obişnuit, deşi la o oră ciudată a zilei.

Sneakers nu obişnuia să se scoale devreme. De fapt, Elisabeth îl învăţase, încă de cînd se mutase pe insulă, că, dacă se trezea înaintea ei, avea să declanşeze cu siguranţă alarmele la trecerea prin uşiţa lui. Uimitor, cu cîtă uşurinţă deprinsese Sneakers obiceiul de a se trezi tîrziu, uneori chiar mai tîrziu decît Elisabeth! Acum asta nu mai conta, din moment ce sistemul de alarmă era deconectat, cu excepţia vizitelor lui Wyatt sau McCain. Atunci, Elisabeth îi era recunoscătoare că ea avea timp să se trezească şi să deconecteze sistemul.

Elisabeth ştia că Sinclair resetase sistemul înainte de a se duce la culcare.

Dar Sneakers n-avea de unde să ştie.

Sigură că dobermanul era de-a binelea deştep-

tat, se prefăcu că se dă jos din pat și își caută halatul. Sneakers se năpusti pe ușa dormitorului și în jos pe scări. Sărind la loc în pat, Elisabeth își trase păturile pînă la gît și aștepta. Inima îi bătea, cu anticipație.

În cîteva secunde, faptul se întîmplă.

Luke era treaz de zece minute, încercînd să-și dea seama ce anume îi tulburase somnul, cînd prima alarmă sună. Crispat din pricina neașteptatului sunet, se rostogoli din pat, își trase pantalonii și apucă pistolul – totul dintr-o singură mișcare, dar nu înainte ca a doua alarmă să sune. Fără să se oprească pentru a deconecta alarmele, alergă în picioarele goale spre camera lui Elisabeth.

Era pe jumătate sculată din pat, cu urmele somnului pe chip și cu groaza în ochi.

– Ce s-a...

– Nu știu. Probabil nimic, adăugă el, calculînd în minte distanța de la Bangkok pînă la insula asta. Curtis n-ar fi putut ajunge încă. Dar putea fi cineva în slujba lui Curtis. Se îndreptă spre nișă, întinzîndu-i halatul.

– Deconectează alarma. Mă întorc cît pot de repede.

Apoi își aminti că, în urmă cu cîteva ore, ea nu putuse deschide nișa, așa că se opri să acționeze sistemul de deschidere. Nu așteptase să vadă dacă ea spusese adevărul. Nici o clipă măcar nu-i trecuse prin minte că l-ar fi putut minți.

Cînd alarmele tăcură subit, se simți ușurat să știe că ea nu era prea speriată pentru a-i asculta ordinele.

Coborî la parter rapid, fără zgomot, şi se îndreptă cu grijă către uşa din faţă, unde se afla panoul de comandă al sistemului de siguranţă. Nu-şi putea imagina că cineva s-ar putea afla în casă, dată fiind ordinea în care s-au declanşat alarmele. Cînd îmbunătăţise sistemul, îndată după ce Wyatt îl angajase, atribuise semnale sonore diferite senzorilor din interiorul şi din exteriorul casei. Cele pe care le auzise proveneau de la senzorii de presiune din dreptul uşilor şi ferestrelor, apoi de la razele infraroşii de afară. În această ordine.

Cineva ieşise, nu intrase. Cineva sau ceva.

Avea bănuielile lui, dar continua să fie atent, să studieze formele şi umbrele ce se conturau la lumina zorilor. Toate erau la locul lor. Deschise panoul de comandă şi privirea lui localiză luminiţa corespunzătoare senzorului care declanşase alarma.

Intrarea din spate. Unde era tăiată uşiţa cîinelui. Lucrurile începeau să se lege. Luke încercă să-şi amintească dacă văzuse sau nu cîinele în camera lui Eisabeth, dar nu reuşi. Asta nu însemna că leneşul animal n-ar fi putut fi ascuns undeva între pături.

Nu-şi putea permite să se bazeze pe presupuneri, cînd era în joc siguranţa lui Elisabeth. Cu mişcări atente, se întoarse în lungul holului şi se opri la uşa bucătăriei. Ridică piedica pistolului. Abia făcu doi paşi pe linoleumul alb-negru al bucătăriei, cînd un bot lucios şi umed ţîşni prin uşiţa cîinelui, urmat de trupul ce-i aparţinea.

Sneakers, neîntrecut observator al schimbărilor din jurul lui, săltă de plăcere descoperind un altul

care se sculase cu noaptea în cap. Luke abia avu timp să ascundă arma şi dobermanul se aruncă pe el, lingîndu-l în numele bucuriei de a-l revedea.

Plăcerea nu era reciprocă. Înjurînd în gîndul său, Luke îndepărtă labele uriaşe şi se îndreptă spre scări, s-o informeze pe Elisabeth că alarma fusese declanşată de cîinele ei idiot... şi să se spele de urmele lipicioase ale tandreţii lui Sneakers.

Nu putea să-şi dea seama de ce McCain nu menţionase niciodată că Sneakers declanşează alarmele. Sau de ce Elisabeth nu ceruse ca sistemul să fie modificat pentru a preveni această eventualitate.

Şi nici ce anume îl trezise la început...

Elisabeth sparse ultimul ou în castron şi se gîndi că poate se pripise cînd afirmase că se vor descurca pînă miercuri, fără provizii noi. *Asta e,* se gîndi ea, în timp ce bătea ouăle. Ouă cu pîine prăjită pentru dimineaţa asta, covrigi congelaţi pentru mîine, apoi chifle de casă, dacă-şi va putea aminti unde le pusese.

Şi dacă asta nu era destul pentru Luke Sinclair, poate data viitoare va învăţa să se anunţe, înainte de a da buzna.

Un surîs îi flutură pe buze, amintindu-şi expresia de dezgust a lui Luke, cînd revenise din urmărirea intrusului, cu Sneakers alergînd printre picioarele lui, ca şi cum nimic nu i s-ar fi întîmplat.

Privirea lui Luke se întunecase încă şi mai tare, cînd văzuse că Elisabeth nu era în nişă, ci tremura

în patul ei, cu ochii rotunzi ca farfurioarele şi plini de groază – exersase privirea respectivă în oglindă, cît timp lipsise el. Îi reuşise desigur bine, încît nici măcar n-o întrebase de ce nu-i urmase ordinul. Deşi acest subiect avea toate şansele să fie doar amînat.

Partea mai complicată începuse atunci cînd ea realizase că Luke nu era îmbrăcat chiar aşa de complet, cum i se păruse la prima vedere, fermoarul blugilor fiind închis doar pe jumătate. Un smoc de păr de culoare închisă i se ivea mai jos de talie, ca o invitaţie intimă de a vedea mai mult decît avusese el de gînd să arate. El îi surprinse privirea uimită şi-şi trase ca din întîmplare fermoarul înainte de a duce mîinile la spate, pentru a se debarasa de celălalt obiect care-i atrăsese privirea – pistolul. Acesta dispăruse cînd îi văzu din nou mîinile, înfipt probabil în cureaua pantalonilor. Aşadar, nu-l purta în buzunarul din faţă...

Nu că Elisabeth ar fi luat vreodată în serios această variantă...

Sneakers avusese noroc că nu fusese împuşcat, se gîndi ea. Data viitoare va trebui să aibă mai multă grijă ca nici ea şi nici Sneakers să nu fie ţinte aşa de uşoare. Luke nu părea prea grăbit să tragă. Dar după seria de alarme false, cu care avea de gînd să-i întrerupă somnul în următoarele nopţi, ar putea fi aşa de obosit încît să tragă în orice mişcă.

Astea erau gîndurile ei şi nici unul n-o ajuta să nu bage de seamă magnifica desfăşurare de muşchi şi păr de pe pieptul şi umerii lui goi, aşa de largi şi de puternici încît s-ar fi simţit intimidată, dacă nu ar fi

ştiut că forţa lor nu va fi niciodată folosită contra ei.

O forţă care o obseda în mod ciudat.

Plictisit că nu fusese băgat în seamă de atîta vreme, Sneakers sări în pat şi încercă să reia jocul de-a gîdilatul. Jocul o readuse la realitate. Luke păru uşurat că alarma n-o speriase de tot. Îi sugeră să încerce să mai doarmă cîteva ore, dar cum ea îi răspunse că, după atîta agitaţie, îi era cu neputinţă să mai închidă ochii, conveniră să se întîlnească în bucătărie pentru micul dejun.

Elisabeth amestecă o picătură de lapte cu ouăle pe care le bătea. Nu-i rămînea decît să spere că se va obişnui curînd cu prezenţa lui Luke, înainte ca el să observe cît de mult o fascina trupul lui. *Trupul lui formidabil,* se corectă ea, acoperind tigaia cu omletă. Luke nu era sculptat în genul *Mister Univers,* dar era puternic cum niciodată un pachet de muşchi n-ar fi putut fi. Exista în el ceva greu de definit, ceva ce-ţi spunea că, indiferent cît de mare era, forţa îi venea din interior, iar dimensiunile erau întîmplătoare.

Şi de-abia dacă-l cunoştea de o zi... Rîse ironic, pentru a-şi reprima imaginaţia galopantă.

– Uite ce se întîmplă dacă trăieşti singură, spuse ea cu voce tare, turnînd în pahare sucul de fructe. O imaginaţie nestăpînită, să-mi ţină de urît.

– Ce e atît de nestăpînit în imaginaţia ta, Elisabeth?...

Puţin, foarte puţin a lipsit să nu scape cana din mînă. Se întoarse şi-l descoperi pe Luke în pragul uşii, cu părul ud de la duş şi un tricou cu guler în V deasupra blugilor strînşi pe şolduri. Îşi ridică ochii

către fața lui și trebui să admită că arăta surpinzător de bine pentru cît de puțin dormise.

Ar fi vrut să arate și ea așa de bine.

– Ce e cu imaginația ta, Elisabeth?...

Traversă bucătăria, luă paharele și le puse pe masă.

– Erai pe punctul de a-mi explica ce este nestăpînit în ea.

– Nu, nu eram.

Ridică un umăr în semn de neîncredere, apoi puse omleta în farfurii. Puse tacîmurile și pîinea prăjită pe masă, se așeză la locul ei și încercă să-și ia un aer nevinovat.

– Ai picat în mijlocul unei conversații... particulare, Sinclair. Și cum nu am de gînd să completez spațiile libere, va trebui să te descurci cu propria ta fantezie.

– De fantezie vorbim noi aici?! Surîse, și ochii lui reci o cîntăriră pe deasupra mesei. Avînd în vedere evenimentele nopții, mă mir că mai ai energie pentru ceva atît de... zbuciumat.

– Ai fantezii... zbuciumate?!

Nu putea să-și imagineze ce o făcea să continue conversația în această direcție, în afară de faptul că se distra cum nu se mai distrase de mulți ani. Nu-i mai păsa nici măcar de omleta care se răcea.

– O să-ți povestesc despre fanteziile mele cînd o să-mi povestești și tu despre imaginația ta nestăpînită, replică el, privind fix în farfuria ei.

Ea luă furculița și începură să mănînce. El atacă

cu entuziasm omleta, de parcă ar fi uitat că lansase o provocare. Evident, ea nu avea de gînd să-i răspundă, dar era, totuşi, o provocare. Odată trezit interesul pentru masă, abandonă ideea de a căuta un răspuns, în cazul în care el avea să-şi reînnoiască provocarea.

O abandonă, dar temporar. Nu avea de gînd să fie luată pe nepregătite, dacă subiectul ar fi fost reluat. Încă se mai gîndea la fantezii zbuciumate, cînd el termină de mîncat şi puse farfuria la o parte. Ea-şi întinse nişte jeleu pe felia de pîine, în timp ce Luke studia, prudent, eticheta. Îi propuse să-l guste, dar nu fu surprinsă cînd el îi răspunse că a terminat masa.

– Se întîmplă des? întrebă el.

– Ce anume?

– Să declanşeze Sneakers alarma.

Luke se ridică de la masă şi turnă două cești de cafea din filtrul de pe bufet; le puse pe masă, între ei, şi se aşeză. Sneakers se apropie, dornic de puțină joacă.

Elisabeth începu să-l scarpine între urechi, întrebîndu-se cum să răspundă fără să spună o minciună prea gogonată.

– În general, Sneakers doarme la fel de mult ca şi mine, spuse ea, împingînd capul cîinelui din poală. Ochii calzi ai acestuia o priveau țintă, de parcă ar fi fost vina ei că alarma îl înspăimîntase aşa de tare.

– Nu-mi dau seama ce l-a făcut să iasă atît de devreme azi. Probabil agitația din timpul nopții.

– Am avut impresia că Sneakers nici n-a băgat de seamă agitația. A dormit tot timpul.

Elisabeth luă o bucățică de omletă din farfurie și i-o dădu cîinelui. Răsplata pentru o treabă bine făcută.

– Cu siguranță că și-a dat seama că e o alarmă falsă.

– Nu e ceea ce se cheamă un cîine de pază, spuse Luke, privind-o pe deasupra cănii. Niciodată n-am înțeles de ce te-ai silit atîta să-i strici educația.

– N-am stricat nimic. Sneakers n-a fost niciodată un cîine de pază. Eu doar i-am încurajat instinctele înnăscute.

Era mai ușor de zis, decît de făcut, dar Elisabeth nu credea că asta era important. Probabil Sinclair n-ar fi fost încîntat să audă ce eforturi făcuse pentru a îmblînzi dobermanul. Rîse și aruncă încă o bucată de omletă sub masă, unde o așteptau dinți lacomi.

– Date fiind împrejurările, spuse Luke, credeam că te vei simți mai în siguranță sub protecția unui doberman bine antrenat.

La drept vorbind, se gîndi ea exasperată, Sinclair se purta ca un cîine cu osul lui. Imaginea îi aduse pe buze un surîs cu neputință de ascuns. În loc să-i împărtășească gîndurile ei, murmură ceva despre spălatul vaselor și plimbarea lui Sneakers și se ridică de la masă, înainte ca Luke să poată protesta.

Se lupta încă, fără sorți de izbîndă, contra unui hohot de rîs puternic, cînd el spuse:

– O să mă ocup eu de vase. Acum voi aranja pentru draperii. Apoi voi vedea ce se poate face

pentru a modifica sistemul de alarmă în jurul uşii lui Sneakers. Ultimul lucru de care avem nevoie este încă o noapte ca asta.

De parcă ar fi avut de ales...

Cu o aroganţă care-i aminti lui Elisabeth de fratele ei, Luke telefonă unui partener de afaceri al lui Wyatt din Seattle, fără să-i pese cîtuşi de puţin de ora matinală. Comandă cîteva baloturi de metraj de culoare închisă, ce urmau să fie livrate în cursul zilei. Nu o luă în seamă pe Elisabeth, cînd îi atrase atenţia că extravaganta lui comandă ar fi putut învălui întreaga casă. N-o luă în seamă nici cînd îi sugeră că proiectul ar fi putut fi amînat pînă miercuri, cînd sosea feribotul. În schimb, aranjă ca metrajul să fie adus cu elicopterul pe care-l folosea Wyatt, cînd sosea în vizită.

Numai ca să complice lucrurile, Elisabeth îi ceru să includă în comandă ouă, salată verde şi creveţi proaspeţi. N-avea sens să aştepte pînă miercuri. Din moment ce elicopterul tot urma să vină, puteau să profite de el.

Luke adăugă lista ei la comandă, deşi era de părere că produsele alimentare nu meritau să sosească pe calea aerului. Reuşi chiar să n-o bombăne, cînd îl întrerupse din nou, cerîndu-i pastă de anşoa şi parmezan. Dorea să facă o salată *Caesar*, îi explică ea. Urmă o clipă de tensiune. Luke o privea neîncrezător, întrebîndu-se cît de mare era pofta de salată

şi cît de mare intenţia de a îngreuna pe cît posibil livrarea draperiilor. Ea îi susţinu privirea, cu aerul cel mai inocent din lume.

Nu-şi putu stăpîni un mic zîmbet de victorie, cînd el continuă comanda cu pastă de anşoa şi parmezan. Ştia că el îi observase zîmbetul. Dorise ca el să-l observe. Jocul devenise mai complex. Acum îl provoca pe Luke la fiecare pas, şi nu numai în domeniul securităţii.

N-ar fi avut nici un farmec dacă el n-ar fi bănuit măcar că ceva îi scapă de sub control. Elisabeth ştia că nu va putea continua multă vreme sabotajul sistemului de securitate dar, şicanîndu-l pentru toate fleacurile, îi putea distrage, pentru un timp, atenţia.

Tocmai se gîndea să mai ceară şi nişte drojdie de bere, dar aruncă o privire spre umerii lui neclintiţi şi decise că ceea ce mai avea în congelator îi va ajunge.

Dorea să-l provoace, nu să-l plictisească.

Înghiţi o ultimă gură de cafea şi ieşi din bucătărie să-l scoată pe Sneakers la plimbarea de dimineaţă. Cerul era noros şi posomorît, şi îşi încheia tocmai pardesiul, cînd îl descoperi pe Sinclair pe urmele ei. Îşi pusese deja ochelarii de soare şi ea nu se putu abţine să nu-l tachineze pe seama lor.

– Ia priveşte cerul, Sinclair. Dacă nu cumva ochelarii fac parte din uniforma ta de bodyguard, mă îndoiesc că vei avea nevoie de ei. Îl conduse pe cărarea ce ducea spre plajă, ascunzîndu-şi un surîs cînd trecu pe lîngă senzorul cu care-l păcălise mai devreme.

– Sînt mai mult o chestiune de obișnuință. Nu sînt prea întunecați, dar mă protejează de ultraviolete. Ochii mei sînt cam sensibili la soare, de cînd am fost ultima oară la schi.

Cînd cărarea se lărgi către plajă, îl simți mergînd alături de ea.

– La schi în Singapore?! Lucrurile s-au schimbat mult!...

El rîse încetișor, privind-o pieziș.

– Nu chiar așa de mult. Am fost de Crăciun în Colorado. Ochelarii mi s-au spart...

– La prima ta căzătură? îl întrerupse ea, încîntată de imaginea lui Sinclair prăbușit pe pîrtie, cu fața în zăpadă.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar n-a fost cazul. A dat peste mine un grup de pitici de patru ani, scăpați de sub controlul profesorului.

Îi oferi brațul, ca s-o ajute să treacă pe lîngă o grămadă de bolovani care le bloca drumul.

Un șef al serviciului de protecție și pază extrem de politicos! Elisabeth surîse, gîndindu-se că a fi mare și politicos era o combinație adorabilă la un bărbat. Era încîntată că nu era chiar atît de naiv cum îl crezuse în seara trecută... cu condiția să mai cadă măcar o noapte în capcanele pe care i le pregătea ea. Doar un pic naiv, cum îi stătea bine unui bărbat...

– Deci puștii ți-au spart ochelarii? întrebă ea, după ce trecură de bolovani. Îi părea rău că el se simțise obligat să-și retragă mîna.

– Da, și încă am avut noroc că schiau fără bețe. Mi-am ars puțin ochii la soare, dar cel puțin au rămas

amîndoi la locul lor.

Elisabeth rîse cu el, şi ce bine era să se plimbe cu cineva care nu pretindea tot timpul să i se arunce bățul cît mai departe, ca Sneakers. Cît despre acesta, era mai mult decît încîntat de companie, mai ales după ce descoperi că Luke putea arunca bățul mult mai departe decît reuşise vreodată Elisabeth.

În ultima milă către plajă, se cățărară printre bolovanii care le blocau drumul. Mergeau pe nisipul ud, cînd puteau, şi, cînd nu, se scufundau în nisipul uscat. Nu vorbeau mult. Doar ca să-l laude pe Sneakers cînd găsea bățul, să-l certe cînd se tăvălea în nisip şi să îi atragă atenția că trebuie să-şi țină labele acasă.

Elisabeth ar fi vrut să afle mai multe despre Luke. De pildă, dacă avea rude în Colorado. Dar preferă să rezerve subiectul pentru ora mesei, o diversiune menită să păstreze conversația cît mai departe de imaginația ei nestăpînită şi de fanteziile lui zbuciumate.

Şi totuşi, se simțea oarecum dezamăgită că el nu dusese mai departe provocarea. Privi pe furiş către bărbatul serios de lîngă ea. Îi era cu neputință să-şi imagineze cum îşi putuse pierde pînă într-atît controlul încît s-o tachineze.

Şi nici cum putuse ea să-i răspundă cu atîta uşurință. Cu atîta plăcere chiar.

Pe cînd se întorceau către casă, Elisabeth trebui să admită că-l găsea pe Luke Sinclair mult mai complicat decît prevăzuse vreodată. Mai interesant, într-un mod despre care avea idee, dar pe care nu-l

trăise niciodată.

Nimic din viața ei nu se putea compara cu tulburarea pe care acest bărbat i-o provoca. Acest gînd o făcu să se simtă nervoasă, derutată, și puțin stupidă, pentru că era un bărbat pe care abia îl cunoștea. Și el, la rîndul lui, abia o cunoștea.

Imaginația ei o luase razna, din nestăpînită devenind sălbatică. Nici un popas, nici o fărîmă de rațiune.

O ușoară apăsare pe brat o făcu să se oprească. Îl privi în ochi și îi surîse, gîndindu-se că nici chiar interesul ei subit pentru Luke, ca bărbat, nu avea să-l salveze de jocurile plănuite cu sistemul lui de securitate. El spuse ceva despre verificarea bărcii, apoi o luă la fugă, pe plajă. Sneakers îl urmă, fără să ceară voie.

Elisabeth îi urmări din ochi pînă cînd nu se mai văzură, apoi se grăbi către casă, să-i coacă o surpriză pentru noaptea următoare.

De îndată ce se întoarse acasă, Luke se ocupă de ușița cîinelui.

– Presupun, zise el, că dacă reușesc să aranjez ca Sneakers să poată ieși din casă, mai departe se descurcă singur cu razele infraroșii de afară.

Elisabeth dădu din cap.

– Niciodată pînă acum n-a declanșat alarmele exterioare. Mi-am închipuit că ele sînt cumva mai ușor de observat de cîini, decît de oameni.

– Probabil pentru că sînt situate la nivelul ochiului.

Luke ridică linoleumul în dreptul uşii de la bucătărie, apoi repoziţionă placa senzorului lateral, astfel încît să detecteze, totuşi, presiunea unui om care ar fi intrat pe uşă. Dar zona situată în dreptul uşiţei cîinelui rămînea neprotejată, şi asta necesita încă multă chibzuinţă. Ultimul lucru pe care Luke l-ar fi dorit era să lase intrarea vulnerabilă. Aşa că i se păru lucrul cel mai firesc s-o roage pe Elisabeth să încerce să se strecoare prin mica deschidere.

Ea îşi ridică ochii de pe cartea de bucate pe care o citea şi Luke nu putu să nu observe că bluzonul de culoarea safirului pe care-l purta îi adîncea nespus albastrul ochilor.

– Niciodată, spuse ea cu voce fermă, şi îndată îşi concentră din nou atenţia asupra cărţii.

Dar el nu era dispus să accepte un răspuns negativ.

– Am nevoie să fiu sigur că uşiţa nu este mai mare decît pare, Elisabeth. Dacă tu poţi trece prin ea, va trebui să las senzorii la locul lor, sau să micşorez deschiderea, sau să inventez altceva. Nu putem risca să intre cineva în casă pe-acolo.

– Las-o baltă, Sinclair. N-am nici un chef să mă tîrăsc pe-aici în patru labe. Şi pe urmă, fac foarte uşor vînătăi.

Puse un semn în cartea de bucate, o împinse la o parte şi îşi ridică privirea spre a lui.

– De ce n-o măsori, pur şi simplu?

– Pentru că nu e de ajuns.

– Atunci n-ai decît să treci prin gaură chiar tu, sugeră ea rîzînd.

– Știi la fel de bine ca și mine că nu pot. Ceea ce nu știm, este dacă nu cumva cineva mai mic de statură ar putea.

Luke se apropie de masă. Își lipi palmele de suprafața ei lucioasă și se aplecă deasupra fetei.

– E nevoie să-l caut pe Wyatt, ca să te convingă el?

Ea rîse.

– Nici chiar *tu* n-ai tupeu ca să-l suni pe Wyatt pentru asta.

– Dacă mă silești, o să am.

Un surîs apăru, în cele din urmă, pe chipul lui, cînd își imagină și el reacția lui Wyatt.

– Hai, Elisabeth, fă-o, altfel va trebui să pun senzorii la loc, unde erau. Și sînt sigur că nu vrei să se declanșeze alarma ori de cîte ori are Sneakers chef să iasă afară.

Nu asta era problema, dar Elisabeth se gîndi că era mai cuminte să cedeze în fața nevoii de siguranță, ca să salveze aparențele. Deja făcuse aproape o gafă în seara precedentă, lansîndu-se într-o diatribă contra alarmelor care se declanșau prea des și fără motiv. Nu era cazul să se ambalaze și acum.

Și așa, tot bombănind lucrurile pe care nu le putea schimba, se îndreptă spre mica deschidere tăiată în ușa de la bucătărie. Așteptă ca Sinclair să închidă ușa. Apoi îngenunche și își băgă capul prin ușiță. Apoi brațele și o parte din umeri... și în acest punct rămase înțepenită, în încercarea de a se stre-

cura prin spațiul care era, într-adevăr, foarte strîmt.

Luke se culcă pe podea, la doar cîțiva centimetri de ea, și își înfipse degetele în părul ei, pentru a i-l îndepărta de pe față.

– N-ai ajuns prea departe. Ești sigură că-ți dai silința, Squirt?

– Squirt?!

– Mda. Ești, evident, cam mare pentru treaba asta. Cred că putem spune, în deplină siguranță, că nimeni nu se va strecura în casă prin ușița lui Sneakers.

Elisabeth își lăsă mîna pe genunchiul lui Luke, aflat din pură întîmplare la locul potrivit, în clipa potrivită. Își întoarse capul și îl privi amenințător, în timp ce, la rîndul lui, Luke se apleca să studieze situația.

– Eu mi-am făcut treaba. Acum e rîndul tău. Scoate-mă de aici, altfel diseară îți pun atîta anșoa în salată, că vei sta să bei apă pînă la ziuă.

– Nu te încurci cînd amenințî pe cineva, murmură el, încercînd să strecoare un deget între ușă și umărul ei. Poți să încerci să te miști lateral?

– M-am înțepenit, Sinclair. Asta înseamnă că nu pot să mă mișc. Ai priceput?

El își frecă bărbia, cîntărind situația.

– Ai răbdare, Elisabeth. Trebuie să mă gîndesc la cel mai bun mod de abordare a problemei.

– Acum mai ia-ți și timp de gîndire, mormăi ea, lovindu-l cu fruntea.

Sneakers apăru, de pe unde dormea, și-i umplu fața cu emblema caracteristică a afecțiunii sale.

– Sneakers, şterge-o!

Încerca să vorbească fără să-şi atingă cu limba buzele, pline de salivă de cîine.

– Vrea şi el să fie folositor, săracul. Ce-ar fi dacă te-am unge cu...

– Sinclair, sînt sigură că există un mod simplu de a ieşi de aici, spuse ea, cu prefăcută răbdare. Găseşte-l imediat, sau mori. Şi ţine-l pe Sneakers departe de mine. N-am cîtuşi de puţin chef de el în clipa asta.

– Am amîndouă mîinile ocupate cu părul tău, ca să nu mături pe jos. Poate ar trebui să ţi-l împletesc...

– Sinclair! Nu e nimic de rîs...

Ar fi putut să jure că el era gata să izbucnească în rîs, dar nu avea dovezi. Perspectiva ei asupra lui era limitată la regiunea coapselor, fapt ce i-ar fi trezit tot felul de gînduri interesante, dacă n-ar fi fost înfiptă într-o uşiţă de cîine, cu sînii dureros striviţi de podea.

– Eşti mai mare la vîrf, sau la bază?

– Poftim?

– Voiam să ştiu dacă măsura şoldurilor tale e mai mare sau mai mică decît a sînilor.

– Să nu îndrăzneşti să foloseşti cuvîntul *măsură* în preajma mea.

Îşi ridică din nou capul, încercînd să surprindă expresia de pe faţa lui. Dacă zîmbea, era gata să-l muşte. Dar nu văzu nici o urmă de amuzament şi căzu din nou pe coapsa lui. Fusese o figură de stil, „perna" pe care stătea era tare ca oţelul. Dacă ar fi încercat să-l muşte, şi-ar fi rupt dinţii.

– Mă întrebam doar, continuă el, dacă ar fi mai uşor să te trag prin faţă, sau dacă ai ieşi mai uşor prin spate. Pentru că dacă şoldurile tale sînt mai mari decît sînii...

– Sînii mei vor fi turtiţi pentru totdeauna dacă nu faci ceva în următoarele şaizeci de secunde, îl întrerupse ea.

– În nici un caz nu ne putem permite una ca asta, murmură el, coborîndu-şi degetul peste umărul ei.

Ea încercă să muşte degetul care cobora spre o zonă intimă, dar dinţii i se închiseră în gol, căci Luke şi-l retrase la o distanţă sigură.

– Crede-mă, Sinclair. Dacă degetul tău rămîne înfipt aici, cu mine, îi voi cere lui Sneakers să ţi-l muşte.

Cîinele răspunse atenţiei şi o linse încîntat de la bărbie pînă la frunte.

– Personal, cred că Sneakers preferă să lingă decît să muşte.

Luke îndepărtă cîinele cu cotul.

– De ce nu încerci să te dai înapoi?

– Pentru că nu am de ce să mă ţin, de-aia!

– Atunci va trebui doar să te trag. Aş putea să-mi recuperez piciorul?

Elisabeth mormăi o înjurătură indoneziană, care l-ar fi făcut să pălească dacă ar fi înţeles-o, şi se propti în mîini. Sînii i se striveau şi mai tare, în acea poziţie incomodă. Privi cum cizmele lui Sinclair traversau bucătăria.

– Hei, unde pleci, Sinclair? Nu poţi s-o-ntinzi şi

pe mine să mă lași aici!...

Cizmele se întoarseră cu vîrfurile spre ea.

– Ești prinsă în ușă, Elisabeth. Mi s-a părut mai prudent să ocolesc, dar dacă preferi să deschid ușa cu tine măturînd ca o pisică moartă...

Cizmele se întoarseră și plecară, lăsîndu-i dorința vie de a-l înfige pe el în ușița cîinelui și de a-l privi cum se tîrăște.

O pisică moartă? Tocmai adăuga diabolice îmbunătățiri planului ei de a-l înnebuni pe Sinclair cu alarmele, cînd simți o mînă pe fundul ei, apoi alunecînd spre șold. Cînd și celălalt șold fu acoperit în mod similar, abandonă orice gînd de răzbunare.

Se gîndea doar ce bine e să simtă atingerea lui, și el începu s-o tragă. Ușurel, deși ea nu-și dădea seama cum reușea; Luke o trăgea înapoi prin ușa proiectată pentru animale, nu pentru oameni. Simți cum apăsarea de pe sînii ei scade și cum mîinile lui se mișcă înainte, fixîndu-i umerii, trăgîndu-i părul din drum, ca să nu fie prins în ușiță.

Apoi se trezi în picioare, susținută de el. Se clătină un pic, sîngele fugindu-i de la cap la picioare. El o ținea cu grijă, delicat, cu un braț pe talia ei. Cu cealaltă mînă îi ridică ușurel bărbia, astfel încît să nu aibă încotro și să-l privească în ochi.

– Te simți bine?...

Cu degetul mare o mîngîia pe obraz și o studia cu o seriozitate care făcea să i se înmoaie genunchii.

– Mda... *În linii mari nevătămată, deși nu prea respir regulat,* se gîndi ea, întrebîndu-se dacă și el își dădea seama. Probabil că observase cîte ceva,

căci surîsul lui dispăru subit, în timp ce-şi înclina capul.

Mai jos, tot mai jos, pînă ce nasurile aproape li se atinseră. Pînă cînd privirea ei se pierdu în marea cenuşie a ochilor lui, care o fascinau. Pînă cînd buzele lui le atinseră aproape pe-ale ei... şi ea intră în panică.

Îşi smuci capul spre spate şi-i spuse:

– Tu nu vrei să faci asta, Sinclair.

– Nu vreau?...

Degetele lui se afundară în părul ei, încălzindu-i pielea capului şi împiedicînd-o să se îndepărteze mai mult.

– Nuuu... Sînt exact buzele pe care le-a lins Sneakers adineaori. O să iei jigodie.

El înălţă capul şi o privi serios.

– Şi numai de-aia nu vrei să te sărut?

Nu putea să-l mintă.

– Doar dacă nu te interesează chestiile comune, cum ar fi că de-abia ne-am cunoscut, că nu ştiu de ce mă aflu aici, şi celelalte...

– Nu mă interesează.

Îşi înclină din nou capul, fără să-i mai lase de data aceasta nici o şansă de evadare. Buzele lui le mîngîiară pe-ale ei, apoi gurile li se lipiră.

Sărutul era cald, şi puternic, şi nu semăna cu nimic din ce i se întîmplase vreodată... şi se terminase înainte ca ea să se fi obişnuit cu el. Dar ştia că învăţase ceva, chiar aşa, cu gîndurile de-a valma şi cu inima bătînd nebuneşte.

Învăţase că niciodată nu s-ar fi obişnuit. Dar îşi

dorea măcar să încerce, deşi ştia că era un vis copilăresc să spere că Luke va veni vreodată în insula ei pentru altceva decît obligaţiile de serviciu.

– Ce de gînduri serioase, Squirt.

Îşi frecă degetele de capul ei, apoi o lăsă să plece, şi puse mîna pe mînerul uşii.

– A fost doar un sărut...

– Şi probabil nu una din cele mai bune idei ale tale, Sinclair, zise ea, intrînd în casă cu paşi şovăitori.

Se îndreptă spre masă şi îşi reluă locul din faţa cărţii de bucate. Privea în jos, căci, dacă ar fi privit în sus, l-ar fi lăsat să vadă că într-adevăr se gîndea la lucruri foarte serioase.

– Ştii că sînt de şase ani pe insula asta. Deduci că nu sînt obişnuită să am bărbaţi în preajmă. Un sărut înseamnă pentru mine mai mult decît pentru femeile cu care eşti obişnuit.

– Bine. Mă bucur să aflu că înseamnă cît de cît ceva.

– Dar nu ştiu dacă mi-a plăcut pentru că eşti tu, sau pentru că eşti bărbat şi disponibil, scînci ea. Nu obişnuiesc să profit de oameni...

– Cred că mi-aş fi dat seama dacă profitai de mine, murmură el.

– Se poate, admise ea. Dar ar trebui să te gîndeşti la asta înainte s-o mai faci o dată. Dacă ai cumva de gînd. Se opri, înainte ca limba să-i scape total de sub control.

Tăcerea se aşternu între ei, pînă ce ea realiză că el aştepta să-l privească. Ridică ochii şi fu surprinsă să vadă că surîsul lui fusese înlocuit de o privire

serioasă, puțin tristă.

– Și McCain e bărbat, și disponibil. L-ai sărutat?

– McCain?! se minună ea în fața unei sugestii atît de absurde. Bineînțeles că nu. Nici n-a încercat, atît i-ar fi trebuit. El n-are nici măcar prenume!...

Trăsăturile lui se destinseră și ea se simți liniștită alături de el.

– Squirt?

Ea se încruntă.

– Nu-mi mai spune așa, Sinclair.

– Mai am un nume, în afară de Sinclair. Mi-ar face plăcere dacă l-ai folosi din cînd în cînd.

Își luă haina din cuiul de lîngă ușă.

– Unde pleci?

– Pînă la Sloane. Wyatt m-a însărcinat să-i mulțumesc că are grijă de tine.

Mai bine zis, se duce să-l pună la curent cu modificările făcute pînă acum la sistemul de alarmă, se gîndi ea, apoi își aminti de problema pe care încă n-o rezolvaseră.

– Parcă discutam de ce nu trebuie să mă săruți.

El dădu din cap.

– Rămîne încă valabil ce-am spus mai devreme.

Îi era greu să țină pasul.

– Ce-ai spus?

El se întoarse, deschise ușa, apoi o privi peste umăr.

– Spuneam că nu vreau să discut despre asta, Elisabeth.

Era pe punctul de a întreba de ce, dar el plecase

înainte de a-i lăsa timp să deschidă gura.

– Cu atît mai bine, îi spuse lui Sneakers, care se ținea după ea prin casă. Dacă nu vrea să discute despre asta, cu atît mai puțin o să vrea să-mi explice de ce.

Își smulse pantoful din gura cîinelui și se întrebă cînd avea să se întoarcă Sinclair. Oricît de mult ar fi durat, avea nevoie de fiecare secundă pentru ca ritmul inimii ei să revină la normal.

Sărutul lui însemna ceva pentru ea, ceva ce ar fi vrut să-și amintească mereu.

Capitolul 4

Luke nu se grăbi să se întoarcă de la Matt Sloane. În drum făcu un ocol pînă la pista de elicopter, situată la limita terestră a proprietății lui Elisabeth. Sloane îl asigurase că pista era pregătită, dar el avea nevoie de timp de gîndire. Timp să decidă ce era de făcut acum, odată ce săvîrșise ceea ce se putea numi, pe drept, cea mai mare greșeală a vieții lui.

O sărutase. Mai mult, știuse că asta avea să i se întîmple. Nimic în lume nu-l putea face să renunțe la farmecul dulce al gurii ei. Accepta adevărul, chiar știind cîte primejdii implica acest fapt simplu. Întrebarea era dacă se va putea opri înainte de a duce prea departe acest sărut. O întrebare care nu pusese niciodată înainte, cu alte femei, căci niciodată nu-și pierduse controlul în preajma lor. Dacă, după ce se

sărutau, făceau dragoste, era pentru că așa doriseră amîndoi, încă înainte de a se săruta. Nu fiindcă se sărutaseră.

Luke nu se mințea. O dorise pe Elisabeth. Și nu putea să îngăduie una ca asta. Sărutul ei era primejdios.

Iar primejdia nu păruse niciodată mai dulce, mai ispititoare...

Strecurîndu-se pe sub crengile joase, Luke înaintă ușor pe pămîntul așternut cu cetină, pînă la pista de elicopter situată în mijlocul unui luminiș. După cum îi spusese Sloane, pista era gata pentru livrarea de după-amiază. Curățarea pistei era una din sarcinile lui Todd, fiul lui de șaisprezece ani, și tot el trebuia să aibă grijă ca H-ul să fie vopsit în alb, pentru o bună vizibilitate. Luke băgă de seamă că-și făcuse bine datoria.

Mulțumit, se întoarse în pădure și-și croi drum către apă, gîndindu-se că n-ar fi rău să mai controleze o dată barca. Nu se aștepta la necazuri. Conform mesajului pe care Wyatt i-l transmisese lui Sloane, Curtis luase legătura cu unul din asociații lui dinainte de arestare, care fusese mai mult decît încîntat să primească bani contra informații. Curtis îi ceruse ajutorul pentru a pleca din Kuala Lumpur, iar Wyatt era pe urmele lui.

Cîtă vreme Curtis era încă de cealaltă parte a pămîntului, Luke simțea că poate răsufla ceva mai ușurat. Nu prea mult. Dacă dorea și își putea permite, Curtis putea plăti pe cineva să facă treaba în locul lui. Dar atît Luke cît și Wyatt erau de părere că ținea

să rezolve personal chestia asta. Nu fusese nici măcar o singură tentativă în ultimii şase ani, în care, deşi Curtis fusese închis, îşi păstrase toate relaţiile şi ar fi putut foarte uşor aranja un mic accident pentru Elisabeth pe Quincy Island, dacă ar fi ştiut că ea se află acolo.

Dar Luke trebuia să presupună că ştie, aşa cum trebuia să presupună că nu va renunţa la răzbunare. Din tot ce aflase despre individ, deducea că nimic pe lume, nici chiar propria libertate, nu conta mai mult pentru el decît să se răzbune pe Wyatt, omul care-l predase personal autorităţilor.

De aceea, Luke n-o lăsase pe Elisabeth cu totul singură. Todd Sloane o ajuta să monteze o broderie pe gherghef, un pretext de a-i ţine companie, care nu era chiar cu totul inventat, căci băiatul îi promisese asta în cursul săptămînii. Cînd Luke ajunsese la familia Sloane, Todd îi strînsese mîna şi o pornise în grabă, explicînd pe scurt unde se duce şi de ce Elisabeth va găsi această vizită firească. La jumătatea peluzei, băiatul se întorsese să strige că avea să rămînă acolo pînă la întoarcerea lui.

Luke fu plăcut impresionat de maturitatea lui, neaşteptată la un băiat de vîrsta asta. Todd semăna foarte mult cu tatăl lui, şi nu numai fizic. Amîndoi erau blonzi, cu ochi albaştri şi umeri largi, şi adolescentul depăşise deja înălţimea tatălui său. Şi totuşi, Todd mai avea destul pînă să ajungă la statura solidă a lui Matt.

În rapoartele lui Sloane şi McCain existau referiri ocazionale la Todd şi la prietenia dintre el şi

Elisabeth. Această legătură îi înlesnise lui Matt supravegherea fetei, dar asta nu afectase nicidecum amiciția celor doi. Prin Todd, tatăl lui putea să-i raporteze lui Wyatt că Elisabeth era bine, fericită și în siguranță, fără să fie nevoit să se amestece în viața ei mai mult decît era firesc din partea unui vecin.

Educația lui Todd se făcea mai mult din cărți, sub supravegherea părinților, și doar ocazional frecventa o școală privată, pe continent. Așa că era aproape mereu pe insulă, gata să-i țină de urît lui Elisabeth cînd voia ea și s-o ajute la treburile domestice cînd îl ruga.

Privind cum băiatul dispărea în pădure, Luke își puse în gînd să discute despre el cu Wyatt cînd se va întoarce la Singapore. Cum Todd avea doar șaisprezece ani, în curînd avea să vină vremea facultății, și Luke știa că Wyatt va dori să-l ajute.

Jenny Sloane, soția drăguță și liniștită a lui Matt, se retrăsese politicos și-i lăsase să schimbe informații. Doar cînd Luke era gata de plecare, îl întrebă dacă el și Elisabeth aveau să cineze la ei în seara următoare – se pare, un ritual săptămînal. Luke refuzase invitația și-l lăsase pe Matt să-i explice soției sale de ce nu era o idee bună ca Elisabeth să iasă din casă după lăsarea serii.

Cel puțin Matt îi poate spune lui Jenny adevărul, se gîndi Luke. Pentru Elisabeth, îi trebuia o serie întreagă de minciuni și subterfugii ca s-o țină în casă... Un animal mic și păros își scutură coada și dispăru în vizuina sa de la rădăcina unui copac. Luke se întrebă dacă așa ar reacționa Elisabeth, în caz

că va trebui să-i povestească despre evadarea lui Curtis, înainte ca Wyatt să pună mîna pe el. Oare ar dori şi ea să-şi caute o vizuină, în care să dispară?

Nu-şi putea închipui că femeia care-l atacase cu un desfundător de closet ar găsi cu cale să se ascundă. Surîse, amintindu-şi atacul ei feroce. Nu, nu şi-o imagina pe Elisabeth dînd înapoi şi lăsînd pe alţii să decidă cursul evenimentelor. Chiar aşa de speriată cum era, îl atacase. Cu îndrăzneală. Nebuneşte.

Surprinzător, căci rapoartele lui Matt indicau un comportament total diferit. De-a lungul anilor, alarma-sunase de zeci de ori – deşi mult mai rar în ultima vreme. De fiecare dată, Matt o găsise aşteptînd într-una din nişe.

Nu ca în cele două cazuri din cursul nopţii. La prima alarmă, Luke o crezuse că nu fusese în stare să deschidă uşa ascunzătorii. Dar nu-şi putea explica ce se petrecuse a doua oară.

Luke era uimit, dar nu peste măsură de preocupat de incoerenţa purtării ei. Acum era important să facă în aşa fel, încît să pară că restructurează sistemul de alarmă, fără să facă de fapt nimic decît o eventuală verificare a diferenţelor faţă de planul de amplasare.

Făcu un popas între copacii înşiraţi de-a lungul ţărmului. Cercetă priveliştea ce se deschidea în faţa lui. Nici un semn a trecerii omului, în afară de urmele lăsate mai devreme de proprii lui paşi şi de labele dobermanului. Părăsi adăpostul copacilor şi se îndreptă către barcă. Păşea cu grijă de-a lungul do-

culul pe jumătate putrezit, trăgînd nădejde că va mai rezista o săptămînă. Nu putea să lege barca în fața casei lui Elisabeth. Dacă totuși Curtis ajungea pe insulă, era improbabil să asocieze barca lui cu Elisabeth, și astfel le mai rămînea o șansă de fugă. Dar barca rămînea o soluție extremă.

Dacă individul ajungea atît de departe, era mult mai eficient să-l elimine decît să fugă de el. Și de o mie de ori mai avantajos, pentru că astfel Elisabeth ar fi putut rămîne liniștită pe insula ei, dacă asta își dorea cu adevărat.

Luke și-ar fi dorit infinit mai mult pentru ea.

Elisabeth profită de absența lui Luke pentru a face puțină treabă, stimulată atît de sosirea lui Todd, cît și de propria ei nevoie de a avea o ocupație. Băiatul stătea turcește pe un covor de *Aubusson*, care proteja parchetul de lemn de cele două sofale și garnitura corespunzătoare de fotolii. Cu ajutorul unui pistol de capsat, fixa o bucată nouă de etamină în cadrul ei de lemn. Elisabeth finisa ultimele detalii la o cutie de ochelari. Încolăcit într-o pată de soare, Sneakers dormea, netulburat de zgomotul capsatorului.

După ce tăie un ultim fir cu o foarfecă minusculă, Elisabeth puse deoparte lucrul terminat. Todd o ajută să strîngă șuruburile fluture care fixau gherghefu pe masa de lucru, apoi o așeză în fața scaunului ei de cusut.

– Asta pare destul de mare ca să-ți ia cîțiva ani buni, zise el. Crezi că o termini înainte să plec eu la facultate?

– Durează doar cîteva luni. Altfel, cineva va fi dezamăgit de Crăciun.

Se așeză în scăunelul de lucru și înclină ghergheful în lumina care-i cădea peste umăr.

– Chiar și așa, tot vei pleca prea devreme pentru mine. Cine o să-mi mai monteze ghergheful după ce pleci tu?

Todd surîse și se aplecă peste marginea canapelei.

– Dacă ai admite că un pistol de capsat nu e chiar un pistol, ai putea să-l montezi singură.

– Are un trăgaci, Todd, zise ea, ridicînd ochii din poală, unde sorta firele într-un curcubeu de nuanțe. Poți să tragi, să ții ntești – dacă te pricepi, și face găuri. Mie mi se pare cumplit de asemănător cu un pistol.

– Gîndește-te la el ca la o unealtă. Ca la un ciocan.

– Cu ciocanele am mai mult noroc. Fratele meu m-a învățat cum să le folosesc, cînd am făcut împreună o căsuță pentru păsări. În vara aceea aveam opt ani.

Surîse amintirii și se întoarse la firele ei, comparîndu-le cu nuanțele de pe model. Compara suprafețele din fiecare culoare cu cantitățile trimise. Își notă să comande încă o nuanță de galben și puse deoparte două papiote de verde care nu-i foloseau.

– Și pistoalele sînt unelte, spuse Todd pe un

ton serios. Un pistol te poate păzi.

Ea suspină și-și ridică ochii, întîlnind privirea lui solemnă.

— Numai dacă ești dispus să-l folosești, Todd, spuse ea liniștită. Numai dacă ești dispus să ucizi. Altfel e inutil.

— Un pistol nu trebuie neapărat să ucidă. Ca orice unealtă, trebuie folosit cum se cuvine. Și asta se învață.

— Parcă ai fi fratele meu. Aproape că a făcut apoplexie cînd a auzit că nu vreau să am un pistol în casă. Elisabeth suspină din nou, știind că n-avea nici un rost să-i spună puștiului cu ce precizie era ea capabilă să nimerească o țintă.

Dar numai o țintă de hîrtie. Țintele umane erau altceva.

— Todd, cred că am mai discutat despre asta. Cînd o să-ți intre în cap că nu pot și nu vreau să folosesc un pistol? În orice caz, nu îndreptat spre ceva ce merge și respiră.

Chipul lui se lumină de-un zîmbet.

— Verificam doar, Elisabeth. Totdeauna mi-am imaginat că există o speranță să te răzgîndești.

— De ce?

— Pentru că nu te temi de ele, spuse el, rezemîndu-se din nou de sofa și întinzîndu-și brațele lungi pe spetează acesteia. Vezi de fiecare dată pistolul tatei și niciodată nu te-am văzut măcar tresărind.

— Nu pistolul mă sperie, zise ea, ci omul din spatele lui. Și cum n-am nici un motiv să mă tem de tatăl tău, e firesc ca nici pistolul lui să nu mă deran-

jeze.

– Dar te temi de pistolul de capsat, insistă Todd. Nu vrei nici măcar să pui mîna pe el.

Ea rîse.

– Asta pentru că e greu, Todd. Şi în afară de asta, prima dată cînd l-am folosit, am împuşcat patru capse în piciorul mesei mele din sufragerie. Cu o asemenea îndemînare, ar trebui să-mi fii recunoscător că nu vreau să-l folosesc.

Îşi frecă nasul, amintindu-şi ce proastă se simţise cînd trebuise să scoată capsele din piciorul mesei. Nu numai că lemnul fusese definitiv marcat, dar ea nu mai cuteză să pună mîna pe capsator, de teamă ca următoarea ţintă să nu fie un picior de constituţie ceva mai delicată.

– Tata va fi, oricum, aici, în lipsa mea, sublinie Todd.

Atîta timp cît Wyatt îl plăteşte, adăugă ea în gînd. Deşi, la drept vorbind, nu credea că Sloane ar fi plecat nici dacă fratele ei nu l-ar mai fi plătit. Matt era la fel de bine instalat pe insulă ca şi ea însăşi. Toată ziua era ocupat cu arta, mai precis pictura în ulei. Era o îndeletnicire pe care niciodată mai înainte nu o putuse pune pe deplin în valoare. Şi pe deasupra, era talentat. Elisabeth se întreba cît timp avea să mai treacă pînă să fie descoperit.

– Tatăl tău va fi curînd prea celebru ca să se mai ocupe de capsatorul meu, îl tachină ea. Şi apoi, nu e singurul motiv ca să-ţi simt lipsa. Cine va mai veni să mă vadă aşa de des?

– Îl pot ruga pe Old Harry s-o facă în locul meu.

Ştii că totdeauna a fost galant cu tine.

Elisabeth se încruntă. Old Harry locuia de cealaltă parte a insulei şi se ocupa de sosirea vaporului. Avea cel puţin optzeci de ani, nu se îmbăia niciodată şi nu-i păsa unde scuipa tutunul pe care îl mesteca. Se credea darul lui Dumnezeu pentru femei, cinste pe care Elisabeth şi-o disputa cu domnişoara Eleanor Croome – căci erau singurele două femei necăsătorite de pe insulă. Elisabeth îl vedea cu regularitate pe Old Harry, căci proviziile ei erau aduse cu vaporul o dată pe săptămînă. În fiecare miercuri conducea camionul două mile de-a curmezişul insulei, încărca alimentele şi poşta, şi îi răspundea lui Old Harry că nu, sigur nu dorea să petreacă sfîrşitul de săptămînă cu el la Seattle.

În şase ani, nu dăduse nici un semn că ar fi dispusă, vreodată, să-i accepte invitaţia.

În şase ani, el nu încetase s-o invite.

Domnişoara Eleanor Croome, văduva de vîrstă nedeterminată, îi sugerase în cele din urmă să înceteze să-i mai facă propuneri, sau va fi silită să se adreseze autorităţilor. Harry îi amintise că pe insulă nu existau autorităţi.

Şi-apoi, adăugase el, dacă nu-i plăceau propunerile lui, de ce venea la feribot în fiecare săptămînă?

La figura asta, miss Eleanor realizase că nu avea nici o şansă cu Harry. După cum îi explicase ea lui Elisabeth, era mai simplu să-şi ia proviziile şi să nu-l bage în seamă pe bătrînul păcătos.

Odată trasate liniile de bătaie, Elisabeth găsi călătoria săptămînală mult mai interesantă. Era foarte

amuzant să-i urmărească pe cei doi, deşi nimeni n-ar fi acceptat că lucrurile erau diferite. Miss Eleanor nu prea reuşea să nu-l bage în seamă pe Harry, şi nici el nu se lăsa ignorat.

Elisabeth îşi imagina că o explozie era iminentă.

– Old Harry are lucruri mai importante de făcut, decît să bată drumul pînă aici, spuse ea, sperînd că nu se înşală. Va trebui să găseşti un înlocuitor mai bun, dacă vrei să te las să pleci.

– Probabil mămica va trece mai des pe-aici, dar ştii ce greu e s-o scoţi din casă.

Ea rîse.

– Mămicii tale îi place să fie acasă, Todd. Cu tăticul tu. Şi apoi, ne vedem în fiecare săptămînă, la cină. Pentru multă vreme, asta e tot ce pot suporta ca viaţă mondenă. Şi fiindcă a venit vorba de cină...

Vocea profundă a lui Luke o întrerupse.

– Jenny m-a rugat să-ţi transmit că ar vrea să facă o pauză săptămîna asta. E încă obosită după călătoria la Seattle de la sfîrşitul săptămînii.

Stătea la intrarea în salon, cu un umăr sprijinit de bibliotecă. Nu putea şti de cît timp stătea acolo, căci atenţia ei fusese împărţită între Todd şi firele din poală. Nu de multă vreme, hotărî ea în cele din urmă. La fel de sigur cum putea să respire, putea să-i simtă prezenţa.

Şi-ar fi dat seama dacă el ar fi fost acolo mai mult de cîteva secunde.

Îl privi pe tînăr.

– Todd, nu mi-ai spus că mama ta nu se simte bine!...

Todd se ridică fără efort din pernele moi ale canapelei și dădu din cap.

– Nu e bolnavă, doar obosită. Tata spunea că a bătut magazinele fără pauză, în cele două zile cît a stat în Seattle.

Se aplecă și ridică pistolul de capsat de unde-l lăsase.

– Să-l pun la loc, cu celelalte pistoale?

Ea dădu din cap, surîzînd.

– Și nu uita siguranța. De cîte ori umblu prin sertarul acela, mă tem să nu-mi găuresc degetele.

– Ai un sertar de pistoale? întrebă Luke tăios.

– Toată lumea are, răspunse ea, încercînd să nu-i arate cît de mult se amuza, în vreme ce Luke îl privea fix pe Todd.

– Wyatt mi-a spus că refuzi să ții un pistol aici.

Todd rîse încetișor și se îndreptă spre biroul vechi de mahon. Deschise sertarul și puse unealta înăuntru, apoi se dădu la o parte pentru ca Luke să-i poată vedea conținutul.

Elisabeth nu rezistă ispitei de a-i detalia inventarul.

– E un pistol de capsat, un pistol cu apă...

Luke o întrerupse, întorcîndu-se spre ea:

– Credeam că vorbești de pistoale adevărate.

– Sînt pistoale adevărate, insistă ea. Și mai e și un pistol de lipit...

– Nici un pistol cu gloanțe? întrebă el.

Ea dădu din cap.

– Nici un pistol cu gloanțe.

Luke o privi gînditor, în vreme ce Todd închise

sertarul şi se întoarse să-şi ia haina de pe canapea.

– Să mă anunţi cînd te decizi unde vrei să muţi tufa de lemn cîinesc, Elisabeth. Mama spune că trebuie să ne grăbim dacă vrem s-o mai mutăm anul acesta. Are nevoie de mai multe luni ca să se aclimatizeze.

– Bine, Todd. Poate săptămîna viitoare.

Îi surîse, în timp ce el îşi puse haina.

– Şi-ţi mulţumesc pentru gherghef.

– N-ai pentru ce, răspunse el, şi se îndepărtă cu mersul acela dezlînat, caracteristic băieţilor în creştere. Elisabeth îl văzu oprindu-se la cîţiva paşi de Luke şi spunînd ceva ce ea nu putu auzi.

– Ce-a spus?

Îşi trase lucrul mai aproape, evită privirea lui Luke şi începu să aranjeze nuanţele pe marginea de sus a gherghefului.

– Nimic important. Tu ce faci?

Traversă camera spre locul unde stătea ea. Paşii lui făceau la fel de puţin zgomot pe parchet, ca şi pe covorul de *Aubusson.* Se învîrti prin spatele ei şi se opri să se uite la gherghef dintr-un unghi în care nu-i oprea lumina.

Făcu un efort să nu se întoarcă, să vadă cît de aproape stătea el.

– O broderie nouă. Cu asta îmi cîştig existenţa.

Rîsul lui încet îi dădu fiori.

– Ştiu că brodezi pentru un magazin din Seattle, Elisabeth. Şi mai faci şi finisarea unor obiecte lucrate de alţii, cum ar fi cutia aceea de ochelari.

Nu se putu împiedica să se întoarcă şi să-l pri-

vească.

– Atunci de ce mă-ntrebi?

– Eram curios ce faci în clipa asta. Încerci să te hotărăşti de unde să începi?

Se aşează în fotoliul de-alături, încrucişă picioarele şi se lăsă pe spate.

– Nu, sortam culorile ca să văd dacă am destul din toate, spuse ea, revenind la lucrul ei. Magazinul îmi trimite de obicei tot ce-mi trebuie, dar fac o mare economie de timp pe parcurs, dacă verific înainte de a începe. Mai ales la un proiect de dimensiunile astea. N-am chef să trebuiască să deşir ceva. Şi aşa profitul e destul de mic la afacerea asta.

– De ce să trebuiască să deşiri?

Se aplecă şi luă un fir de pe gherghef. O etichetă micuţă atîrna de el şi se uită ce scria pe ea.

– Numărul opt sute nouăzeci şi unu. Nu e destul ca să ştii ce să comanzi?

– Teoretic, da. Dar risc să fie un lot diferit de colorant. Şi dacă nu se potriveşte...

– Dacă nu se potriveşte, trebuie să deşiri. Înţeleg.

Elisabeth dădu din cap, incapabilă să lege două vorbe despre subiectul discutat. Sînt derutată, se gîndi ea. Era o senzaţie pe care nu-şi amintea s-o mai fi trăit vreodată, dar dezvăluia perfect reacţia ei faţă de Luke. I se tăie respiraţia.

Trebuie să fie în legătură cu poziţia planetelor. Miss Eleanor încercase mereu s-o convingă că sentimentele şi emoţiile omeneşti au mai mult de-a face cu astrele, decît se crede de obicei. Pentru prima

dată, Elisabeth se întreba dacă nu cumva miss Eleanor avea dreptate.

Dacă nu, însemna că Luke Sinclair o atrăgea cum nu i se mai întîmplase vreodată. Elisabeth nu era sigură că stelele erau o explicație prea exactă.

– Elisabeth?...

– Mda?...

Oare n-ar fi putut să mai încerce o dată acel sărut, cel pe care îl pecetluise pe buzele ei în dimineața aceea, cînd ea era prea îngrijorată ca să se bucure pe deplin?

– Asta aduce vreun profit? întrebă el.

– Ce anume?

Stelele? Sărutul?! Sărutul să aducă un profit?! Despre ce naiba vorbea?...

El întinse mîna spre lucrul ei.

– Broderia. S-ar părea că, dacă petreci cîteva luni lucrînd la chestia asta, ar trebui să fie grozav de scumpă.

Își simți obrajii fierbinți și conștiința ușurată. Își împleti degetele în firele de lînă și încercă să dea un răspuns coerent la întrebarea lui logică.

– Pentru lucrări așa de mari, ai dreptate. Dacă ar fi să cer pe ea cît merită, numai cei foarte bogați și-ar putea permite. Dar dacă aș face numai muncă de finisare, cum e cutia de ochelari, aș putea probabil să mă întrețin singură. Deși nu în stilul ăsta.

Privi în spatele lui, la fotografiile și cărțile care umpleau rafturile înșirate de la podea la tavan, la gravurile alese după gustul ei. Îi creștea inima văzînd lucrurile familiare care făceau din această casă

căminul ei.

– Vrei să spui că, tocindu-ți degetele în halul ăsta, tot n-ai putea să întreții casa?

– Nu prea.

Aruncă lîna pe gherghef.

– Hai să luăm o gustare. Mi-e o foame de lup.

La aceste cuvinte, Sneakers ridică capul, lătră o dată, apoi o luă la fugă spre bucătărie.

– Cunoaşte cuvîntul *gustare?*

Luke se ridică şi dădu la o parte gherghefuI, pentru ca Elisabeth să se poată ridica.

– Pentru un cîine, are un vocabular remarcabil.

Îşi puse mîna într-a lui şi-l lăsă s-o tragă din scăunelul scund, bucurîndu-se o secundă în plus de căldura atingerii lui.

– Am să-ți explic cîteva din cuvintele mai importante, dar atunci n-o să mai fie aşa de amuzant.

– Amuzant pentru cine?

Ea rîse.

El se încruntă.

– Dacă sînt ceva de genul *joacă,* nu sînt sigur că doresc să aflu.

– Sînt şi mai şi.

Aşa cum îi promisese, Luke spălă vasele, apoi luă niște unelte din garaj ca să pună la loc linoleumul în fața uşii de la bucătărie. După asta, începu să asambleze un circuit complicat, menit să controleze senzorii infraroşii din dreptul uşii din dos, deco-

nectîndu-i cînd Sneakers ieşea şi repunîndu-i în funcţie cînd se întorcea în casă. În timp ce el îi explica toate astea, Elisabeth încerca să pară indiferentă, deşi de fapt era profund impresionată de ce meşterea el.

Îl lăsă să lucreze şi se întoarse în salon la noua ei broderie. Înainte de a se aşeza, deschise un scrin micuţ, ataşat bibliotecii, care conţinea o combină muzicală sofisticată. Introduse un compact-disc şi potrivi volumul doar un pic mai jos de limita suportabilului, în timp ce primele acorduri ale unei opere rock umpleau camera, acoperind orice alte sunete. Se aşeză pe scăunelul ei, cu picioarele sub ea, şi trase stativul de lucru mai aproape.

După o clipă de ezitare, îndepărtă firele viu colorate de lînă, păstrînd doar o nuanţă blîndă de ecru, pe care avea s-o folosească pentru fond, şi făcu prima împunsătură din multe, multe mii.

Cîteva minute mai tîrziu, Luke apăru în uşa salonului cu haina într-o mînă şi Sneakers urmîndu-l îndeaproape. Aşteptă pînă cînd ea opri muzica şi abia după aceea începu să vorbească:

– Drăguţ din partea ta să pui muzica destul de tare ca să o aud din bucătărie.

Ea rîse.

– Cu plăcere.

– Am fost răutăcios, mormăi el.

– Îmi pare rău, se scuză ea, cu jumătate de gură, apoi reveni la lucrul ei şi înfipse acul, cu speranţa că locul era cel potrivit. Nu sînt obişnuită să am lume pe lîngă mine, mai ales cînd lucrez.

– Totdeauna lucrezi cu muzica așa de tare?

– Da. E singurul mod de a acoperi ciocănitorile.

– Care ciocănitori?

Elisabeth abandonă micuța petală de orhidee care începea să se contureze.

– Cele care încearcă să-și croiască drum cu ciocul prin peretele de sud. Așteaptă pînă încep să lucrez, și încep și ele săpăturile. Asta mă scoate din minți.

– Nu cred că vor pleca numai pentru că nu le bagi în seamă.

– Nu pleacă nici dacă arunci cu ceva după ele.

Puse un fir de lînă în ac, fără să-și ia ochii de la Luke.

– Și chiar dacă aș avea un pistol, tot n-aș putea să le împușc.

El o privi neîncrezător.

– Ies puțin. Te deranjează dacă Sneakers vine cu mine?

– Dacă încă n-ai băgat de seamă, află că Sneakers merge exact unde are el chef.

– Cît timp sistemul de alarmă este deconectat, nu contează. Mă duc să verific dacă planurile concordă cu realitatea. În caz că mai sînt și alte schimbări pe care McCain a uitat să le noteze.

Ea surîse, încîntată că nu se încurcase cu nici unul din senzorii cu infraroșii, cînd pregătise următoarea capcană, sub fereastra laterală.

– Sînt sigură că McCain n-a mai uitat nimic altceva.

Își înăbuși sentimentele de vinovăție, gîndin-

du-se că oricum Sinclair avea să descopere adevărul înainte ca bietul McCain să fie concediat.

– Ar fi bine pentru el să nu fi uitat. Nu angajez idioți.

Luke și Sneakers plecară, înainte ca Elisabeth să poată inventa un argument în favoarea lui McCain, care să nu dea peste cap propriile ei mașinații. Se apucă din nou de lucru, gîndindu-se că cel mai bine ar fi să aranjeze senzorul de pe poteca ce ducea pe plajă, cînd Luke va fi plecat să întîlnească elicopterul. Îl va aranja în așa fel, încît să nu rateze nici măcar un șobolan.

Luke petrecu cea mai mare parte a după-amiezii lucrînd, deși Sneakers era convins că e vorba de o joacă. De cîte ori Luke se oprea să ajusteze, să modifice sau doar să verifice amplasarea unuia dintre zecile de laseri, Sneakers începea să țopăie, așteptînd cu bolnăvicioasă înfrigurare să-i fie aruncat un băț. Luke nu-i aruncă nici băț, nici altceva de același gen, dar Sneakers nu conteni să aștepte clipa cea fericită.

Cînd Luke identifică laserul pe care-l declanșase în noaptea precedentă, lansă o suită de înjurături la adresa lui McCain, care încurajară cumva entuziasmul zgomotos al cîinelui. Cum lătratul necontenit îl călca pe nervi, Luke schimbă destinația urărilor sale, de la McCain, la Sneakers. Cîinele sări pe el cu veselie, încîntat că i se acorda atenție, iar la furia lui Sinclair răspunse cu un entuziasm frenetic.

Și așa li se scurse după-amiaza; Luke încerca să-și termine treaba înainte de a deveni neatent din

pricina lipsei de somn, iar Sneakers răspundea răbufnirilor de furie, lingîndu-l cu generozitate. Totuşi, înainte de a termina treaba, omul şi cîinele ajunseseră la o oarecare cooperare. Luke îi promisese să-l scoată la plimbare înainte de cină, cu condiţia să înceteze să-l mai lingă pe urechi. Mituirea a fost eficientă. Luke era totuşi convins că Sneakers renunţase la linsul urechilor lui deoarece le găsea neinteresante, mai curînd decît datorită promisiunilor lui.

Auzi motorul elicopterului chiar cînd terminase treaba. Lăsînd sculele în faţa intrării principale, Luke se îndreptă spre pista de elicopter. La început, mişcările lui erau greoaie, muşchii fiind tensionaţi după munca migăloasă din ultimele ore. Întinzîndu-se din mers, se întrebă dacă n-ar avea timp să tragă un pui de somn înainte de cină – firește, după plimbarea făgăduită lui Sneakers. Avea nevoie de un pui de somn, ca să poată lucra din nou afară, după lăsarea serii. Terminase realinierea laserilor. Acum era vremea unui test practic. În întuneric, cu alarma deconectată, firește, trebuia să verifice fiecare senzor cu ochelarii speciali. Altfel, nu-i rămînea decît metoda luminiţelor de Crăciun: să branşeze sistemul şi să alerge de la un laser la altul, pînă le găsea pe cele care declanşau alarma. Era cam zgomotos şi întrucîtva neprofesionist.

Luke ajunse la pista de elicopter chiar în clipa cînd acesta ateriza. Sneakers îl urmărea prudent din spatele unui arbore masiv. Se îndreptă către elicea care se mai învîrtea încă şi-l ajută pe pilot să descarce. Cîteva clipe mai tîrziu se afla lîngă Sneakers,

aşteptînd ca elicopterul să se ridice pentru a-şi lua pachetele. În drum spre casă, făcu tot ce depindea de el ca baloturile mari de material să nu distrugă răsadurile de lăptuci.

Ajuns în bucătărie, lăsă pachetele pe masă şi-şi scoase jacheta. Cum Elisabeth nu mai apărea, sortă alimentele şi le puse la rece. Probabil că ea nu dorea să se întrerupă din lucru, îşi imagină el, deşi era surprins de liniştea uimitoare care domnea în casă de cînd se întorsese. Se gîndi că poate era prea prinsă de lucru ca să se ridice şi să schimbe discul, şi se decise s-o facă el. Era o ocazie potrivită de a redeschide discuţia privind perdelele. Ar fi vrut să termine cu ele înainte de lăsarea serii şi înainte de plimbarea lui Sneakers. Nu avea prea mult timp, realiză el. Lăsă lucrurile pe masa din bucătărie şi se îndreptă spre salon.

– Elisabeth, am pus mîncarea în frigider...

Cuvintele răsunară în liniştea casei. Luke ajunse în pragul salonului şi descoperi că făcuse o presupunere greşită asupra unui aspect foarte important.

Elisabeth nu era prea captivată de lucrul ei pentru a schimba discul.

Nici măcar nu era acolo.

Capitolul 5

Luke căută prin casă, apoi îi telefonă lui Matt Sloane, dîndu-i instrucțiuni să caute în partea de sud a plajei, și în pădurile din jurul pistei de elicopter. El avea să meargă spre nord, pe unde se plimbase cu Elisabeth în dimineața aceea, apoi spre interiorul insulei, pînă la șosea. Cu ajutorul lui Todd, sperau să acopere zona și să se întîlnească în fața casei peste douăzeci de minute.

Luke trînti telefonul și țîșni pe ușa din spate. Verifică pistolul și-l puse la loc în tocul lui de piele, prins la spate de talia pantalonilor. Dacă n-o găseau în douăzeci de minute, trebuiau să-și extindă aria căutărilor. Sneakers îl urmă, ținînd pasul, cu entuziasmul evident diminuat de îngrijorarea lui Luke.

Era cel mai firesc să caute pe plajă căci, dacă

ar fi ajuns pînă acolo, Curtis sau oamenii lui nu putea sosi decît pe apă. Altfel, ar fi putut veni cu elicopterul sau feribotul, iar acesta nu era aşteptat decît miercuri. Luke încetini, în apropierea şirului de copaci ce mărginea plaja, dar, cum la prima vedere nu observă nimic neobişnuit, alergă înainte.

Nu putea să fi ajuns prea departe. Se întîmplase probabil cînd el plecase în întîmpinarea elicopterului. Pînă atunci fusese prea aproape de casă pentru ca cineva să se aventureze în preajma lui. Zece minute, cel mult cincisprezece. Nu se prea grăbise să pună alimentele la rece.

Grămada de bolovani unde o ajutase de dimineaţă să se urce îi încetini pentru o vreme mersul. Încercă să se grăbească, fără să facă eroarea de neiertat de a se răni.

Dacă-şi rupea un picior, nu mai avea cum s-o ajute.

Apoi alergă din nou, cu Sneakers pe urmele lui. Peisajul îi era îngrădit de o curbă strîmtă. Nu se întrebă dacă Elisabeth fusese rănită, nici dacă fusese uşor sau greu de capturat.

Se concentra numai pe ce avea de făcut după ce îi va ajunge din urmă. Ce va fi dacă ei îl vor vedea primii, sau dacă el va da cu ochii de ei. Dacă erau doi, sau zece. Ce fel de arme aveau. Dacă erau deja pe apă sau încă pe plajă.

Dacă Elisabeth era sau nu conştientă.

Luke alungă emoţia datorată acestei imagini anume. Îşi încetini pasul la cotitură, ca să nu apară nepregătit de cealaltă parte. Scoase pistolul şi-i trase

piedica. Cîinele se ținea pe lîngă el, potrivindu-și pasul. La adăpostul unui pîlc de copaci, Luke dădu colțul.

Nimic. O luă la fugă, examinînd pentru a doua oară plaja, dezamăgit și din ce în ce mai neliniștit. Sneakers se desprinse de el cu o singură mișcare, scheunînd ascuțit. O licărire de culoare trecu prin ochii lui Luke, o umbră de culoarea safirului, în contrast violent cu cenușiul verzui al mării din fundal. Își întoarse capul la timp, ca să-l vadă pe Sneakers alergînd prin nisip către țărm, unde Elisabeth se ridica de după un trunchi enorm de copac, adus de apă.

Îi făcu semn cu mîna și surîsul ei îl ajunse pe deasupra nisipului plajei. Ea strigă ceva ce Luke nu putu auzi, către cîinele care se năpustea asupra ei. Briza îi aduse sunetul rîsului ei, cînd ea și Sneakers se prăbușeau împreună în nisip. Luke se îndreptă spre ei și, în fugă, ascunse pistolul. În cîteva secunde era în genunchi alături de ea, dînd cîinele la o parte. Îi cuprinse obrajii în palme. Rîdea. Un rîs adevărat, cu lacrimi.

– Ești bine? o întrebă el.

O licărire de surpriză trecu prin ochii ei, urmată de altceva, care lui Luke îi tăie respirația.

– Sigur că da, Luke. Sneakers n-ar fi capabil să mă rănească.

Sneakers! Nici măcar nu știa că alergase după ea cu gîndul că pentru a o mai revedea, trebuia să ucidă. Văzu rîsul din ochii ei și, dintr-o dată, îi păru bine că ea nu știa nimic.

Respiră adînc, apoi se culcă lîngă ea. Îi prinse

capul în mîini, își plecă buzele către ale ei și o sărută. Un sărut adevărat, strivindu-i gura cu gura lui, strecurînd limba între buzele ei întredeschise de surpriză. Închise ochii și se abandonă senzației. Era dulce, și caldă, și vie, atît de minunat de vie!... Inima îi bătea puternic în piept, mult mai puternic decît cu cîteva clipe mai devreme, cînd se întrebase cîți oameni aveau să moară pînă s-o aducă înapoi.

Deodată realiză că o săruta tare, prea tare ca să-și dea seama dacă ea îi răspundea sau nu la sărut. Lua, nu dăruia. Lua, căci o crezúse pierdută și nu putea trăi cu gîndul acesta. O sărută mai ușor, ca să-i dea o șansă să respire... și să hotărască. Apoi abia simți că brațele ei erau încolăcite după gîtul lui, iar degetele afundate în păr îl trăgeau mai aproape.

– Mai tare, șopti ea, cu buzele lipite de ale lui. Mai vreau...

Se arcui către el, ridicîndu-se din nisip. Putea să simtă apăsarea ușoară a sînilor ei, șicanîndu-l, promițători. Apoi orice gînd conștient dispăru, cînd simți atingerea îndrăzneață a limbii ei. Încetă să-și mai facă griji că o săruta prea tare, sau prea egoist. Cu trupul lui, o trînti la loc în nisip și își întinse un picior peste șoldurile ei, ca s-o țină acolo. Savură mîngîierea dulce a sînilor ei, și gustul ei de fruct interzis.

Peste sunetul ritmic al valurilor care udau țărmul, o asculta gemînd încetișor, pasionat, pe cînd buzele lui îi explorau pielea mătăsoasă de pe gît. Un zgomot nou îi tulbură armonia. Era scheunatul

unui cîine prea multă vreme nebăgat în seamă. Puțin îi păsa lui Luke de sentimentele rănite ale lui Sneakers, dar diversiunea îi aduse aminte de alte probleme.

Matt Sloane și fiul său o căutau încă pe Elisabeth. Trebuia să dea de ei, înainte ca ea să vadă că era căutată.

Fură un ultim suspin de pe buzele ei și o ultimă fărîmă din gustul gurii ei, înainte de a se desprinde de trupul ei cald și moale. Așteptă pînă cînd pleoapele ei se deschiseră și abia atunci îi vorbi.

– M-ai speriat. Credeam că... credeam că te-ai lovit, spuse el după o scurtă ezitare. Elisabeth ridică ochii către bărbatul care o sărutase pînă-și pierduse răsuflarea.

– Sînteți grozavi voi, amîndoi. Sneakers mă dă jos și tu mă ții acolo.

Un surîs lumină chipul lui.

– Preferai invers?...

Ea-și desprinse mîinile din părul lui și scuturâ din cap.

– Nu, așa merge destul de bine.

Încercă să-și amintească ce-i spusese el mai devreme despre sărut, și că nu avea de gînd să mai discute subiectul.

– Ești sigur că nu te răzbuni pe mine pentru că l-am lăsat pe Sneakers să se joace cu tine, ieri?

– Nu mai sînt sigur de nimic, Elisabeth. Mai ales în domeniul ăsta.

Elisabeth se înfioră la adierea brizei ce se strecura printre ei.

– Despre noi doi. Cred că e cazul să luăm cîteva hotărîri, pînă cînd lucrurile nu scapă de tot de sub control.

Privirea lui se umplu de dorință și ea recunoscu reflexul propriei ei dorințe.

– Și eu care credeam că nu vrei să vorbești despre asta.

– Asta era înainte.

– Înainte de ce? șopti ea. Inima ei își reluă ritmul nebunesc de mai înainte, cînd el o sărutase de parcă ar fi fost preludiul unei uniri mai intime.

– Înainte de a-mi da seama cît de puțin mă pot controla în preajma ta.

Luke se ridică brusc în picioare, trăgînd-o după el. O întoarse cu spatele, îi scutură nisipul de pe spate și de pe șolduri, apoi încercă să i-l scuture din păr.

Ea preluă treaba asta. Se îndoi din talie și începu să-și frece puternic pielea capului. Trăgea puțin de timp, căci avea nevoie de fiecare secundă în plus pentru a-și veni în fire. Luke o făcuse să înțeleagă, cum nu se putea mai clar, cît de mult o dorea. Culcată lîngă el, în nisip, nu fusese chiar așa de copleșită de sărutările lui, pentru ca să nu simtă sexul lui întărit apăsîndu-i șoldul. Asta declanșase în ea un răspuns care nu se putea compara cu nimic din ce simțise vreodată, o senzație de plutire care-i amintea cumva sentimentul întoarcerii acasă.

În brațele lui se simțea în siguranță, și liberă totodată.

Exista o atracție între ei, și încă ceva în plus. Și

ea știa că, oricît de puternice erau sentimentele ei pentru Luke, el i le întorcea din plin. Dacă nu cumva el mai avea niște date, care ei îi erau necunoscute, lucrurile erau între ei foarte simple. Își frecă și mai puternic părul, întrebîndu-se cum era mai bine să-i spună lui Luke că nu prea mai rămînea nimic de hotărît.

Ea se hotărîse deja.

Cînd se îndreptă, în fine, își simți sîngele în cap. Luke o privea ciudat, cu o expresie severă. Ezită, simțindu-se dintr-o dată nesigură, cînd doar cu cîteva clipe mai devreme fusese așa de convinsă că el o dorea. După un moment, care i se păru nesfîrșit, el întinse mîna și așteptă ca ea să i-o dea pe a ei. Se îndreptară spre casă, și Elisabeth se ținea cu greu de pasul lui mare.

– Ai vreun motiv special să ne grăbim așa? întrebă ea, după o sută de metri de marș forțat.

– Am uitat să pun mîncarea la rece.

– Nu se strică. Elicopterul nu poate să fi plecat de prea multă vreme.

– Nu vreau să risc să se strice crabul. Dacă se încălzește, e prea tîrziu. Își încetini totuși pasul și se uită la ceas. Și apoi, trebuie să te speli pe cap.

– Nu e urgent, Sinclair, răspunse ea, puțin rănită de cît de repede revenise el la rutina vieții. Sneakers mă trîntește în nisip destul de des. Îmi petrec jumătate din viață scuturîndu-mă de nisip. Răcoarea serii care se lăsa îi trecu un fior prin șira spinării. Surprinzător, căci pasul alert ar fi trebuit să-i țină de cald.

Luke murmură ceva ce cu siguranță nu era

dornică să audă. Apoi o cuprinse de după umeri și o trase lîngă el, fără să-și încetinească pasul.

Sneakers alese exact acest moment pentru a-i pune piedică. Ea se clătină și ar fi căzut, desigur, dacă Luke n-ar fi ținut-o strîns. El o trase și mai aproape, prinzînd-o cu degetele de deasupra taliei, pentru a o susține.

Un fior de cu totul altă natură îi scutură fiecare fibră a trupului, cînd deveni conștientă de apăsarea mîinii lui, chiar sub sîn.

– Ce căutai pe plajă fără o haină, Squirt?

– Era mai cald cînd am plecat.

Și tu nu mă strîngeai în brațe, Sinclair. Nu-ți dai seama că sînt fiori și fiori?...

– Dar tu și Sneakers de ce m-ați urmărit? Credeam că ai de lucru.

Se uită în sus, către el, dar nu reuși decît să-și piardă din nou echilibrul. Strecură un braț în jurul taliei lui și se miră cînd mîna ei întîlni pistolul, pe care nu-și dăduse seama că-l poartă. Își ridică doar un pic brațul. Prezența armei nu o deranja. Se gîndi doar că Luke era excesiv de prudent pentru un loc liniștit ca insula Quincy.

– Nu te urmăream. I-am promis lui Sneakers o plimbare, și doar din întîmplare am pornit în aceeași direcție.

Minciunile începuseră să-l plictisească. Simțea în gură gustul lor amar, și-și aminti ce-i spusese despre hotărîri.

Singura hotărîre pe care trebuia el s-o ia era dacă putea să facă dragoste cu ea, și să continue

s-o mintă. Sigur că n-avea nimic de-a face una cu cealaltă, dar era vorba de încredere. Oare ea putea avea încredere în el, cînd tot timpul petrecut împreună era jalonat de minciuni?

Luke se zbătea printre aceste întrebări fără răspuns, cînd îi zări pe Matt şi pe Todd în josul plajei, îndreptîndu-se spre ei. Îşi luă braţul de pe umerii lui Elisabeth şi o conduse pe poteca ce ducea spre casă.

– Tu du-te acasă înainte, Elisabeth. Ia-l şi pe Sneakers cu tine. O împinse uşurel de umeri, ca să-i învingă rezistenţa şi s-o facă să-l asculte. Trebuie să faci un duş înainte să te ia cu frig.

Ea se întoarse cu faţa spre el, încercînd să nu tremure de frig.

– Tu nu vii înăuntru?

El schiţă un semn cu capul către perechea ce se apropia dinspre plajă.

– Mă duc să văd ce vor.

– Pot să aştept.

Luke dorea s-o vadă plecată, înainte ca ea să observe că amîndoi bărbaţii Sloane purtau pistoale. Se apropie de ea şi o prinse de mîini.

– Du-te acasă, te rog. Nu vreau să te vadă aşa...

– Aşa, cum?

– Ai buzele umflate şi puţin roşii, pentru că te-am sărutat mai tare decît s-ar fi cuvenit. Şi ai ceva în privire care mă excită aşa de tare, încît abia mai pot să merg.

El o sărută repede, apoi o îndepărtă.

– Ca să nu mai vorbim de părul tău. Aşa ciufulit şi încurcat cum e, ai aerul că te-ai rostogolit cu aman-

tul tău. Nu vreau să te vadă nimeni așa, în afară de mine.

– Noi nu sîntem amanți...

Șoapta ei abia îi ajunse la ureche, dar el nu avea nevoie s-o audă ca să știe ce voia să spună.

– Vom fi, Elisabeth. Mai curînd decît crezi.

O sclipire jucăușă licări în ochii ei plini de pasiune.

– Cred că ar trebui să fie foarte curînd...

Ea se îndepărtă ca un vîrtej, lăsîndu-l zăpăcit. Pînă să-și revină, ea era deja la jumătatea drumului spre casă, cu Sneakers pe urmele ei. Era gata să alerge după ea, cînd își aminti de ce o trimisese pe Elisabeth înainte. Așteptă ca ea să dea colțul și să nu se mai vadă, apoi se întoarse să-i salute pe cei doi Sloane. Atît tatăl, cît și fiul, erau transpirați, dar nu păreau epuizați de efort.

– A ieșit la plimbare cînd am fost eu la pista de elicopter. Îmi pare rău că v-am deranjat degeaba.

Todd își puse pistolul în buzunarul de la haină.

– Nu poți s-o ții acasă, cumva? De luni de zile n-am mai alergat așa.

Luke dădu din cap.

– Nu pot. Decît atunci cînd îi voi spune totul, dacă mă hotărăsc să-i spun. Și în cazul acesta, presupun că vom părăsi insula pînă redevine un loc sigur.

Privi către buzunarul unde-și ținea Todd pistolul, gîndindu-se cîte nu se întîmplau pentru că oameni lipsiți de experiență dețineau arme.

– Te pricepi la chestia aia?

– Da, domnule.

Todd îi susținu privirea rece într-un mod care-i aminti lui Luke de maturitatea băiatului.

– Dacă n-aș ști ce să fac cu ea, n-aș purta-o după mine. Tata a avut grijă de asta, mult înainte să ajungi tu aici.

– Elisabeth știe?

– Că port armă? Todd dădu din cap. Nu prea-i plac pistoalele. Nu mi s-a părut o idee bună să i-l arăt. Și-apoi, pînă cînd i-ai telefonat tatei din Singapore, nu l-am purtat decît la exercițiile de trageri.

Luke îl privi pe băiat. Era mai înțelept decît majoritatea oamenilor de două ori mai vîrstnici decît el.

– Atunci e-n ordine.

Se întoarse către Matt Sloane, care le urmărise impasibil dialogul.

– Vreți să intrați să beți ceva? E tot ce pot să vă ofer...

– Mulțumesc, dar trebuie să ne întoarcem. I-am promis lui Jenny s-o ajutăm cu conservele de ketchup, și am lăsat-o oarecum baltă.

Luke rîse.

– Deci Jenny a învățat-o pe Elisabeth să gătească așa de picant?

Matt dădu din cap.

– Mai curînd invers. De ce? Încearcă să-ți ardă papilele gustative?

– Încearcă, dar nu reușește. Cred că a uitat cît de iute poate fi mîncarea malaeziană.

– Ferește-te de fasolea cu sos habanero, îl

preveni Todd. O să-ți ia gura foc.

Cu asta, cei doi se întoarseră și plecară. Luke intră în casă și-l găsi pe Sneakers culcat în fața castronului său cu apă. Ridică ochii, îl văzu pe Luke, apoi se întoarse la visele sale. Luke încuie ușa din spate și blocă ușa cîinelui cu o bucată de plastic. Intrarea era practic sigilată. Apoi traversă holul către intrarea din față. O încuie și pe aceasta, apoi activă sistemul de alarmă, cu excepția senzorilor din curte. La aceștia mai avea de lucru, după ce lăsarea serii avea să crească eficacitatea ochelarilor săi speciali.

Între timp, putea să acopere ferestrele salonului sau să tragă un pui de somn, așa cum avusese de gînd.

Sau și mai bine, putea să urce la etaj, să descopere dacă Elisabeth vorbise serios.

Elisabeth rămase sub jetul fierbinte și reconfortant al dușului mult timp după ce ultimul grăunte de nisip fusese spălat din părul ei. Încă nu găsise un răspuns la întrebarea care o obseda.

De ce-i spusese Luke că nu pusese mîncarea la rece?

La început se amuzase, cînd intrase în casă și găsise toată treaba terminată, cu eficiența lui obișnuită. Chiar și cutia și ambalajele fuseseră scoase afară, cu restul gunoiului. Ridică din umeri, relativ la memoria lui Luke, se îndreptă spre chiuvetă, vrînd să umple castronul de apă al lui Sneakers. Dar acolo

văzu un bloc de zăpadă artificială. Nu era un lucru cu care ai mereu de-a face şi deci măcar asta ar fi trebuit să-i rămînă lui Luke în memorie.

Era un lucru prea mărunt ca să merite o minciună.

Elisabeth se înfioră sub jetul de apă, apoi îl potrivi atît de fierbinte, încît aburii îi înceţoşau vederea. Nu minciuna în sine o deranja. Simţise şi mai înainte că el amesteca minciuna cu adevărul, dar minciunile lui n-o deranjau, căci vedea că nici lui nu-i erau la îndemînă. De fapt se simţea şi ea oarecum vinovată. Îşi imagina că el aflase într-un fel sau altul că ea nu folosea sistemul de alarmă aşa cum trebuia, şi venise acolo să i-o dovedească. Şi cum şi ea îl minţise, avea un motiv în plus să tacă.

Acest sentiment de vinovăţie îi moderase dorinţa de a afla de ce anume considera el necesar să mintă. Se prefăcuse că-l crede şi, în acelaşi timp, realizase că Luke Sinclair era un om în care putea avea încredere, indiferent care ar fi fost motivele lui de a se afla acolo.

Ştia că are încredere în el, în ciuda minciunilor. Şi această încredere o făcuse să trăiască senzaţii pe care le găsise ciudat de plăcute. El o sărutase, şi tot trupul ei reacţionase de parcă lucrul cel mai firesc din lume era să-l sărute la rîndul ei. El o strînse în braţe, şi ea se lipise de pieptul lui de parcă asta ar fi făcut de cînd lumea.

Minciunile lui nu contau. Dar de data asta era altceva, această minciună nu se mai putea preface că n-a observat-o. Ceva nu era în ordine, ceva destul

de important pentru ca să-l facă pe marele Sinclair să bată tot drumul din Singapore pînă la Quincy Island, şi încă într-o goană nebună. Calculase timpul scurs de la telefonul Sheilei şi pînă la sosirea lui, şi viteza era impresionantă. Părea absurd ca un om să se grăbească aşa.

Vreau să testez un nou sistem de alarmă. McCain era plecat cu alte treburi, aşa că am venit chiar eu.

Sigur... Exact ca şi mîncarea care a sărit singură din amabalaj, şi s-a dus drept în frigider. Trase adînc aer în piept, şi-şi aminti un lucru foarte important: avea încredere în Luke. Oricare ar fi fost motivele lui, nu mintea ca să-i facă rău. S-o sperie de moarte, poate, dar nu să-i facă rău.

– Elisabeth?...

Se răsuci, se lipi de plăcile de faianţă şi se uită fără să înţeleagă la umbra mare de dincolo de geamurile mate. Ce căuta Luke Sinclair în camera ei de baie?

– Sînt eu, Luke. N-am vrut să te sperii.

Ea-şi regăsi vocea.

– Sigur că eşti tu. Cine altcineva ar mai avea tupeul să mă deranjeze cînd fac duş?

Rîsul lui liniştit se auzi prin abur.

– M-am plictisit să te aştept să ieşi. Cam pentru cîtă vreme crezi că mai ai apă caldă?

Nu-i băgă în seamă întrebarea.

– Ce vrei, Sinclair? Ai venit să-mi împrumuţi săpunul?

– Nu.

– Atunci de ce?

– Am venit pentru că am crezut că tu m-ai invitat...

Cîteva secunde nesfîrşite, se auzi doar zgomotul apei care cade. Apoi el adăugă:

– M-ai invitat, Elisabeth?...

Silueta lui se zărea, prin geam, neclintită, fără să schiţeze un pas înainte sau înapoi. Elisabeth tresări de un fior care nu avea nimic de-a face cu frigul, şi-şi strînse braţele în jurul corpului. Gîndurile ei se întoarseră pe plajă, la clipa cînd el îi făgăduise că vor fi amanţi.

Nici chiar ea nu se aşteptase ca acel *curînd* să sosească aşa de curînd.

– Elisabeth?...

Vocea lui se îndulci pînă la acel ton blînd pe care-l avea cînd nu dorea s-o sperie.

– Am nevoie să ştiu dacă vrei să rămîn...

– Rămîi...

Cuvîntul îi scăpă brusc, căci pentru nimic în lume n-ar fi putut să-l lase să plece, nu acum.

La început crezu că el n-a auzit-o, căci rămăsese neclintit. Apoi deodată uşa duşului începu să alunece şi între ei nu mai era decît abur. Abur şi linişte. Luke stătea în picioarele goale în faţa uşii deschise, şi nu părea să-i pese că era în bătaia duşului. Mărgele de apă picurau pe pieptul lui gol şi-i umezeau blugii. Ea înghiţi în sec, pe cînd privirea lui aluneca pe trupul ei. Nu era ceva conştient, dar tînjea după plăcerea de a fi ţinută în braţe şi sărutată.

Privirea lui era fixă şi sigură cînd o întîlni pe a

ei.

– Ești frumoasă. Nu cred că voi uita vreodată cum arăți în clipa asta.

– Sînt stresată.

Dinții îi clănțăneau involuntar.

– De mine?...

– De mine. De faptul că nu voi ști să te las să pleci cînd va fi vremea.

– Atunci nu te mai gîndi la asta, iubito...

El intră sub jetul de apă și o apucă de mînă. O trase spre el pînă cînd ajunse între brațele lui. Erau calde și puternice, legături de nezdruncinat care o țineau, insistent și plăcut.

Era acolo la locul ei.

Cînd el îi simți brațele în jurul taliei, știu că totul avea să fie în ordine. Cel puțin pentru moment. Închise dușul și o strînse ușurel în brațe. Nu schiță nici o altă mișcare. Abia mai respira, de teamă să nu meargă prea departe... să n-o sperie pe fata care venise către el cu atîta încredere.

Nu voi ști să te las să pleci cînd va fi vremea. Da, asta avea să fie o problemă, și încă mult mai gravă decît putea ea să realizeze. O cunoștea destul de bine ca să înțeleagă cît de profunde erau sentimentele ei. Ea ținea la el. Vedea asta în ochii ei, putea să simtă în felul cum îl sărutase, dăruindu-se toată, fără nici o reținere. Da, ținea la el, și de aceea avea să-i fie aproape la fel de greu să-l lase să plece, pe cît avea să-i fie lui să o părăsească.

Căci va trebui, totuși, să plece. Atunci cînd pretextele, reale sau imaginare, n-aveau să mai fie

valabile. Wyatt vorbise serios cînd spusese că Luke nu era bărbatul potrivit pentru Elisabeth.

Şi Luke îi dăduse dreptate în mod serios.

Şi nimic nu se schimbase... în afară de faptul că urma să facă dragoste cu cea care-i furase inima.

Urma să facă dragoste cu Elisabeth, şi se ruga ca ea să-l poată vreodată ierta că nu fusese bărbatul de care avea nevoie.

Capitolul 6

Luke privi peste capul ei, în oglinda din baie, urmărind cu privirea propriile lui mîini, care-i mîngîiau spatele, cu atingeri prelungi şi ferme. Era aşa de mică pe lîngă el, şi părea aşa de incredibil de fragilă, încît simţi nevoia s-o liniştească.

– Nu vreau să te rănesc, şopti el, sperînd că, dacă-i liniştea ei temerile, vor dispărea, cumva, şi ale lui.

Te iubesc, spuse el în gînd, cu buzele lipite de părul ei. Ştia că acesta era singurul lucru pe care nu-l putea spune cu glas tare...

– Ştiu, şopti Elisabeth, cu buzele lipite de pieptul lui. Se gîndea că era ridicol din partea lui să-şi facă griji pentru chestii din astea. Formau o pereche perfectă.

Îl aşteptase prea mult pentru a crede altfel.

– Voi avea grijă de tine, iubito. Ţin prea mult la tine ca să risc.

– Ţii la mine?

Ea suspină şi se întrebă cît de mult ţinea la ea. Propria ei inimă era periculos de implicată.

– Cît de mult?

Răspunsul lui o determină să se implice şi mai tare:

– Mai mult decît ar trebui...

El avu o clipă de ezitare, apoi dădu din cap. Ea ştia că fusese pe punctul să mai adauge ceva şi curiozitatea ei intră în alertă, în timp ce inima îi bătea din ce în ce mai tare.

– Ce nu-mi spui, Luke?

Se lăsă pe spate, în braţele lui, privindu-l în ochi.

– Nu contează, spuse el, încercînd s-o tragă mai aproape.

Ea se opuse.

– Pentru mine contează. Spune-mi, Luke. Termină ce-ai început să-mi spui.

În ochii lui sclipi un amestec de frustrare şi dorinţă şi ea ştiu că febra momentului îl va determina să-i răspundă.

Privirea lui se îndulci.

– Cum pot să-ţi spun că te iubesc, ştiind că în curînd va trebui să te părăsesc?...

Ea se concentră pe prima parte neglijînd-o pe cea de-a doua, pentru că nu dorea s-o bage în seamă. Îşi simţi gura uscată. Aproape că ar fi dorit să nu

fi întrebat. Cuvintele lui exprimau sentimente la care ea nu îndrăznise nici măcar să se gîndească.

– Mă iubești? întrebă ea, cu vocea slabă.

Luke dădu din cap.

– M-am îndrăgostit de tine cînd ți-am văzut fotografia.

El apucă un prosop imens și-l înfășură în jurul ei, înnodînd un colț lîngă curba sînilor, apoi o așeză pe scăunelul din fața măsuței de toaletă. Luă un alt prosop din raft și începu să-i șteargă părul. Șoldurile i se rezemau de umerii ei, iar privirile li se întîlniră în oglinda încă aburită.

– N-am știut asta, șopti ea, ridicînd mîna ca s-o întîlnească pe-a lui. Degetele li se împletiră, ale ei tremurînd, ale lui nemișcate.

Un surîs flutură în colțul gurii lui, în timp ce-i îndepărta mîna și continua să-i șteargă părul.

– Nici nu trebuia să știi.

– De asta ai venit în cele din urmă în insula mea?

Ăsta putea fi răspunsul la multe întrebări. Toate temerile difuze care o tulburaseră în ultimele două zile se evaporau dintr-o dată.

Dar privirea lui chinuită îi dădu de înțeles că viața era prea arareori atît de simplă.

– Ai fi mulțumită dacă ți-aș spune că din acest motiv n-am putut să nu vin? întrebă el cu blîndețe.

– Nu înțeleg.

– Știu. Nu e drept, nu-i așa?

Aruncă prosopul într-un colț și se aplecă peste umărul ei, după perie. Cu multă grijă, începu să-i

descurce buclele.

Nu, nu era drept, se gîndi ea. Pentru nici unul dintre ei. Apoi își aminti ce gîndise mai devreme despre încredere. Avusese încredere în el, deși știa că o minte. Acum, că se terminase cu minciunile, merita cel puțin tot atîta încredere.

– Wyatt te-a trimis? întrebă ea. Se temea de răspuns, dar avea nevoie de el.

Mîinile lui se opriră pentru o clipă și se priviră în oglindă ochi în ochi. Apoi el reluă munca înceată și delicată.

– Într-un fel. Dar tot el a încercat să mă împiedice să vin.

– De ce?

– Pentru că știe care sînt sentimentele mele pentru tine.

Elisabeth nu-și putu opri un surîs.

– Și ce se temea el că se va întîmpla?

– Asta.

Luke se aplecă și-și atinse buzele de umărul ei, apoi strecură un deget pe lîngă marginea prosopului, acolo unde se întîlnea cu sînul. Carnea ei tresări la atingere. Cînd se ridică, privirea lui era intensă, aproape flămîndă.

– Chiar ți-a spus fratele meu că nu vrea să faci dragoste cu mine?

Nu era în genul acelui Wyatt reținut, care-și vedea de treburile lui, lîngă care crescuse. În afară de enervantele verificări asupra băieților cu care se întîlnea, îi respectase cu desăvîrșire viața intimă.

Dar vremurile se schimbă. Și oamenii se schim-

bă, se gîndi ea.

– Nu mi-a spus-o chiar cu cuvintele astea, spuse Luke. Dar asta era ideea.

– Atunci, indiferent din ce motiv ai venit aici, nu poate fi așa de grav. Respiră adînc, apoi se rezemă de el. Dacă Wyatt are timp să se preocupe de noi doi și de posibilitatea că se întîmple ceva... intim, atunci tabloul general nu poate fi așa de tragic.

– Nu ești îngrijorată?

– Nu mai sînt.

Ea se ridică, îl luă de mînă și-i blocă orice mișcare.

– Numai un lucru, Luke... S-ar schimba ceva dacă mi-ai spune chiar acum motivul precis al sosirii tale?

El o privi curios.

– Vrei să știi dacă aș mai putea face dragoste cu tine... sau dacă tu m-ai mai vrea?

– Și una și alta.

El lăsă peria să cadă pe toaletă și-și puse mîinile pe umerii ei, mîngîindu-i curbele delicate ale claviculei.

– Dacă ne iubim sau nu, asta nu are nimic de-a face cu motivul sosirii mele.

O mare ușurare îi inundă simțurile. Oricare ar fi fost secretele lui, puteau să mai aștepte.

– Atunci îmi spui mîine, e bine?

– Mîine, consimți el.

Ea îi întîlni pentru o ultimă dată privirea în oglindă. Realiză că el era absolut sigur pe faptele lui. Pe faptele lor...

Şi ea la fel.

Cu un tremur nervos în abdomen, care nu avea nimic de-a face cu întrebările, ci doar cu anticiparea celor ce aveau să se petreacă, Elisabeth se ridică de pe scaun şi se întoarse cu faţa spre el. Îi văzu mîinile căzute pe lîngă corp, pumnii strînşi şi emoţia violentă din ochi.

– Nu ştiu dacă te iubesc, Luke. Are vreo importanţă?

– Nici nu m-am aşteptat vreodată să mă iubeşti. Expresia lui se îndulci. Ai încredere în mine, iubito?

– De la început şi pentru totdeauna.

– Asta-i tot ce contează.

El se apropie de ea şi-şi agăţă degetele de prosop, între sîni. O trase uşurel către el.

– Dragostea e ceva ce ne scapă de sub control, Elisabeth. Eu te iubesc. Şi ştiu că din ceea ce facem noi acum vor rezulta amintiri, nu legături. Şi chiar aşa fiind, nu mă pot împiedica să te doresc.

– Nu legături?... şopti ea, dintr-o dată nesigură pe pămîntul de sub picioare.

– Nu legături. De aceea ar fi o greşeală să mă iubeşti. Cu o mişcare a mîinii, desprinse prosopul şi-l lăsă să cadă. Nu sînt bărbatul potrivit pentru tine, iubito. Trebuie să-ţi aminteşti asta.

– Dar ai spus că mă iubeşti...

– Şi probabil te voi iubi mereu. Dar asta nu schimbă ceea ce ţi-am spus. Nu pot exista legături între noi, Elisabeth. Niciodată.

Cu aceste cuvinte înspăimîntătoare, îşi plecă gura către a ei şi îi amuţi protestele.

Elisabeth îi îngădui lui Luke această mică victorie, cu gîndul că va avea tot timpul să-l contrazică într-un moment mai potrivit. Apoi uită tot ce avea de-a face cu logica şi cuvintele, cînd mîinile lui îi descoperiră sînii. Îşi lăsă mîinile să alunece pe pieptul lui, bucurîndu-se de atingerea sa, de mîngîierea sa, de grija sa faţă de ea. Degetele lui lungi îi încercuiau sînii, desenînd serpentine către vîrfuri. Iar şi iar, pînă prinse mesajul gemetelor ei înăbuşite, al degetelor ei care i se înfigeau în gît. Atunci îi prinse sfîrcurile, frecîndu-le între degetul mare şi arătător, la început în joacă, apoi din ce în ce mai tare, testîndu-i nevoia, dorinţa.

Îl dorea, şi dorinţa ei era la fel de neobişnuită ca şi emoţiille pe care Luke le făcuse să înmugurească în ea.

Pentru o fracţiune de secundă, îşi redobîndi luciditatea. Se simţi mică lîngă trupul lui masiv, nepotrivită. Se simţi îngrijorată... pînă identifică geamătul lui, care era cinstit ca marea. Ca răspuns, ea îşi simţi inima înflorind la atingerea lui, simţi plăcerea mîngîierii mîinilor sale, grija cu care-i arăta cît de mult însemna pentru el.

El o atinse, la început cu grijă, apoi din ce în ce mai încrezător, pe dată ce ea îi lua mîinile şi le apăsa mai puternic pe trupul ei. Toate prostiile de genul *Nu sînt bărbatul potrivit pentru tine* îşi pierdură semnificaţia, cînd ea descoperi conturul umerilor lui, al muşchilor încordaţi ca oţelul sub atingerea ei. Avea să se certe cu el mai tîrziu, se gîndi ea, cînd va fi în stare să lege două vorbe. În mod coerent.

Pentru moment, singurele care-i veneau în minte erau: *Umple-mi inima...*

Ştia că el n-ar fi înţeles.

Goliciunea nu i se păruse niciodată aşa de firească şi de importantă. Ea vibra, lipită de el, şi cu braţele îi încolăci gîtul. Răspunsul lui fu aşa de rapid, încît îi tăie respiraţia. Mîinile lui îi alunecară pe spate pînă la fund, şi o ridicară către el.

Fermoarul lui.

Ăsta trebuia să dispară.

Luke încercă să-şi păstreze controlul, dar îl pierdu în clipa cînd simţi mîinile ei la cingătoare, luptîndu-se cu cureaua, apoi aruncînd-o departe ca să-i deschidă pantalonii. Pentru o clipă, se temu că, în nerăbdarea ei, ar putea să-l rănească. Dar ea-şi încetini mişcările grăbite şi smuci fermoarul cu suficientă grijă ca operaţiunea să nu-l emasculeze.

El tresări cînd degetele ei îi atinseră sexul. O luă în braţe şi se îndreptă spre patul ei, îndemnat de o dorinţă aproape scăpată de sub control. Îşi lăsă pantalonii să cadă de-a lungul coapselor, îi îndepărtă cu o lovitură de picior, apoi o urmă pe Elisabeth pe cuverturile de puf.

O simţea moale şi fierbinte sub el, cu ochii larg deschişi şi privirea nerăbdătoare. Cu o mînă îi despărţi coapsele, apoi se instală între ele şi-i fură un sărut prelung. Erau foarte aproape de a face dragoste. Dorinţa de a-i face ei plăcere îi stăvili propria grabă şi savură lacom gustul gurii ei. Se ridică să respire, nespus de fericit că se afla acolo, între coapsele ei, şi că şi ea zăcea fără suflu alături de el.

Fără suflu, dar nu mai puțin nerăbdătoare.

Ea-și ridică șoldurile, dar el o împinse mai adînc în pat.

– Acum ia-o mai încet, iubito. Încetează să te mai zvîrcolești.

– De ce?...

Degetele ei erau înfipte în părul lui, încercînd să-l tragă în jos.

– Dacă ai de gînd să iei o pauză ca să-ți pui un prezervativ, să știi că nu e nevoie. Iau pilule de cînd eram adolescentă.

El surîse.

– În zilele noastre se folosește protecția și din motive de sănătate. Și știu că pilulele le iei din cauza ciclului neregulat.

O sărută ca să-i ierte insulta și ca s-o ajute să se împace cu ideea că știa toate astea despre ea.

– Scrie în dosarul tău, iubito. În afară de faptul că pilulele sînt trimise direct din Singapore, tot ce știe doctorul despre tine se trece la dosar...

– Așa-mi trebuie dacă am un doctor care vine aici în fiecare an, în loc să mă duc eu la cabinetul lui din Seattle, bombăni ea. Mai ai și alte motive ca s-o lași mai încet?

Se trase și mai tare de gîtul lui, luptînd cu încăpățînare contra forței lui.

Forța învinse.

– Sînt prea mare pentru tine...

– De unde știi?

El o sărută lung, înainte de a răspunde.

– Credeam că e evident, iubito. Sînt ceva mai

mare decît tine şi pare destul de logic ca anumite părţi ale corpurilor noastre să nu se prea potrivească.

Elisabeth surîse răutăcios.

– Nu ştiam că dosarul pe care mi l-a făcut Wyatt e chiar aşa de precis.

Luke o privi sever.

O penetră cu grijă şi imediat erau un singur trup.

Ce a urmat a fost pur şi simplu minunat. Călătoriră împreună prin sfere de timp şi de spaţiu nedescoperite încă, unde stelele explodau în spectacole grandioase de lumină şi unde fiecare clipă era la fel de preţioasă şi de unică. Cuvinte de dragoste şi patimă zburau între ei, şoptite sau strigate, în bucuria de a împărţi clipa.

Elisabeth văzu în inima lui forţa iubirii ce i-o purta. Şi propriile ei sentimente înfloriră într-o dragoste adevărată, ce nu putea fi cuprinsă în cuvinte. Se mulţumi să-i împărtăşească alte adevăruri, sentimentele ei de încredere totală, de plăcere şi siguranţă. Se răsucea în braţele lui, fără să-şi ascundă plăcerea şi excitarea.

Cînd în cele din urmă el o făcu să treacă pragul într-o dimensiune de imagini şi sunete explozive, entuziasmul ei îl antrenă şi pe Luke, strigîndu-l pe nume, recunoscătoare pentru ceea ce nu i se mai întîmplase niciodată înainte. Forţa şi blîndeţea lui o copleşeau şi pasiunea lui o umplea de încredere şi bucurie.

Dragostea lui îi încălzea inima, şi Elisabeth adormi în braţele lui Luke, ştiind că viaţa ei nu avea

să mai fie niciodată aceeași.

Cu Luke, viața ei reîncepea.

Ceva rece și umed îl împunse pe Luke între omoplați. Deschise ochii cu grijă și, pentru o clipă, se temu că n-a fost decît un vis, că nu Elisabeth dormea în brațele lui. N-avea nici un motiv de îngrijorare. Era cuibărită lîngă pieptul lui, cu trupul cald și catifelat, cu fața ușor rumenă și gura întredeschisă într-un surîs, chiar și în somn. Luke îi trase cuverturile mai sus pe umeri, ca s-o ocrotească de curentul de aer rece care intra prin fereastra deschisă.

Încă vreo cîteva minute de odihnă, își spuse el. Apoi avea s-o trezească și să-i arate cu cîtă blîndețe putea să facă dragoste. Trupul i se încordă de nerăbdare, și inspiră adînc. Dar asta nu prea îl liniști, căci aerul era încă greu de parfumul dragostei lor. El surîse, savurînd asaltul simțurilor sale și amintindu-și în cele mai mici detalii cele petrecute.

O nouă atingere umedă pe spinare îi aminti de o a treia prezență. Cu grijă, ca să n-o trezească pe Elisabeth, Luke întoarse capul și se trezi nas în nas cu Sneakers. Cîinele revărsă pe obrazul lui un sărut uriaș.

Luke îl săgetă cu privirea.

– Piei, dihanie!

Sneakers lătră vesel și sări în pat, aterizînd drept pe Elisabeth, care se trezi cu mult mai puține menajamente decît plănuise Luke.

Ea tresări şi-şi smuci cuverturile pînă la gît.

– Sneakers! Pleacă!

Luke încercă să dea cîinele jos din pat, dar Sneakers avea un chef evident de joacă şi nu-l băgă în seamă. Cîinele apucă un colţ de pătură în fălci şi începu să tragă de el. Fără să se gîndească, Luke trase şi el şi astfel declanşă o luptă pe viaţă şi pe moarte, de care n-avea nici un chef.

O luptă pe care cîinele o cîştiga clar.

– Dă-i drumul! Elisabeth îl apucă de braţ, fără să acorde nici o atenţie goliciunii ei.

Luke îşi înfăşură pumnul în material şi trase cu putere.

– Nu te înţelege. Uite ce înseamnă un cîine prost dresat.

Se ridică pe genunchi şi trase din răsputeri, contrabalansînd toată greutatea cîinelui, care se proptise pe picioarele dinapoi. Era o întrecere dură, pe care nici un mascul nu ar fi fost dispus s-o piardă. Chiar dacă trebuia să înlocuiască pătura.

– Nu, prostule! Cu tine vorbeam.

Elisabeth se prăbuşi înapoi între perne, zguduită de hohote de rîs.

– Cu mine?...

El dădu drumul păturii pe neaşteptate, ceea ce-l aruncă pe Sneakers în colţul opus al camerei, cu pătura peste el. O privi pe Elisabeth cu uimire şi indignare.

– Pe mine m-ai făcut prost?!

Sprijinită de piciorul patului, Elisabeth îşi şterse ochii cu dosul mîinii şi dădu din cap.

– Încerca doar să intre în pat cu noi. Dacă n-aveai chef de el, nu trebuia să-l inviți.

– Nu l-am invitat.

– Ai spus *piei,* asta pentru el înseamnă: *hai să ne jucăm de-a v-ați ascunselea.* Ea rîse de expresia neîncrezătoare a lui Luke. Sneakers încerca doar să dea la o parte cuverturile, ca să putem să ne dăm jos și să începem jocul. Așa că e vina ta.

Luke o privea, neștiind dacă să rîdă sau să se supere. Ea continuă:

– Dacă nu-l provocai cu pătura, aș fi putut scăpa de el.

Luke aruncă o privire la picioarele patului, unde Sneakers nu se mai descurca din pătură. Rîse, fără nici o remușcare.

– Am scăpat de el.

– Ai scăpat și de pătură cu ocazia asta.

– O să-ți iau alta.

Se culcă la loc și o trase lîngă el.

– Cîinele ăsta e tot timpul pe tine. Mă mir că poți să mai respiri cu atîta greutate deasupra.

Ea își înnodă brațele după gîtul lui și surîse.

– Tu cîntărești mult mai mult ca Sneakers, Sinclair. Și, din cît îmi aduc aminte, ai petrecut destul de multă vreme deasupra mea.

El o răsturnă pe spate și reluă poziția despre care era vorba, cu coapsele cuibărite între ale ei și greutatea corpului sprijinită în coate.

– De asta te plîngi? întrebă el, frecîndu-și ușor pieptul de sînii ei.

Elisabeth gemu și închise ochii, în vreme ce el

îi acoperea gîtul şi umerii de sărutări.

– Da, exact de asta mă plîngeam.

Îşi frecă tălpile de picioarele lui, apoi începu să-şi mişte şoldurile într-un ritm lent şi înnebunitor.

Luke simţi cum creşte şi se întăreşte la atingerea ei. Cu gura îi găsi sfîrcurile excitate, pe cînd mîna lui cobora spre ispita mătăsoasă dintre coapse. Era pregătită pentru el, umedă şi fierbinte de la prima atingere.

Luke uită de tot, de intenţia de a o iubi încet şi uşor, şi alunecă în ea, descoperind din nou cît de perfect se potriveau. Ea se strînse în jurul lui, înghiţindu-l tot, implorîndu-l din tot corpul să-i ofere ceea ce amîndoi doreau.

– Repede, îi ceru ea. Unghiile ei îi lăsau urme pe spate, pe cînd ea se ridica spre el, ca răspuns la ritmul lui accelerat.

– Mai tare! N-am să mă rup, promise ea, apoi îl ameninţă că-l va rupe pe el dacă încerca să dea înapoi.

N-avea cum. Îşi strecură un braţ sub ea, trăgîndu-i şoldurile strîns lîngă el. Se împingea în ea repede şi tare, cu faţa cufundată în gîtul fetei şi cu picioarele ei în jurul taliei.

Eliberarea sosi pe neaşteptate, şi el se bucură că ea îl urmase pînă la capăt. Orgasmul ei îl copleşi. Mult după ce se prăbuşise peste ea, îi mai simţi contracţiile. Numără treizeci, apoi găsi puterea să se întoarcă pe-o parte, şi se simţi mîndru de asta, într-atît de totală fusese dăruirea lui faţă de femeia pe care o ţinea în braţe.

Inima îi bătea încă nebunește cînd deschise ochii și o găsi uitîndu-se la el.

– Nu m-am rupt, murmură ea, frecîndu-și buzele de pielea lui.

El rîse.

– Nu sînt sigur că eu nu m-am rupt.

– Forța nu stă întotdeauna în dimensiuni.

Se cuibări lîngă el, cu trupul lunecos de sudoarea lor.

– Avem nevoie de un duș. Nu era sigur că era în stare să meargă pînă acolo.

– Și de ceva de mîncare, răspunse ea. Mor de foame. Parcă a trecut o veșnicie de la prînz.

Sneakers lătră și amîndoi îl văzură holbîndu-se la ei de deasupra păturilor căzute pe podea. Elisabeth suspină și-și dădu la o parte părul din ochi.

– Eu și gura mea bogată...

Luke admise, fără nici o tragere de inimă, că și lui îi era foame, și că merita să încerce să se dea jos din pat.

– Eu dau de mîncare cîinelui, tu pregătești cina, spuse el. Se răsuci pe spate și evaluă efortul necesar pentru a sta în picioare. Pentru moment, nu părea posibil.

Dacă Sneakers n-ar fi sărit din nou în pat, era convins că niciodată n-ar fi fost capabil să se ridice, dar așa își luă inima în dinți și începu să-și strîngă lucrurile, înainte să aibă vreme să se răzgîndească. Se opri să depună un sărut pe buzele surîzătoare ale lui Elisabeth, apoi se îndreptă spre camera lui să facă un duș rapid.

Singur.

Era de la sine înțeles că, dacă făceau duș împreună, rămîneau cu toții nemîncați.

Capitolul 7

Elisabeth nu regreta decît că nu putuse servi la cină felul acela de orez cu ardei iuți pe care voise să-l facă de dimineață. Deși fusese tentată, în final trebuise să admită că ar fi fost cam prea picant pentru crabul proaspăt.

Altminteri, cina a fost minunată. Mîncară repede, apucînd cu degetele carnea suculentă a crabului. Intimitatea din dormitor era reluată și amplificată de privirile complice și flămînde pe care le schimbau peste masă. Elisabeth nu se simțise niciodată așa de vie și de conștientă de feminitatea ei. Era o senzație extraordinară, de parcă ar fi trecut întîmplător într-o nouă dimensiune, și l-ar fi găsit pe Luke acolo, așteptînd-o dintotdeauna.

Da, cina a fost grozav de reușită. Și nici mîncarea n-a fost rea.

– Nu mă așteptam să fie așa, zise ea, luînd încă o bucată de pîine din coș. Întodeauna e așa de ușor?

Luke o privi curios.

– Ce e așa de ușor?

– După aceea. Să mîncăm împreună și să ne amintim de ceea ce tocmai am făcut, acolo sus. Ai crede că sînt emoționată, sau neliniștită, sau ceva de genul ăsta, dar nu sînt. Ea ridică din umeri și aruncă în gură un cruton. Asta ar trebui să-ți demonstreze cît de puțin știu despre relațiile sexuale.

Luke se înecă aproape cu salata pe care o mesteca. Pînă își reveni, Elisabeth se uitase la el cu expresia ei inocentă.

– Cît de puțin? întrebă el, înainte de a se putea opri.

– Un gentleman n-ar întreba, îl tachină ea.

– Tu ai deschis discuția.

Luke fărîmița o felie de pîine așteptînd răspunsul ei.

– Foarte puțin, răspunse ea, cu un surîs, apoi îl întrebă dacă avea de gînd să termine salata sau putea să ia și ea. El îi întinse castronul de lemn, apoi se apucă să-și mănînce crabul, căci ea nu părea grăbită să-i spună și restul. Ca să-și liniștească puțin nervii torturați de referirile ei la amanți, își aminti că trecutul lui Elisabeth îi aparținea numai ei.

Doar că lui nu-i plăcea să se gîndească la asta.

Își șterse bolul de salată, întrebîndu-se ce-avea ea de gînd să-i spună. Nu avu mult de așteptat.

– Singurul amant pe care l-am avut vreodată a dispărut din patul meu și din viața mea înainte ca eu să-i explic pînă la capăt că, dacă asta era tot, chiar că nu merita osteneala. Ea suspină și dădu din cap. Presupun că era prea tînăr ca să știe despre ce e vorba. Există oare o vîrstă cînd bărbații descoperă cum să facă plăcere femeilor?

El se uita la ea uluit.

– Numai o dată? întrebă el, incapabil să rostească alt cuvînt. Nu că ar fi contat cifrele, dar prefera acest subiect, decît să discute despre de ce unii bărbați făceau plăcere femeilor și alții nu. Era mai bine să vorbească despre asta altădată, cînd va avea destulă energie să dea curs emoției pe care un asemenea dialog avea s-o stîrnească.

Pe lîngă asta, tocmai aflase despre Elisabeth un lucru pe care nu-l știuse. Pe care nici Wyatt nu-l știa.

Curtis n-o violase.

În urma răpirii ei, Wyatt o lăsase să decidă singură în totul, inclusiv de a nu discuta despre ce i se întîmplase în săptămînile de captivitate. Experiența îl învățase pe Luke că, cu cît știa mai multe despre chinurile ei, cu atît erau mai pregătiți s-o ajute să recupereze. După ce preluase serviciul de pază al lui Wyatt, trimisese de două ori un om la Curtis și la cei trei complici ai lui, ajunși la închisoare pentru răpirea lui Elisabeth. Dar eforturile lui au fost inutile.

Toți aveau condamnări pe viață și deci nici o motivație să vorbească. Ca urmare, cunoștea puține detalii.

Pînă acum. Simți o enormă ușurare. Își privi mîinile și văzu că-i tremurau. Încetișor, ca să nu-i atragă atenția, le trase sub masă ca să-și ascundă nervozitatea. Cu o ușurință deliberată, făcu acel gen de comentariu inofensiv pe care dezvăluirea ei îl merita, într-o lume în care răpitorii și victimele lor erau subiecte de intrigă.

– Ești sigură că a fost numai o dată, iubito? întrebă el, cu o notă de tachinare în glas. Femeia cu care am făcut dragoste nu avea nimic din timiditatea uneia aproape virgine.

– Numai o dată, răspunse ea ferm, înroșindu-se toată. Deși, după ce s-a întîmplat azi după-amiază, cred că acea dată nici nu prea contează.

Se uită la el, cu o timiditate subită în privire.

– A fost bine, Luke, nu-i așa? Spune-mi că nu e doar o închipuire de-a mea și că și tu ai simțit la fel ca mine.

El întinse mîna peste masă și i-o prinse pe-a ei.

– A fost perfect.

Ea-și puse mîinile într-ale lui.

– Mă tem că mă îndrăgostesc de tine. Am să-ți spun cînd sînt sigură.

Cuvintele ei îl umplură de panică. Niciodată nu-și imaginase că ea îl va iubi, nici măcar nu visase vreodată să se întîmple una ca asta. Dorise, da, dar nu făcuse niciodată prostia să spere, deși părea că

o iubește dintotdeauna. Venind pe insula Quincy își asumase un risc privitor la sentimentele lui, nu la ale ei. Bătăile inimii lui nu contau prea mult. Ca amant, ca un bărbat la care ea ținea, știa că poate să plece și să o lase să-și găsească într-o bună zi un bărbat mai bun decît el.

Ca bărbatul pe care ea îl iubea, Luke știa că va trebui, totuși, să plece. Dar dezastrul pe care avea să-l lase în urmă avea să fie din vina lui. Sigur că dorise ca și ea să țină la el. Dar nici în cel mai sălbatic vis nu-i trecuse prin minte că Elisabeth va ajunge să-l iubească.

Nu putea să se joace cu inima ei.

– Poate că nu e o idee prea grozavă, Elisabeth, spuse el, pe un ton neutru. Nu voia ca ea să vadă în sufletul lui și să știe cît îi era de greu să-i dea înapoi tocmai lucrul pe care și-l dorea mai mult decît orice pe lume. Singurul lucru pe care nu-l putea avea. Ți-am spus mai devreme că ar fi o greșeală să te îndrăgostești de mine.

– Deci vrei să nu-ți spun? Să țin secret? Privirea ei se întunecă. Ce credeai că o să se întîmple? Că o să sar cu tine în pat fără nici un sentiment?

– N-am avut de gînd să te îndrăgostești. Nu m-am gîndit...

Ea îl întrerupse, cu vocea plină de furie:

– Nu, Sinclair. Nu te-ai gîndit. Și încă nu te gîndești. Poate ție ți se pare normal să faci dragoste și să nu te aștepți ca partenerei tale să-i pese dacă te vei mai întoarce vreodată; dar eu nu sînt așa. De

la bun început, nu m-aş fi culcat cu tine dacă n-aş fi ştiut că simt ceva pentru tine.

– Dar ai spus că nu mă iubeşti.

– Am spus că nu ştiu! Ea-şi trase mîna şi-şi şterse ochii, oprind lacrimile înainte să cadă. Ei bine, acum ştiu. Îmi pare rău că nu ţi-am ascultat ordinele, dar tu singur ai spus că dragostea scapă de sub control.

– Vorbeam despre mine, spuse el, clătinînd din cap, descurajat de felul cum lucrurile îi scăpaseră din mînă. N-aş fi făcut dragoste cu tine dacă aş fi ştiut că o să se întîmple una ca asta.

– Atunci ai făcut foarte prost. Lacrimile începură să-i curgă pe obraz şi ea le şterse urma cu mîna. Deşi cred că tot asta s-ar fi întîmplat şi dacă nu făceam dragoste.

El încercă să-i explice:

– N-ai avut timp, Elisabeth. Ai puţină raţiune. Nu sînt aici decît de o zi. Confunzi dragostea cu afecţiunea. Chiar azi-dimineaţă spuneai că nu eşti obişnuită să ai bărbaţi prin preajmă.

– Dar tu mă iubeşti...

El o întrerupse cu acelaşi argument:

– Eu am avut la dispoziţie patru ani ca să mă îndrăgostesc. Tu de-abia mă cunoşti.

– Nu mă crezi...

– Nu vreau să te cred. Ştiam eu că nu trebuia să fac dragoste cu tine.

Ezită, apoi îşi îndulci cuvintele cu un fel de scuză, pentru cît de fraier putuse să fie.

– De fapt, nu trebuia să fi venit deloc...

Expresia ei era de revoltă.

– Nu pot să înțeleg de ce e așa o catastrofă, Sinclair.

– Ce naiba, Elisabeth, nu vezi că asta face totul mult mai greu?

– Ce e mai greu?

– Să mă despart de tine.

Își oțeli inima în fața durerii teribile pe care o citea în ochii ei. Ea trebuia să înțeleagă realitatea.

– Mai devreme sau mai tîrziu tot va trebui să plec. N-are sens să pretindem că nu-i așa.

– Sigur că vei pleca din Quincy Island, spuse ea, vorbind încetișor, de parcă și-ar fi tatonat drumul pe o potecă nesigură. Nu mă aștept să stai aici o veșnicie. Dar nu văd de ce n-ai putea să te întorci, din cînd în cînd.

– N-ar fi o idee bună. Dacă știam cum se vor complica lucrurile...

– E complicat să te iubesc?

– E imposibil să mă iubești. El strînse din dinți și-și înăbuși dorința de a o lua în brațe și de a o săruta ca răspuns la toate întrebările. Trebuie să-ți intre asta în cap pînă nu e prea tîrziu.

– Ce vrei să spui? șopti ea.

– Există un singur lucru asupra căruia și eu și Wyatt sîntem de acord. Eu nu sînt bărbatul de care ai tu nevoie. Și nimic nu poate schimba asta.

– Rămăsesem cu impresia că lucrurile au mers destul de bine acolo sus. Nu reușise s-o facă să sune

chiar ca o glumă, dar el îi răsplăti efortul cu o jumătate de zîmbet.

– Asta n-are nimic de-a face cu aspectul fizic al lucrurilor, spuse el blînd. Şi-am spus că a fost perfect, şi am vorbit serios.

– Dar, evident, nu destul de perfect ca să mai fii interesat, nu-i aşa? Buza de jos îi tremura, şi lui Luke i se frînse inima cînd o văzu muşcînd-o, într-o încercare disperată de a se stăpîni.

– Şi-am spus, nu sexul e problema aici. Problema sînt eu. Nici că ne iubim nu are mare importanţă, în afară de faptul că nu voiam ca tu să suferi.

El aştepta un nou răspuns, dar ea nu spuse nimic. Se uita la el cu o privire confuză.

Era un lucru pe care şi el şi Wyatt îl înţelegeau foarte bine. Dar deodată descoperea că nu era chiar aşa de uşor de pus în cuvinte. Trebuia, totuşi, să încerce.

– Viaţa şi munca mea sînt oglinda felului meu de-a fi. Multe din atribuţiile mele sînt doar muncă administrativă, de rutină, dar în mare măsură conduc serviciul de pază al lui Wyatt, pentru că sînt capabil să fac ce trebuie ca să împiedic să se întîmple lucruri neplăcute. Cînd nu pot să previn buclucurile, treaba mea e să îndrept ce se mai poate. Uneori, asta înseamnă să fac rău oamenilor care vor să facă rău celor pe care e de datoria mea să-i păzesc.

În timp ce vorbea, îi urmărea reacţiile, în aşteptarea clipei cînd ea va înţelege şi el se va putea opri. Dar ea nu înţelegea şi el trebui să meargă mai de-

parte.

– Nu sînt un om blînd, Elisabeth. Ca să supraviețuiesc, trebuie să fiu dur, și crud, și violent, în mai mare măsură decît poți să-ți imaginezi. Și nu pot să mă schimb, nici dacă aș vrea.

– Nu ți-am cerut să te schimbi, murmură ea.

– Încă nu, și asta pentru că atunci cînd te uiți la mine sînt foarte multe lucruri pe care nu le vezi. Nu sînt un om delicat, Elisabeth. Am căzut de acord cu Wyatt că sînt prea aspru și prea violent pentru tine.

Ea păru deodată gata să izbucnească în rîs.

– Stai să lămurim asta, Sinclair. Adică tu și Wyatt, împreună, ați hotărît că sînt prea fragilă ca să am de-a face cu un bărbat ca tine.

– Nu e chiar așa, Elisabeth. Doar știu că, orice aș face, nu voi putea să-ți ofer ceea ce-ți trebuie de la un bărbat.

– Vrei să spui că nu poți fi delicat?

– Nu, dacă îmi continuu meseria. Sînt două chestii incompatibile.

– Dar tu nu vezi, Luke? De fapt ești delicat. Cu mine n-ai fost niciodată altfel.

Îl privea de parcă ar fi încercat să afle ce-i ascunde.

– Te temi că mă vei răni? Dacă de asta te temi, atunci pot să te liniștesc eu. Niciodată n-o să mă rănești. Partea ta aspră nu e scăpată de sub control. Ești prea puternic pentru ca asta să se poată întîmpla vreodată.

– Tot n-ai înțeles, nu-i așa?

Disperarea îl cuprinse cînd ea dădu din cap și înțelese că trebuia s-o rănească pentru ca s-o facă să înțeleagă.

– Ceea ce refuzi să vezi este că nu sînt cu nimic diferit de Curtis. Ești sigură că vrei să-ți petreci viața lîngă un asemenea bărbat?...

– Ei bine, nu. Nu prea.

Elisabeth rosti cuvintele cu voce tare, dorindu-și să mai fie cineva prin preajmă care să le audă, în afară de Sneakers. Dar Luke plecase, era pe-afară, ocupat cu ceva ce considerase mai util decît să se certe cu ea.

Și ea-l lăsase să plece, prea șocată la auzul numelui lui Curtis pentru a-l mai putea opri.

Luke se va întoarce după ce o să-i treacă furia. Știind că trebuia să fie mulțumită cu atît, Elisabeth începu să strîngă masa, gîndindu-se la încurcătura în care intrase. Luke o iubea. O dragoste de patru ani, îmbogățită prin durata ei. Dragostea ei durase doar o zi, și de aceea în ochii lui nu avea credibilitate.

Se întreba cum putea el să facă un asemenea raționament, aparent logic, cînd el însuși se îndrăgostise de o fotografie. Ea, cel puțin, avusese bunul simț să aștepte pînă putuse judeca un om în carne și oase.

Numai un bărbat putea fi așa de arogant încît să pretindă bunsimț de la alții, cînd el însuși nu avea nici o fărîmă.

Elisabeth rîse şi îl împinse cu genunchiul pe Sneakers, care încerca să fure picioare de crab din gunoi. Cîinele scheună dezamăgit cînd ea legă punga de gunoi şi o duse afară, la pubela din garaj. Cînd se întoarse în bucătărie, Elisabeth şterse masa şi se întrebă cum să abordeze mai bine subiectul *Curtis* şi totodată să păstreze aparenţele cuiva care se teme de *chestii care pocnesc în noapte.*

Încă nu terminase cu Luke Sinclair şi cu micuţa ei răzbunare pentru tehnologia lui sofisticată, care-i ameninţase liniştea şi pacea. Dar nu era cinstit să-l lase să creadă că pentru ea Curtis însemna mai mult decît un nume din trecut.

Se auzi uşa de la intrare şi Sneakers scoase un lătrat de încîntare cînd Luke deschise uşa de la bucătărie. Se opri şi-şi ridică privirea spre ea, cu fălcile aşa de strînse, încît ea se temu că vor plesni.

– N-am vrut să-ţi fac una ca asta. Îmi pare rău.

Ea se rezemă de masă, cu cîrpa atîrnînd într-o mînă.

– Sînt cîteva chestii pe care trebuie să le discutăm. Prima este Curtis.

– N-ar fi trebuit să...

Ea-l întrerupse cu o mişcare rapidă din cap.

– De ani de zile nu i-am auzit numele rostit cu voce tare. Am fost surpinsă. Asta-i tot.

– Erai albă ca hîrtia, iubito. Asta e mai mult decît surpriză.

Se îndreptă spre bufet şi se rezemă de el, cu un aer gînditor.

Elisabeth se întoarse, dorindu-şi ca explicaţia să fie la fel de simplă ca viaţa ei.

– Curtis mă îngrozeşte. Recunosc. Dar am avut destul timp să mă obişnuiesc cu această teamă. Ca adult, ştiu în mod logic că el nu mai poate să-mi facă nici un rău. Strînse ghem cîrpa de vase şi o aruncă în chiuvetă, pentru a avea mai mult timp să-şi aleagă cuvintele. M-am speriat doar pentru că nu sînt obişnuită să mă gîndesc la el. Face parte din trecut acum. M-am obişnuit cu asta.

– Dar încă te mai temi.

Era o afirmaţie, mai mult decît o întrebare, dar ea îi oferi totuşi răspunsul pe care îl dorea.

– Da, încă mă mai tem.

Şi se temea, dar nu de ce credea el. Asta nu putea încă să-i împărtăşească, nu pînă nu se răfuia cu Domnul Şef al Serviciului de Pază.

– Nu mă tem de Curtis, ci de lucrurile mărunte.

– Cum ar fi bărbaţii care apar unde nu te-aştepţi, spuse el, referindu-se la sosirea lui pe insulă.

Ea dădu din cap.

– Şi alarme care sună noaptea. E ca atunci cînd tu pronunţi numele lui Curtis. De chestii la care nu mă aştept.

Asta, se gîndi ea, trebuie să fie destul ca să-l convingă că intra în panică la sunetul alarmei.

Încă o noapte doar.

Privirea lui o scrută.

– Atunci ce mai cauţi pe insula asta dacă nu-ţi mai e frică?

– Curtis mi-a răpit ceva, oftă ea, cu frustrare şi regret. Ceva fără de care mă tem că nu voi putea supravieţui în lumea exterioară.

– Ce?

Vocea lui dintr-o dată aspră, pretindea un răspuns.

– Ceva ce s-ar putea numi instinct. În legătură cu încrederea.

Tremurînd, Elisabeth îşi frecă mîinile în lungul braţelor. Privirea ameninţătoare din ochii lui Luke o făcea să regrete că nu păstrase pentru ea acest secret.

– Am fost aşa de surprinsă cînd Curtis mi-a făcut una ca asta!... Mă întîlneam cu el de cîteva luni...

Se întrerupse, amintindu-şi cu cine vorbeşte.

– Dar presupun că ştii toate astea. Oricum, ceea ce probabil nu scrie în dosarul meu este ce simţeam pentru el.

– L-ai iubit?

Ea surîse şi dădu din cap.

– Asta nu, slavă Domnului. Dar am avut încredere în el. Poate că nu o încredere deplină, pentru că niciodată nu m-am gîndit să devenim prieteni intimi. Nici măcar nu cred că l-am sărutat vreodată de-a binelea. Dar am avut încredere că e cine mi-a spus că e. Ne-am distrat bine împreună. Elisabeth îl privi pe Luke şi se încruntă. Niciodată nu mi-am închipuit că-mi va face rău.

Luke se apropie de ea. Îşi lăsă capul pe spate

și se uită la el, așteptînd singura întrebare de care se temea.

El n-o dezamăgi.

– De ce ai încredere în mine?

– Pentru că Wyatt are.

Elisabeth văzu durerea din ochii lui, chiar dacă numai pentru o clipă.

– Îmi pare rău că nu-ți pot spune că am încredere din propriul meu instinct, dar asta e situația. Am încredere în tine, în familia Sloane și în toți ceilalți de pe insulă, pentru că am încredere în discernămîntul lui Wyatt. Asta-i tot. Își lăsă mîinile pe masă și strînse de margine pînă cînd o durură degetele.

El își ridică mîna spre fața ei și o mîngîie cu degete minunat de blînde și calde.

– N-ar trebui să te scuzi. Te descurci și tu cum poți.

– Chiar dacă e dureros?

– Chiar dacă e dureros.

El se aplecă și-și frecă buzele de fruntea ei.

– Presupun că numai o lichea ar fi în stare să-ți atragă atenția că, dacă ești așa de sigură că mă iubești, încrederea ar fi trebuit să vină din dragoste și nu din judecata altcuiva.

– Ai dreptate.

– Zău?

Ea dădu din cap.

– Numai o lichea ar fi în stare.

Rîsul lui ușor o mîngîie și ea se frecă de el, mulțumită.

– Şi ăsta e singurul motiv pentru care stai aici? Teama că vei avea încredere în cine nu trebuie?

– E destul.

Luke o privi lung.

– Ai fi dispusă să pleci de-aici, cu mine, dacă te-aş ruga?

– Cu tine?...

Dispăreau deodată toate sentimentele ei de frustrare, născute din atitudinea lui, din acel *eu am voie să te iubesc, dar tu n-ai voie să mă iubeşti.* Aşadar se răzgîndise. Îşi dăduse oare seama că era mult mai mult decît o femeiuşcă fragilă şi speriată? O dorea oare lîngă el, chiar dacă lumea lui era numai întuneric şi ură?

El încuviinţă din cap.

– Pentru o săptămînă, poate chiar mai mult. Cred că o să-ţi facă bine să mai ieşi de pe insula asta.

O săptămînă. Pentru toate speranţele ei. Elisabeth strînse din dinţi. Luke avea o voinţă cu care nu prea era de glumit. Îi va trebui multă vreme ca să-l convingă că voia să-şi petreacă viaţa iubindu-l. Un surîs se revărsă pe chipul ei cînd realiză imensitatea angajamentului conţinut în acest gînd.

Voia să-şi petreacă viaţa iubindu-l.

Era uimită că se simţea aşa de puţin surprinsă. Nimic nu i se părea mai firesc decît profunzimea sentimentelor ei. Ceea ce cu patru ani în urmă nu era decît o simplă curiozitate, pentru un om pe care nu-l întîlnise niciodată, devenise dragoste, cu tot

caleidoscopul de emoții pure și necenzurate.

Făcuse dragoste cu bărbatul pe care-l iubea. Ideea o încînta și o înspăimînta totodată.

Se gîndi că era poate prea devreme să-i împărtășească lui Luke toate astea, mai ales după ce declarațiile ei parțiale de mai înainte fuseseră respinse așa de aspru. Totuși, nu strica să-l tachineze puțin.

– Credeam că ești supărat pe mine, și acum îmi propui să fugim împreună?

– Pe mine eram supărat, nu pe tine. Vocea lui era joasă și răgușită. Vrei sau nu să vii cu mine?

– Unde?

– Seattle, poate Victoria sau Columbia Britanică.

Îi cuprinse umerii și o trase aproape de el. Așteptă pînă cînd brațele ei îi înconjurară talia, apoi continuă:

– Dacă ai încredere în mine, trebuie să știi că voi avea grijă de tine. Ar putea fi un prim pas către întoarcerea ta în lume.

– Să mă mai gîndesc.

Un pas așa de mare, se gîndi ea. Apoi îi veni o idee și începu să chicotească.

– N-am nimic de îmbrăcat. Toate hainele mele sînt prea neglijente pentru oraș.

– Femeile!... Mereu își fac griji privind hainele.

– Nu încerca să fii mai sexolog decît e cazul, Sinclair.

El murmură ceva despre sexul care nu ar trebui adus mereu în discuție, apoi spuse:

– Nici n-o să-ți vină să crezi ce neglijentă a devenit lumea în șase ani. El își frecă fața de părul ei și mîinile calde și puternice de spinarea ei. Și să nu mă contrazici, știi și tu asta foarte bine. Antena de satelit pe care ți-a instalat-o Wyatt ar trebui să te țină la curent cu ceea ce se petrece în lume.

– Am spus că o să mă mai gîndesc.

– De ce n-ai călătorit niciodată cu Wyatt? Știu că-l înnebunește ideea că ești singură aici pe insulă.

Luke o mai îmbrățișă o dată, apoi o dădu deoparte și se îndreptă spre salon.

– Nu m-a invitat niciodată.

Elisabeth văzu materialul de perdele spre care se îndrepta Luke și strîmbă din nas.

– Wyatt nu pomenește niciodată de lucrurile care m-ar putea necăji, începînd cu Curtis și sfîrșind cu șederea mea pe insulă.

– Cred că Wyatt te-a lăsat prea multă vreme singură.

– Și tu la fel, Sinclair, dar îți va trebui ceva mai multă vreme ca s-o recunoști.

Cu asta, Elisabeth se îndepărtă și-l lăsă să se ocupe de decorațiunile interioare.

Una era să-i accepte hotărîrea de a acoperi ferestrele și alta să-și ofere ajutorul.

Nici prin gînd nu-i trecea. Și-apoi avea o treabă foarte importantă, pentru care era nevoie să se strecoare pe ușa din spate și să se întoarcă fără ca Luke să-și dea seama că plecase. Avusese de gînd să rezolve treaba asta după-amiază, cînd Luke aș-

tepta elicopterul, dar i se păruse că avea mai multe şanse dacă aştepta să se lase seara.

Aventura ei nu dură decît un minut. Se duse direct la unul din emiţătoarele de infraroşii, de care Luke se ocupase puţin mai devreme, şi îl roti numai un pic, exact atît cît raza să nu mai întîlnească senzorul şi alarma să se declanşeze de îndată ce Luke avea să conecteze sistemul.

Se întoarse în casă şi reveni în salon. Se instală pe canapea, cu picioarele pe măsuţa de cafea şi privirea fixată asupra bărbatului care cătărat pe scaun, cu braţele deasupra capului, cu un val de material într-o mînă şi pistolul de capsat în cealaltă şi cu un pistol de cu totul alt gen la spatele pantalonilor.

Era vremea ca el să privească în faţă realitatea.

– Să ştii că n-ai nevoie de chestia aia.

El o privi peste umăr, apoi îşi continuă treaba.

– E prea tîrziu, Elisabeth. Va trebui să le suporţi pe astea pînă facem rost de ceva mai bun.

– Vorbeam de pistolul de pe fundul tău, Sinclair. Nu ţi se pare prea de tot să-l porţi şi în casă? Sigur, în afară de cazul cînd ai de gînd să-l foloseşti pentru Sneakers. Îmi dau seama că nu e chiar genul tău de cîine de pază, dar nu crezi că ar fi puţin exagerat să-l împuşti?

Luke mai fixă cîteva capse, apoi coborî de pe scaun şi îl trase în faţa ferestrei următoare.

– Ştiu că nu-ţi plac pistoalele. Dacă te deranjează...

Ea îl întrerupse:

– Nu e vorba de plăcut. Nu-mi plac în mod special, dar nu despre asta e vorba. Pur şi simplu nu văd ce nevoie ai de el aici.

– E un obicei de care te dezbari greu, iubito. Se întoarse cu spatele şi-şi reluă munca. Ai un motiv special să-ţi displacă pistoalele?

Întrebarea se strecurase încetişor şi, dacă nu l-ar fi cunoscut, Elisabeth ar fi putut crede că vorbea cu el însuşi. Dar îl cunoştea destul de bine ca să-şi dea seama că nu era nici măcar o întrebare întîmplătoare.

– Poate că îmi displac zgomotele puternice, în general...

– Nu e destul. Wyatt mi-a spus odată că te-a învăţat să tragi cînd erai doar o fetiţă. Şi din cîte povestea el, lecţiile îţi făceau plăcere.

Zgomotul puternic al capselor care se înfigeau în lemn îi accentua cuvintele.

– Şi mi-a mai spus că trăgeai destul de bine cu revolverul, cu condiţia să fie destul de uşor şi ţinta nu prea departe.

– Copiilor le plac cele mai ciudate chestii, murmură ea, luînd o pernă în braţe. Pe vremea aia îmi plăcea şi în *montagne russe.* Acum nu m-aş urca nici moartă în aşa ceva.

– Wyatt mi-a spus că, după ce te-a luat înapoi de la Curtis, n-ai mai vrut să te-atingi de pistoale.

Fixă o ultimă capsă în perete, sări de pe scaun şi se întoarse cu faţa la ea.

– El a spus că probabil experiența în ansamblu te-a marcat, dar eu cred că e ceva mai mult.

Nervii ei tresăriră la auzul numelui *Curtis,* dar inspiră adînc de cîteva ori și se liniști.

– Ce-ar fi să mă mai scutești de spusele lui Wyatt și să nu-l mai aduci pe Curtis în discuție?

– Parcă spuneai că nu te-a deranjat decît fiindcă nu i-ai mai auzit de mult numele rostit cu voce tare.

– Am spus asta ca să te fac să te simți mai bine. Era ceva tăios în vocea ei și știa că nici lui nu-i scăpase nuanța.

El dădu din cap.

– Curtis te îngrozește.

Ea îl privi lung, suspină și spuse:

– Aș vrea să n-ai dreptate...

– Nu-i nici o rușine să-ți fie teamă de omul care ți-a făcut rău o dată. Privirea lui era limpede și deschisă. Mă surprinde cît de bine ai învățat să-ți stăpînești frica.

– Ochii care nu se văd se uită, spuse ea, fără să-și poată opri un surîs, total nepotrivit cu neliniștea ei.

Evident că nici Luke nu găsea subiectul mai amuzant decît ea.

– Cred că dacă vorbim despre el, n-ai să mai leșini data viitoare cînd cineva îi pronunță numele.

– Ești singurul care are tupeul s-o facă.

Luke puse pistolul de capsat în pupitru, apoi se așează în fața ei, în fotoliul favorit al lui Wyatt.

– Și-am spus mai devreme că, după părerea mea, Wyatt te-a lăsat prea multă vreme singură. Problema asta trebuia s-o rezolvi de mult.

– Pariez că dacă-l sun pe Wyatt o să-ți spună să-ți vezi de treburile tale.

Era o meschinărie, dar nu se putuse abține.

– Dar e treaba mea, iubito. Din clipa cînd ai făcut dragoste cu mine.

Luke se lăsă pe spate și-și puse un picior peste celălalt. Arăta de parcă nimic în lume nu l-ar fi putut face să se clintească de-acolo înainte de a primi răspunsurile cuvenite. Dintr-o pricină pe care nu putea să și-o explice, Elisabeth simți că, în fond, nu mai era așa de greu să vorbească despre Curtis.

– Nu sînt foarte sigură că folosește la ceva să vorbim despre canalia aia, spuse ea, zîmbind strîmb. În afară de reținerea de a părăsi Quincy Island, se poate spune că am supraviețuit aventurii cu cicatrici relativ neînsemnate.

– Așa e. În ansamblu pari sănătoasă din punct de vedere emoțional, mai ales pentru cineva care a trecut prin ce-ai trecut tu.

Vocea lui era blîndă și liniștitoare.

– Și totuși ai consimțit la unele schimbări majore în viața ta. Cred că ar merita să le acorzi atenție.

– De ce?

– De ce nu?

Ercăscă. Un reflex care o făcu să surîdă. Era o degajare în felul lui de-a fi, care o ajuta să vorbească despre un subiect la care nici măcar nu putea să se

gîndească de obicei. Privirea lui se îndreptă undeva în spatele ei, către rafturile de cărți.

– Hai, Elisabeth. Tu singură ai recunoscut-o. Curtis ți-a luat ceva. Nu crezi că e timpul să încerci să-l iei înapoi?

Probabil că în adîncul ei fusese sensibilă la argumentul lui, căci acum dorea cu adevărat. Dorea libertatea de a-și alege viața. Ridică ochii și întîlni privirea lui, care o fixa. Nu mai era nici urmă din interesul somnoros și nonșalant de acum cîteva clipe. În locul lui vedea un foc mistuitor, care o făcu în cele din urmă să înțeleagă ce mult însemna pentru el. Avea nevoie să știe, din motive pe care ea nu cerea să le afle.

Și ea simțea nevoia să-i spună.

– Ce anume vrei să știi? întrebă ea.

Capitolul 8

– Începi cu pistolul, spuse Luke.

Era mulțumit, și avea sentimentul că face ceea ce e mai bine. Hotărîrea lui Wyatt de a o lăsa pe Elisabeth să îngroape trecutul nu era destul de bună, din moment ce o ținea prizonieră. Și totuși nu-l putea condamna pe Wyatt că dragostea pentru sora lui îl împiedicase să facă ce trebuia. Dragostea întunecă de cele mai multe ori judecata.

În cazul de față, decizia lui Wyatt nu era bună. Elisabeth nu va fi cu adevărat liberă decît după ce va reuși să-și înfrunte temerile.

Ea tresări și strînse perna și mai tare.

– Știi să pui degetul pe rană, nu-i așa?

Luke strînse din dinți, căci îl durea s-o silească să vorbească.

– Ce s-a întîmplat, Elisabeth? E din pricina pistoalelor ațintite asupra ta de către oameni care nu ar fi ezitat să le folosească?

Ea rîse amar.

– Nici pe departe.

Închise ochii și își aminti momentul pe care-l căuta el, cu o claritate care nu se diminuase nici un pic în acești șase ani. Se cutremură de dezgust, dar promisese să-i spună, și nici chiar neplăcerea ei n-o putea opri.

Dar povestea cu pistolul era atît de stupidă...

– Povestește-mi, spuse el liniștit.

Ea deschise ochii și oftă.

– Nu e vorba de pistoalele lor ațintite asupra mea, ci mai curînd de un pistol pe care l-am ațintit eu asupra lor.

– Ai pus mîna pe un pistol?

– În prima zi. Nu mă supravegheau așa de atent și eu eram încă destul de furioasă ca să lupt. Curtis mă lăsase cu una din gorilele lui. Eram încă la Singapore, într-unul din hotelurile acelea de lîngă port. Oricum, idiotul s-a întors cu spatele și i-am luat pistolul, asta-i tot.

El o privea țintă.

– Și ce s-a întîmplat? Ai tras și nu l-ai nimerit?

Asta era partea cea mai proastă, să admită că lucrurile ar fi fost așa de diferite, dacă opțiunea ei ar fi fost alta. Elisabeth înghți în sec și privirile lor se întîlniră.

– Nu, Sinclair. N-am tras pe-alături. N-am tras deloc. N-am putut.

– De ce?

– Pentru că nu eram pregătită să ucid.

Ea inspiră adînc şi continuă înainte de a-şi pierde curajul:

– Nu m-am putut decide nici măcar să-l rănesc. După ce şi-a revenit din uimire, nu i-a trebuit multă vreme ca să realizeze că nu eram un pericol. Mi-a luat pistolul şi mi-a ars şi vreo două în schimb. Apoi s-a întors Curtis şi acesta i-a ars lui vreo două.

– Pentru că te-a lăsat să-i iei pistolul?

Elisabeth dădu din cap şi zîmbi strîmb.

– Pentru că mi-a lăsat semne. Se pare că odată ce ar fi luat banii de la Wyatt, Curtis avea de gînd să mă vîndă unui prinţ arab, care avea o slăbiciune pentru fecioare blonde. Preţul era mult mai mare pentru marfă nevătămată.

– Deci n-a avut nici o clipă de gînd să te dea înapoi.

Vocea lui era aspră de furie, şi privirea la fel.

Elisabeth nu putea înţelege de ce Luke trebuia să fie aşa de preocupat de lucrurile astea petrecute cu multă vreme în urmă. Continuă să-i povestească restul, în acelaşi gen: *la urma urmei totul s-a terminat şi am scăpat cu bine.* Aşa se obişnuise să privească ea însăşi lucrurile.

– Cred că ar trebui să apreciez că a avut alte planuri cu mine. După acest prim incident, Curtis a avut grijă să fiu mereu singură. Cu adevărat izolată. Rareori vedeam pe altcineva în afară de el şi el nu m-a atins nici măcar cu un deget.

Ochii ei îi căutară pe-ai lui Luke. Acum putea

vorbi despre lucruri pe care nu le spusese nimănui.

– Mă amenința cu tot felul de grozăvii, desigur. Cred că se simțea mare și tare cînd mă băga în sperieți.

– Cît de speriată erai? întrebă Luke liniștit.

– Foarte speriată. Odată ce am plecat din Singapore către Java, nu mai eram deloc sigură că Wyatt mă va putea găsi. Și-apoi mai era și cabina aia oribilă în care m-au încuiat, cît timp am fost pe vas – adică mai tot timpul. Era minusculă și mirosea cumplit. Aș putea să jur că sila mea era la fel de mare ca și frica.

O scutură un fior, amintindu-și cum la început era prea speriată ca să poată mînca, iar mai apoi era prea slăbită ca să-i mai pese.

– Din ce mi-a povestit Wyatt mai tîrziu, barca a fost aproape tot timpul ancorată în largul portului Java.

Luke se mulțumi să dea din cap și tăcerea lui o încurajă să continue.

– Curtis mă vizita în fiecare zi, probabil ca să se asigure că mai sînt în viață.

Înghiți în sec, și încercă să-și astîmpere teama care o copleșea, repetîndu-și că toate nu erau decît trecut.

– Cred că-mi amintesc de indiferența lui mai mult decît de orice altceva. Era ca și cum aș fi fost pentru el doar un lucru. Însuflețit, dar totuși un obiect, cumva ca o pictură de valoare.

Luke se holbă la ea timp de cîteva minute, înainte de a fi în stare să scoată o vorbă. Era absorbit

de haosul din mintea lui și tăcerea era singura cale de a-și stăpîni violența. Ar fi vrut să spargă ceva, dar știa că, dacă-și dădea frîu liber mîniei, ar fi distrus climatul acela intim, de încredere, dintre ei.

Ar fi vrut s-o ia pe Elisabeth în brațe și s-o facă să creadă că era în siguranță, cînd el știa prea bine că nu era. Începu să aprecieze indicația lui Wyatt de a nu-i spune nimic, îndată ce realiză ce crud ar fi fost să-i spună adevărul.

Crud, dar cu siguranță mult mai sigur. Dacă ea ar fi cunoscut amenințarea, ar fi putut să-l ajute. Se hotărî să-i spună totul a doua zi.

– Ai dorit vreodată ca Wyatt să-l fi ucis pur și simplu pe Curtis, în loc să-l trimită la închisoare? întrebă el.

Elisabeth surîse, surprinsă.

– E singurul lucru pentru care am fost întotdeauna recunoscătoare. Din moment ce n-am fost capabilă să ucid ca să mă salvez, nu cred că mi-ar fi plăcut să știu că un om care mi-e drag a trebuit s-o facă în locul meu.

– Cred că dacă totuși Curtis ar fi reușit să te vîndă la arabi, opțiunea lui Wyatt ar fi fost alta.

Luke încercă să nu se gîndească la ce va simți ea cînd el sau Wyatt vor trebui, din clipă în clipă, să facă aceeași alegere.

– Faptul că ai fost găsită vie și nevătămată a fost singurul lucru care l-a salvat pe Curtis.

– Dacă ar fi reușit să mă vîndă, Wyatt ar fi trebuit să stea la coadă.

– Vrei să spui că tu ai fi fost prima?

Aşadar exista un punct dincolo de care devenea destul de furioasă pentru a ucide. Era uimit. Nu se potrivea cu ceea ce ştia despre ea.

Ea clătină din cap.

– Cred mai curînd că prinţul arab ar fi rezolvat problema. Vezi tu, singurul lucru pe care nu-l ştia Curtis e că eu nu eram virgină. Iar prinţii arabi nu apreciază înşelătoriile.

Privirea lui Luke era sălbatică.

– O răzbunare destul de scumpă, dacă ţinem cont de ce aveai de pierdut. Nici viaţa ta nu ar mai fi valorat mare lucru în aceste condiţii.

– Dacă şi-ar fi imaginat măcar că nu sînt fecioară, Curtis n-ar fi avut nici un motiv să mă trateze cu atîtea menajamente. Elisabeth se înfioră la gîndul celor ce ar fi putut să fie. Simţea în stomac ceva ca o fîlfîire de aripi, pe care, în timp, învăţase s-o înăbuşe. Amintirea o deranja de fiecare dată, dar nu-şi putea permite să-şi piardă controlul. Aceste temeri erau inacceptabile, asta hotărîse demult.

Ea supravieţuise. Numai asta conta.

Era vremea să facă lumină. Se învăţase să-şi repete asta, ca să uşureze apăsarea acestor amintiri. Dacă cineva nu dorea să-şi amintească nişte realităţi, sfîrşea prin a le deforma.

Întîlni privirea intensă a lui Luke.

– Ştiam că dacă mă vindea pe post de fecioară, pe Curtis îl aşfepta o moarte cumplită, şi asta m-a ajutat să supravieţuiesc.

– N-ai fi apăsat pe trăgaci, dar nu te deranja s-o facă altul în locul tău.

Elisabeth izbucni în rîs.

– Te înşeli dacă-ţi închipui că-l vedeam pe Curtis ucis de un glonţ. Am dezvoltat pe tema asta fantezii medievale. Nădăjduiam ceva mai interesant, ca de pildă să fie legat de coada unei cămile în fugă, sau bătutul în piroane pe o dună de nisip, unde cîţiva scorpioni i-ar fi ţinut de urît. Amîndouă variantele m-ar fi mulţumit. Sînt sigură că prinţul ar fi făcut un aranjament convenabil. Şi cu puţin noroc, m-ar fi lăsat chiar să asist.

Luke o privi curios.

– Ai fi vrut să priveşti cum moare un om?

– Aici vorbim despre Curtis, nu uita. Cînd mă gîndesc la el, multe din principiile mele morale dispar. Buzele îi tremurau şi nu reuşi să le stăpînească, deşi strîngea din dinţi şi încerca să se gîndească la altceva decît la povestea dezgustătoare pe care o spunea.

Ochii lui Luke se opriră pe buzele ei.

– Mă tachinezi, nu-i aşa?

– Mm-hm...

Se cuibări mai adînc între perne şi-i surîse leneş.

– După prima săptămînă am început să dorm aproape tot timpul. Un instinct de conservare, presupun. Eram arareori trează destulă vreme ca să gîndesc coerent, cu atît mai puţin ca să visez la altceva decît la un duş şi haine curate. Am scăpat uşor, Sinclair. Fără cicatrice sau traume...

– Nu mi se pare normal să fii terorizată de chestii care ţiuie noaptea.

– Asta pentru că în viaţa ta nu ţi-a fost frică de

nimic: Întreabă-l pe Wyatt ce pacoste eram pe vremea cînd locuiam împreună, după moartea părinților noștri, și-l sculam în puterea nopții să cerceteze cele mai diverse zgomote.

– Poate cînd aveai doisprezece ani, murmură Luke.

Ea se prefăcu că nu-l aude.

– Alarmele astea ale tale tind să agraveze un fel de paranoia care n-a apărut odată cu Curtis.

Aruncă perna deoparte, se întinse și-și lăsă capul pe speteaza canapelei.

– Am avut noroc, Sinclair. Am știut-o dintotdeauna.

– Asta numești tu noroc? Să prinzi rădăcini în insula asta? mîrîi el.

Elisabeth se întrebă dacă Luke își dădea sau nu seama că mîrîia mai tot timpul, lucru pe care nu-l băgase de seamă înainte de a face dragoste cu el. Intimitatea lor avea avantaje neprevăzute, și unul dintre ele era că încetase s-o trateze ca pe un copil. Prefera să fie tratată ca un om normal.

– Sînt fericită aici. Am o casă frumoasă, aer curat și vecini plăcuți. Ce altceva mi-aș putea dori?

Luke ridică din umeri.

– Cred că te-ai plictisit, mai ales ținînd cont de ce-ai lăsat în urmă la Singapore. Pentru cineva cu ambițiile tale, m-ar mira să te mulțumești cu broderia și plimbarea cîinelui.

– Ce știi despre ambițiile mele? întrebă ea, înainte de a-și aminti că știa desigur totul. Aștepta totuși un răspuns, realizînd că trecuseră ani de cînd

cineva îi vorbise ultima oară despre viața pe care o lăsase în urmă.

– Nu știu decît ce mi-a spus Wyatt. El își puse picioarele pe podea, și se aplecă înainte, cu mîinile pe genunchi. Voiai să-l ajuți să-și conducă afacerile. Cu ajutorul lui ți-ai alcătuit un plan de cursuri la universitate, în așa fel încît să poți dobîndi cît mai repede cunoștințele necesare. Cînd nu studiai, făceai stagii de pregătire la unul sau la altul dintre hotelurile lui. La douăzeci și unu de ani, făcuseși deja un an de specializare în administrarea afacerilor. Nu pot să cred că de toate ambițiile astea s-a ales praful.

– Aveam atîta energie, exclamă ea nostalgică. Pe vremea aceea somnul era o sîcîială și foamea o necesitate care-mi lua mult mai mult timp decît mi se părea necesar.

– Îți lipsește?

– Oarecum. Era așa de palpitant să faci parte din lumea aceea...

– Și de ce nu te întorci? întrebă el cu blîndețe. Pentru Wyatt ar fi o mare ușurare și nu văd nici un motiv pentru care nu ai putea să iei treaba de unde ai lăsat-o.

Ca și cum ea nu s-ar fi gîndit la asta de o mie de ori!... Își înăbuși licărirea de interes pe care i-o trezise această sugestie, înainte de a-și face speranțe care nu aveau nici un sens.

– Nu i-aș fi de nici un folos. După cum ți-am mai spus, nu mă pot încrede în discernămîntul meu în materie de oameni. Și fără această însușire, sînt inutilă.

– Nu vei şti niciodată dacă nu încerci.

Luke se ridică de pe scaun şi se aşează lîngă ea, pe canapea. Îi prinse bărbia în degetele lui lungi şi o sili să-l privească în ochi.

– Poţi să-ţi trăieşti viaţa pe insulita asta şi să admiţi că ţi-ai pierdut definitiv încrederea.

– Sau?...

– Sau poţi să-ţi dovedeşti ţie înseţi că, dintre voi doi, Curtis este singurul prizonier.

Nu era chiar o minciună, îşi spuse Luke. În cîteva zile, Curtis va fi înapoi după gratii, sau va fi mort.

Ea îl prinse de mînă.

– Tu faci ca totul să pară aşa de uşor...

– Nu uşor, dar posibil.

Îşi lipi buzele de fruntea ei.

– Vino cu mine la Seattle, Elisabeth. Dovedeşte-ţi ţie înseţi că eşti în stare.

Ea surîse curajos.

– Astăzi Seattle, mîine lumea?

– Ce-ar fi să mergem miercuri? Am putea să luăm vaporul şi să ne întoarcem înainte de cină.

Odată ajunşi acolo, va reuşi el cumva s-o împiedice să revină pe insulă înainte de a scăpa de Curtis. Dar nu era acum momentul să vorbească despre asta, nu avea nici un sens să o preseze. Cu un braţ o cuprinse de după umeri, o trase lîngă el şi o strînse mult, mult timp, lăsînd-o să se încălzească de căldura lui.

Aşteptă pînă cînd fiorii ei încetară, înainte de a-i acoperi buzele cu ale sale, pentru ca s-o facă să

simtă diferența dintre plăcere și nevoie.

Ea se oferi sărutului lui și brațele ei îi cuprinseră gîtul, în vreme ce el explora din nou dulceața unică a gurii ei. Limba ei i-o atinse pe-a lui, trezindu-i dorința intensă de a duce mai departe intimitatea lor. Cu o tandră insistență, o împinse lîngă speteaza canapelei, lăsînd între ei destul spațiu pentru a o putea mîngîia.

Elisabeth îi rezistă la început, nedorind să cedeze căldurii pieptului lui, lipit de-al ei. Dar cînd el puse stăpînire pe gura ei, își pierdu coerența gîndurilor. Îi răspunse pur și simplu, arcuindu-se sub mîna lui fierbinte, care se strecurase sub bluza ei și-i frămînta combinezonul de mătase. În cele din urmă, nimic nu mai împiedica pielea să se atingă de piele. Sînii ei se cuibăriră în palma lui, dureros de receptivi la mîngîierea sa delicată.

Prea delicată. Elisabeth își lipi mîna de a lui, apăsînd-o mai aproape, mai puternic. El îi îndeplini dorința. Apăsarea lui era destul de puternică pentru ca s-o satisfacă, fără a fi cu adevărat satisfăcătoare, iar vocea lui dulce îi șoptea în ureche dulci nimicuri.

Simțea între coapse o căldură voluptoasă. Și deodată simți cum Luke îi trage combinezonul la loc, acoperindu-i sînii. Deschise ochii și îl văzu ridicînd capul, apoi îndepărtînd de pe fruntea ei o șuviță de păr.

– Ce s-a întîmplat?

El dădu din cap și o sărută ușor.

– Nimic, iubito. Dar mai am niște treabă pe-afară, înainte de culcare.

– Şi nu poţi s-o amîni cu o oră sau două? întrebă ea, conştientă de iritarea din vocea ei, pe care ar fi vrut s-o observe şi el.

– Presupun că nu voi mai fi în stare să mă ţin pe picioare după ce facem dragoste din nou. Luke se ridică şi o ajută şi pe ea să se ridice. Ia-o înainte şi du-te la culcare, vin şi eu într-o oră.

– Eşti foarte sigur că vreau să te culci cu mine...

Degetele ei îi mîngîiară sexul, puternic reliefat prin materialul blugilor.

El o lăsă cîteva clipe, apoi îi dădu mîna la o parte.

– Nu e o chestie de siguranţă, iubito. Doar că aşa e cel mai potrivit.

– Noi doi ne potrivim?

– În pat, da.

Apoi, înainte ca ea să aibă timp să aprofundeze acest subiect delicat, adăugă:

– Nu mi-ai spus încă dacă mergi sau nu cu mine la Seattle.

– Eşti sigur că poţi să-ţi sacrifici ziua liberă, Sinclair?

– Sînt sigur.

Luke ridică din cap, avînd o expresie curioasă.

– Asta ar fi un da sau un nu?

– Cred că e un da.

– Bine.

Încercă să n-o lase să vadă cît se bucura de răspunsul ei, pentru că nu voia ca deciziile ei să se bazeze pe eventuala lui aprobare. Era călătoria ei.

Dar era aşa de mîndru de ea!...

– Ești sigur că ai de lucru? Se îndreptă către perdelele improvizate și dădu un colț la o parte ca să privească afară. Nu e lună în seara asta, continuă ea. N-o să vezi nimic pe-afară.

– E cu atît mai bine pentru ce am eu de făcut.

Fără să aibă aerul că o face intenționat, se îndreptă spre ea și o trase de la fereastră, destul de departe pentru ca perdeaua să revină la loc.

– Trebuie să verific senzorii înainte de a conecta sistemul de alarmă. Cu razele infraroșii, e mai ușor de lucrat pe întuneric.

– O să le verifici pe toate? Involuntar, o grimasă de supărare îi apăru pe față.

– Toate, răspunse el, și adăugă un pupic pe năsuc. N-o să dureze mai mult de o oră.

Desigur, dacă nu erau probleme. Și erau, grație micuțului ei efort de mai devreme. Dar n-avea să fie decît o mică problemă, pe care el o va descoperi, din moment ce avea să-și verifice propria muncă.

Și ei ce-i mai rămînea de făcut, decît să spere că el va crede că o veveriță a deplasat emițătorul? Trebuia să-l lase să-l îndrepte și să rămînă așa, sau trebuia să-l deplaseze iar, în timp ce el își vedea de treabă la celălalt capăt al proprietății?

Cu cît el va fi mai mult pe-afară, cu atît ea va sta mai mult în casă... singură. Era o dilemă. Abordă un surîs și-i făcu un semn de adio cu mîna, pe cînd el părăsea camera, în drum spre bucătărie.

Pentru cîte eforturi făcea ca să-l scoată din minți pe Sinclair, se poate spune că el se descurca destul de bine. Elisabeth scutură din cap și urcă scările spre

dormitorul ei. Îi va da zece minute, se hotărî ea, căutînd prin sertare un bluzon de culoare închisă.

Zece minute. Apoi va ieși afară să reia treaba pe care o mai făcuse o dată în cursul serii.

Răzbunarea asta începuse să devină cam obositoare.

O oră mai tîrziu, Luke se întreba dacă diferența de fus orar era de vină, sau numai din neglijență își făcuse treaba mai puțin precis ca de obicei. Unul dinte receptori era evident deplasat de la direcția emițătorului corespunzător. Nu-și putea imagina cum făcuse după-amiază o greșeală așa de grosolană, dar dovada era în fața ochilor săi. Dădu din cap, reglă mecanismul și verifică reflectarea corectă a razei.

Poate că trebuia să-și dea singur un șut în fund, în locul discuției disciplinare pe care i-o pregătise lui McCain.

Cînd se întoarse în casă, Sneakers era aproape adormit pe podeaua din bucătărie. Trecu peste el și se îndreptă spre ușa din față. Se auzea zgomot de sus, care-l avertiza că Elisabeth era în camera ei. O căldură senzuală îl năpădi, cînd își aminti atingerea ei tulburătoare, și entuziasmul cu care răspundea pasiunii lui. Deschise panoul de comandă al sistemului de siguranță și conectă alarmele exterioare.

Simți că i se taie picioarele cînd auzi sunetul neașteptat al alarmei. Blestemînd, deconectă sistemul și urcă scara în fugă, s-o liniștească pe

Elisabeth.

Avea să mai dureze puțin pînă ce vor relua convorbirea pasionată din cursul după-amiezii. În caz că aveau s-o mai reia în seara asta. Pînă va termina el treaba, Elisabeth va fi de mult adormită.

Se întrebă ce naiba greșise... și știu că nu greșise nimic.

Se mai întrebă de ce Sneakers alesese tocmai dimineața aceea pentru a se scula devreme, din moment ce, de obicei, după cum îi spusese Elisabeth, dormea tîrziu.

Și, în cele din urmă, începu să se întrebe dacă nu cumva îi făcuse lui McCain reproșuri pe care nu le merita cîtuși de puțin.

Își păstră pentru sine suspiciunile, cît timp o liniști pe Elisabeth, care tremura de spaimă și se agățase de el. Cămașa ei de mătase era o tentație irezistibilă, care aproape se interpuse între dorințele și datoria lui.

Pînă reuși să se desprindă de ea, era tot transpirat de efortul de a se stăpîni.

Elisabeth, confortabil instalată în pat, își stăpîni hohotele de rîs pînă auzi închizîndu-se ușa din spate. Și chiar și atunci și le înăbuși în pernă.

Expresia lui era neprețuită. Zăpăcită, iritată și un pic furioasă.

Exact așa și dorise să-l facă să se simtă. De patru ani se chinuia cu sistemul acesta ultrasensibil, iar acum avea în fine ocazia să-i aplice lui Sinclair o doză din propriul lui tratament.

Luke părea scos din minți, și ei nimic nu i-ar fi

putut face mai multă plăcere.

Şi, pentru că prima dată fusese aşa de amuzant, se hotărî să se îmbrace şi să repete figura.

Luke îşi luă echipamentul de unde-l trîntise şi porni către frontiera proprietăţii. Căută în rucsac şi scoase un mic emiţător radio. Cînd Matt răspunse, Luke îi spuse ce vrea. Matt răspunse că va sosi în cinci minute.

Luke aşteptă sosirea lui Matt pentru a se apuca de treabă. Se concentra cu toată atenţia asupra celor din jur. Logica îi spunea că proprietatea nu fusese violată, în orice caz nu de cineva care ar fi putut constitui o ameninţare pentru Elisabeth. Dar nu strica să fie atent, nu cînd era vorba de Curtis.

– Wyatt a telefonat acum o oră, spuse Matt, îndreptîndu-se spre el. N-au găsit nimic la Kuala Lumpur care să indice că ar fi fost vreodată pe-acolo. Wyatt a început să creadă că informaţia lor putea fi o pistă falsă.

– Unde se duce acum?

– Echipa se împarte. O parte se îndreaptă încoace, pentru siguranţă, şi Wyatt e cu echipa asta. Cealaltă se învîrte prin Indochina. Curtis ar mai putea avea pe-acolo legături din vremurille vechi.

Luke dădu din cap. Ar fi preferat veşti mai bune. Ştia că şi Wyatt încerca acelaşi sentiment de frustrare.

– Dacă supraveghezi tu casa, pot să termin

treaba mai repede.

– Te-aştepţi să ai necazuri?

Luna intrase în nori, şi Luke nu putea judeca reacţia lui Matt decît după voce. Dar se vedea bine că omul era deja în gardă. Asta nu era rău.

– Aş putea să jur.

– Încă nu i-ai vorbit de plecare?

Şi cum Luke negă, adăugă:

– Cum, încă nu ştie nimic?

– Încă nu.

Îşi scoase ochelarii din geantă şi-i puse la ochi. Nu erau prea comozi.

– Curtis a avut timp destul să ajungă pînă aici. Vreau ca sistemul de protecţie să fie pus la punct încă în noaptea asta.

– Nu înţeleg cum de l-a încurcat McCain. De obicei e aşa de atent...

Luke se aplecă să verifice un senzor. O dungă verde unea laserul micuţ de receptor.

– Nu sînt sigur că e vina lui McCain, răspunse el.

Apoi se ridică şi-şi ridică ochelarii pe frunte.

– Ai grijă mai ales de uşa din dos.

Matt ezită, apoi îl întrebă:

– De ce nu cea din faţă?

– Cea din faţă e blocată.

Matt dădu din cap şi se pierdu în noapte, lăsîndu-l pe Luke la treaba lui. O treabă care nu fusese deloc uşoară nici prima dată şi era cumplit de luat de la început.

Singurul motiv pentru care nu o să-i sucească

gîtul era posibilitatea de a se înșela.

Norii se împrăștiară curînd. Luna invada zona, făcîndu-i treaba mai ușoară și mai complicată totodată. Era mai ușor să se deplaseze de colo-colo, dar era mai greu să verifice razele. Matt îl prinse din urmă chiar cînd termina cu ultimul senzor.

– E unul lîngă casă la care cred că ar fi bine să te mai uiți o dată.

Luke îl privi fix o clipă, apoi îl urmă după colț, fără să pună nici o întrebare. Matt îl conduse la picioarele unui stejar uriaș și-i arătă senzorul ascuns în tufiș. Luke își puse la loc ochelarii și văzu de îndată că raza era deplasată destul ca să nu mai întîlnească senzorul. El rezolvă problema, apoi își îndesă echipamentul în sac și-l conduse pe Matt la o distanță suficient de mare ca să nu poată fi auziți din casă.

Matt vorbi primul:

– De unde ai știut?

– Am mai jucat o dată jocul ăsta, chiar adineaori. Cînd am declanșat alarma, mi s-a părut cumva că nu am fost chiar așa de neglijent cum aveam aerul. Care din ei a fost, Elisabeth sau cîinele?

– Elisabeth. S-a strecurat pe ușa din dos, imediat ce tu ai terminat cu partea asta. Mi-am imaginat că nu vrei să-mi trădez prezența, așa că nu-mi mai rămînea decît s-o urmăresc. Abia m-am putut stăpîni să nu mă duc s-o întreb ce naiba face.

– Ai mai multă răbdare decît mine, mormăi Luke. A mai făcut și altceva interesant?

– S-a întors în casă. Asta era acum vreo treizeci de minute, răspunse Matt, uitîndu-se la ceas.

Luke privea în pămînt şi dădea din cap.

– Întrucîtva mi-aş fi dorit să fi fost Sneakers. Aveam o scuză excelentă să-l împuşc.

– Wyatt n-ar aprecia să-i împuşti sora.

– Probabil că nu.

Luke îşi înfipse mîinile în buzunarul de la spate.

– Acum e sus, mă aşteaptă să declanşez din nou alarma, să-mi arate ce tare am speriat-o, chipurile... Acum mă întreb cît timp s-a încurcat cu sistemul meu.

– Greu de spus. Primele luni după instalare au fost destul de agitate, dar şi eu şi McCain am considerat că era normal. Pînă reuşeam să-l reglăm destul de bine ca să nu se mai declanşeze alarma la fiecare iepure sau pescăruş. Dar de-atunci, nu m-a mai chemat decît la circa şase, opt săptămîni.

– Şi cînd ajungeai aici era speriată?

Matt dădu din cap.

– De obicei era prea uşurată că poate să iasă din nişă, ca să mai arate vreo spaimă. *Viziuni afurisite,* aşa le spune.

– Dar cel puţin era înăuntru.

– Pe ce vrei să pariem că nu intră în nişă decît după ce mă aude venind?

Mintea lui Luke era plină de bănuieli.

– Pentru mine, nici măcar atîta nu s-a obosit. De fiecare dată avea un pretext să nu fie în nişă.

Se aşternu liniştea, în vreme ce amîndoi examinau comportamentul lui Elisabeth. Luke îşi trecu o mînă prin păr, gîndindu-se cît de simple erau lucrurile cînd avea cincisprezece mii de kilometri între el

şi femeia care-l aştepta acum în pat.

Îi scăpă un suspin şi surîsul îi dispăru de pe chip.

– Cîteva glume de-astea ar putea s-o coste viaţa.

– Crezi că mai are şi alte suprize pregătite pentru noaptea asta?

– Să fiu al naibii dacă ştiu.

Oftă din nou, dorindu-şi să nu fie nevoit să spună ceea ce urma să spună.

– Detest să-ţi cer asta, dar cîtă vreme nu ştim nimic despre Curtis...

Matt îl întrerupse:

– Am să mă învîrt pe-aici în noaptea asta, apoi în toate nopţile pînă se termină cu povestea asta. Todd te poate ajuta în timpul zilei, cît timp eu dorm.

– E improbabil să întreprindă Curtis ceva în timpul zilei, dar nu strică să fim atenţi. Spune-i lui Todd să stea liniştit cît timp nu-l chem eu, sau nu aveţi veşti de la Wyatt.

– Presupun că n-ai de gînd să-i ceri socoteală lui Elisabeth.

– Nu înainte de a afla de ce se joacă la sistemul de alarmă. Deocamdată o las să se mire de ce n-a început gălăgia cînd l-am pus din nou în funcţie.

Îşi aminti ceva ce ea-i spusese mai devreme. El îi spusese că Wyatt o lăsase prea multă vreme singură, iar răspunsul ei fusese oarecum cifrat. *Şi tu la fel, Sinclair, dar îţi va trebui ceva mai multă vreme ca s-o recunoşti.*

Începea să înţeleagă ce anume voia să spună.

– Dacă alarma se declanşează şi sînt convins că e din cauza ei, voi clipi luminile din dormitor. De două ori.

– În ce cameră eşti?

– Cea din faţă.

Care era, firește, camera lui Elisabeth, dar n-avea încotro, Matt trebuia să afle adevărul. La urma urmei, era numai din vina ei.

Matt schiţă doar un gest aprobator din cap. Evident, era un om care ştia cînd trebuie să fie discret.

Luke continuă:

– Dacă nu vezi lumini, poţi să presupui că e Curtis. Nu e nevoie să mă aştepţi ca să trag primul foc.

– Nu mă încurc eu cu politeţea cînd e vorba de împuşcături.

Evident, din moment ce Wyatt îl angajase.

– I-ai văzut vreo poză?

– Da. Crezi că Elisabeth va fi şocată dacă, în cele din urmă, sîntem nevoiţi să-l ucidem pe nemernic?

– Îl răneşti, îl omori, puţin îmi pasă, numai să-l opreşti. În întunericul nopţii, privirile lor se întîlniră. Fii sigur că dacă ajunge s-o atingă, întîi îl omor şi abia apoi îmi fac probleme de ordin psihologic.

– Ce păcat că n-ai fost pe-aproape acum şase ani. Acum aş fi în pat cu nevasta, în loc să fac rondul de noapte.

– Nu crezi că Wyatt o să-l oprească? întrebă Luke.

– Mai bine să nu contăm pe asta. Ca să nu

avem surprize.

– Wyatt o să fie foc dacă apare Curtis şi el e încă în Extremul Orient.

– Şi o să fie şi mai puţin încîntat dacă aude de ce se ţine surioara lui.

Luke surîse.

– Dacă îi vom spune. Încep să cred că asta e o afacere particulară între mine şi Elisabeth.

Expresia lui Matt era intenţionat indiferentă, dar Luke ştia că n-avea să-i raporteze nimic lui Wyatt fără voia lui. Îşi luă la revedere şi se îndreptă spre casă.

Era timpul ca jocul să continue.

Capitolul 9

Lumina lunii se revărsa peste Elisabeth, așa cum stătea cuibărită cu Sneakers în vîrful patului. Îi vorbea încetișor la ureche și-l mîngîia pe cap, ca să-l pregătească pentru ceea ce avea să urmeze. Sinclair era acum în casă, îl auzise intrînd pe ușa din dos. Nici un alt zgomot nu ajunsese pînă la ea și nu putea conta decît pe propria ei imaginație pentru a și-l închipui cum înaintează prin casă. Se va duce drept la panoul de control, și se întrebă dacă nu va avea nici o ezitare cînd va trebui să acționeze butonul.

Ar fi dat orice să-l vadă.

Sneakers se băgă mai adînc sub cuverturi, apoi se încolăci peste genunchii ei. Nu-i dădu atenție, ci

doar îi îndepărtă labele de pe cămaşa ei de noapte, ca să nu-i agaţe mătasea fină.

Ce naiba făcea Sinclair? Nu-i venea să creadă că nu se dusese direct la panoul de comandă, dar liniştea din jur era ea însăşi o dovadă. O linişte deplină, în loc de ţiuitul alarmelor.

Va ajunge el acolo mai curînd sau mai tîrziu. După ce va termina ce-şi mai găsise de făcut. Apoi va urca în fugă, negru de supărare, şi-o va consola cu mîngîierea mîinilor lui calde.

Aproape regreta că va trebui să iasă din nou afară, înainte de a se întoarce în pat. Aproape. Căci, în cele din urmă, tot în braţele ei avea să petreacă ce mai rămăsese din noapte.

Ordinea priorităţilor era clară. Odată ce-l va convinge pe Sinclair că sistemul lui de alarmă nu era necesar, nu era dorit, şi în cea mai mare parte a timpului nu era folosit, el îşi va putea petrece tot timpul cu ea, şi nu numai orele cînd nu lucra.

Nu avea la dispoziţie decît cîteva zile ca să-l convingă că ea era femeia de care avea el nevoie şi el, bărbatul fără de care nu putea trăi. Şi nu avea de gînd să-l împartă în zilele astea cu nimeni şi cu nimic.

Aproape că-i părea rău că acceptase să se ducă la Seattle. Nu-i era frică, dar ar fi preferat să-şi petreacă ziua cu Luke, singuri, fără cele cîteva sute de mii de supraveghetori.

Dar el unde era? Şi de ce nu activase alarmele?

– E tîrziu. Nu mai credeam că te găsesc trează.

Dacă Sneakers n-ar fi dormit pe picioarele ei,

Elisabeth era sigură că ar fi sărit în sus pînă-n tavan. Inima îi bătea să-i spargă pieptul şi fiori de surpriză îi treceau prin şira spinării. Nu se aşteptase ca el să urce înainte de a conecta sistemul de alarmă şi şocul de a-l vedea în uşa dormitorului o amuţise.

El traversă camera şi se apropie de pat.

– Mă bucur că m-ai aşteptat, iubito. Mă gîndeam la tine, cum stai aici sus, caldă şi moale şi excitantă în cămăşuţa ta sexy, şi mîinile mele deveneau din ce în ce mai puţin sigure. Trebuia să-mi repet mereu că în curînd te voi atinge şi că tot ce mi-am imaginat va deveni realitate, de îndată ce îmi termin treaba.

Luke îşi scoase tricoul şi-l aruncă pe un scaun.

Elisabeth îşi umezi buzele şi încercă să-şi imagineze cum ar putea să-l întrebe dacă n-a uitat ceva. Dar era cu neputinţă. Nu putea nici să gîndească, pentru că el îşi deschidea cureaua de la pantaloni.

Nu dorea ca el să plece din nou, nu acum.

Nici mai tîrziu.

El se aşeză pe pat să-şi scoată pantofii şi şosetele.

– Eşti trează, Elisabeth? Sau ai adormit în capul oaselor?

– Sînt trează, spuse ea repede. Nu-şi putea desprinde privirea de muşchii puternici care se reliefau pe umerii şi spatele lui. Arăta mai puternic decît îşi amintea. Şi mai frumos.

Îi plăcea să se uite la el.

Luke se ridică în picioare şi-şi scoase pantalonii.

– Cîinele va trebui să plece.

Care cîine? Era nerușinat de captivată de priveliștea bărbăției lui pe deplin excitate, care-i arăta explicit de ce venise în camera ei. Amintiri despre ce se întîmplase între ei după-amiază îi invadară imaginația şi îi treziră nevoia urgentă de a repeta experiența.

Îndepărtă pătura de pe umeri. Se încălzise brusc sub privirea lui.

– Cîinele, iubito. Mă tem că, dacă-l dau eu afară, o să mă muşte.

Se uita la el şi într-un tîrziu o sclipire de realitate ajunse pînă la ea. Apoi se uită în jos la Sneakers, care dormea liniştit în poala ei.

– A, da. Cîinele.

– Dacă e învățat să doarmă cu tine, mă tem că vom avea probleme.

– Nu-i nici o problemă. Nici prin gînd nu-i trecea să-l lase pe Sneakers să-i deranjeze. Nici n-o să bage de seamă dacă-l iei în brațe şi-l pui pe covoraş.

– Eu trebuie să-l iau în brațe?

– Dacă preferi, poți să-l trezeşti. Eu ți-am spus cum e mai rapid.

Luke murmură o vorbă urîtă despre cîini în general şi despre Sneakers în special, apoi se aplecă peste pat şi luă în brațe cîinele adormit.

– Vreun covoraş anume?

– Cred că nu. Cel de sub fereastră e favoritul lui.

Luke avea evident alte preferinţe, căci ieşi din cameră cu cîinele în braţe şi se întoarse peste cîteva minute fără el. Închise uşa după el înainte de a se întoarce în pat.

– Şi-acum ce spuneai tu că *repede?* întrebă el, îngenunchind lîngă ea.

– Repede?... Elisabeth dădu din cap, conştientă numai de jocul muşchilor pe pieptul lui, în timp ce ridica mîna spre ea.

– Da, repede... Mîna lui alunecă pe gîtul ei, pe umăr, pînă cînd degetele i se opriră în dantela cămăşii ei de noapte. Speram ca măcar de data asta să nu ne grăbim...

– N-am spus niciodată *repede.* Cred că e vorba de altă femeie. Simţea mîna lui fierbinte pe umăr, împrăştiindu-i şi puţinele gînduri raţionale care-i mai rămăseseră.

– Pentru mine nu exisă alte femei.

Ea se răsuci şi privirile li se întîlniră în lumina lunii.

– Atunci e o şotie a imaginaţiei tale...

– Tu eşti o şotie a imaginaţiei mele, murmură el, cu gura lipită de gîtul ei.

Un sărut uşor, aşa de dulce încît ar fi crezut că visează, dacă nu l-ar fi strîns în braţe. Mîinile ei călătoreau peste umerii lui Luke. Da, era adevărat, şi sărutul lui din ce în ce mai pătimaş i-o dovedea. Gura ei se deschise la atingerea lui, limbile li se îngemănară şi, cu degetele încîlcite în părul ei, Luke o culcă de-a curmezişul patului.

Apoi o urmă în așternut, șoptindu-i vorbe dulci pe care niciodată n-ar fi vrut să le audă de la alt bărbat, acoperind-o cu trupul lui, pînă o făcu să simtă o căldură pe care n-o mai simțise niciodată.

De data asta era altfel. Acum știa că ceea ce-i leagă e dragoste. Știa asta, deși nu înțelegea cum ar mai fi putut să gîndească, sub atingerea gurii și mîinilor lui.

Tot ce voia el, tot ce avea nevoie, ea era gata să-i dea. Erau momente magice, cînd pentru ea singurele realități erau Luke și luna la lumina căreia făceau dragoste. Știa din instinct ce-i făcea lui plăcere și descoperea cu uimire cît de multe știa el despre propriile ei nevoi. Luke o învăța ce e excitant și se stăpînea pentru plăcerea ei.

Ea îl puse la încercare cu o patimă care îl convinse că stăpînirea de sine nu era lucrul cel mai important.

Și nu era nici măcar posibilă, odată ce ea-și pusese în gînd să-l înnebunească.

Făceau dragoste firesc și frumos, cu trup și suflet. Și dacă el îi spuse că o iubește, era pentru că ea știa deja asta și pentru că nu putea face nimic, niciodată, pentru a se împiedica s-o iubească. Îi șoptea cuvinte de laudă și de încurajare, și n-o contrazise cînd ea îi repetă că-l iubește, indiferent ce altceva credea el.

Era prea tîrziu să se mai contrazică, pentru că el avea s-o iubească întotdeauna. După cum și ea avea să-l iubească mereu. El îi acceptă declarația

într-o clipă în care totul părea posibil şi îşi închipuia că împreună se vor descurca.

Iar apoi, cînd îşi aminti că dragostea nu putea oricum să schimbe nimic, o sărută şi mai tare şi o iubi cu mai multă patimă şi disperare decît cunoscuse în toată viaţa lui.

Amintirile aveau să supravieţuiască veşnic în inima lui.

Împarte-ţi viaţa cu mine, ar fi vrut ea să-i spună. Dar nu-i spuse nimic, căci deocamdată îi era destul să ştie că ea îl iubea, pe el şi numai pe el.

Nu-şi putea imagina cît de goală avea să fie viaţa ei după plecarea lui Luke. Aşa că îşi alungă din minte gîndul ăsta, descoperind cu entuziasm secretele trupului lui. La un moment dat o ridică sus, în aer, deasupra trupului său culcat pe spate. Apoi o coborî încet şi o penetră cu atîta precizie, încît i se tăie respiraţia.

Şi nici lui nu-i era uşor să respire.

Adormise culcată deasupra lui. Ştia asta, fiindcă se deşteptase în aceeaşi poziţie. Cînd îl simţise mişcînd sub ea, deschisese ochii şi îi întîlni privirea cenuşie fixată asupra ei.

Spuse primul lucru care-i trecuse prin minte:

– Ai uitat să conectezi alarma înainte de culcare.

– Nu, n-am uitat.

– Dar...Se opri la vreme, căci întrebarea în sine ar fi fost pentru ea o acuzaţie, dacă Luke era atent.

Îşi dădu seama că era atent după încordarea

subită a trupului lui sub al ei.

– Dar ce, Elisabeth? murmură el, mîngîind-o pe spate cu mişcări lungi şi domoale.

– Nimic... Îşi îngropă faţa în umărul lui şi se minună ce pescăruş binevoitor ar fi putut să îndrepte la loc senzorul. Adormi fără să-şi schimbe poziţia. Şi visele ei erau pline de pescăruşi plutind într-o explozie erotică de lumină, pe care, datorită lui Luke, o văzuse de multe ori în acea noapte.

Avea drept pernă un bărbat, care, în cele din urmă, adormi şi el, păstrînd toate întrebările pentru un moment cînd va fi mai puţin absorbit de căldura trupului ei.

Cînd deschise din nou ochii, Elişabeth văzu pe afişajul ceasului ei deşteptător că era aproape cinci dimineaţa. În somn alunecase de pe Luke, dar el n-o lăsase să plece chiar de tot. Cu un braţ pe după gîtul ei şi celălalt în jurul taliei, o ţinea cuibărită cu fundul în braţele lui, o poziţie caldă, confortabilă şi caraghioasă în acelaşi timp.

Mare păcat că trebuia să se mişte.

Răsuflarea lui Luke era caldă şi liniştită şi ea începu să se îndepărteze. Capătul corzii pe care o pregătise în după-amiaza precedentă, ca să declanşeze alarma, era legat de piciorul noptierei ei. Tot ce avea de făcut era să se întindă pînă acolo şi să tragă, apoi să se strecoare înapoi în braţele lui înainte

ca el să se trezească.

Era mai greu decît îşi închipuise. Braţul lui Luke o strîngea de talie. Cînd ea se mişca, braţul lui o urma. Ea se mişcă din nou, iar el îi cuprinse sînul în palmă.

Inima îi bătea mai tare de emoţie şi de enervare. Dacă i-ar da drumul, ar putea să termine mai repede treaba asta.

Sau poate că ar trebui s-o lase pe altă dată.

Nu. După treaba de-aseară, Luke avea să-şi dea foarte curînd seama ce pusese ea la cale.

Trase adînc aer în piept şi-i cuprinse cu degetele încheietura mîinii. Îi îndepărtă braţul atît cît îi era necesar ca să se poată strecura cu grijă de sub el.

Aruncă o privire peste umăr şi descoperi cu uşurare că el dormea încă adînc. Se tîrî pînă la marginea patului, se aplecă şi atinse cu degetele foarfecele cu care tăiase coarda, apoi coarda însăşi.

Tocmai se pregătea să tragă de ea cu putere, cînd respiraţia i se tăie şi se trezi lipită de saltea, sub greutatea unui uriaş trup masculin. Degetele mai puternice decît ale ei puseră stăpînire pe coardă. Luke se ridică şi îngenunche lîngă noptieră.

Elisabeth îşi dădu seama că explicaţiile n-ar fi slujit la nimic, aşa că tăcu, sperînd că Luke îşi va aminti că o iubeşte înainte de a o asasina.

Luke urmări coarda cu privirea, pe sub pleoapele grele din lipsă de somn. Ştiuse exact cînd se trezise Elisabeth, dar se prefăcuse că doarme, căci

avea o nevoie disperată de somn. Dar cînd văzuse ce hotărîtă era să-i scape, realiză că i se pregătea o surpriză neplăcută.

Odată ce-şi dădu seama despre ce e vorba, îi dădu în gînd s-o lege ca să poată dormi măcar şase ore neîntrerupt. Dar mai întîi trebuia să descopere celălalt capăt al corzii.

Cu grijă să nu modifice încordarea sforii, se ridică şi o urmări pînă la una din ferestruicile din colţul camerei. Afară se lumina de ziuă şi se putea zări locul unde sfoara era legată de o creangă, chiar în faţa ferestrei. Privind mai atent, observă că ramura fusese îndepărtată de trunchi.

O smucitură puternică ar fi făcut-o să se izbească de fereastră, ceea ce ar fi putut fie să declanşeze alarmele, fie să spargă geamul, fie şi una şi alta. Se uită la nod. Era făcut în aşa fel încît să alunece odată ce firul ar fi fost detensionat, înlăturînd astfel orice semn al complotului.

Ingenios. Se opri la vreme, înainte de a repeta observaţia cu voce tare. N-ar fi fost constructiv s-o laude pe Elisabeth pentru această glumă răutăcioasă.

Merita o muştruluială bună şi avea mare noroc că el era prea obosit pentru asta. Dar nu destul ca să-i potolească furia.

Cu grijă ca sfoara să nu-i scape şi să-şi îndeplinească menirea, o legă de fereastră şi se întoarse către Elisabeth. Se ridicase şi îi urmărea toate mişcările. Dacă avea emoţii privitoare la confruntarea

lor, cu siguranță nu le arăta. În schimb, părea să-i aprecieze goliciunea într-un mod care-l făcea să vrea s-o ia în brațe și să uite tot ce știuse vreodată despre alarme, securitate și tot ce făcea necesară meseria lui.

– Cînd te uiți așa la mine, spuse el, aproape că aș vrea să uit cîte necazuri mi-ai făcut de cînd am pus piciorul pe Quincy Island. Sînt tentat să mă întorc în pat și să te iubesc pînă nu mai ești în stare să miști pînă la prînz.

Se rezemă de fereastră și-și încrucișă brațele.

– Dar asta oricum n-o să rezolve problema decît pentru cîteva ore, după care n-o să știu la ce să mă mai aștept de la tine. Dacă nu te fac să înțelegi acum în ce primejdie te afli, o să urmeze altă figură, o să sucești un laser, sau o să-l trimiți pe Sneakers să declanșeze alarma, și eu n-o să știu dacă e din cauza ta sau a lui Curtis. Și această ezitare ar putea costa viața unuia din noi. Aș prefera să nu se întîmple una ca asta.

– Ce naiba vrei să spui? șopti ea, trăgîndu-și păturile mai aproape. Cutis e la închisoare.

Luke dădu din cap.

– A fost. A evadat acum trei zile și Wyatt se teme că ar putea să apară pe-aici.

– De-asta ai venit.

– De-asta am venit.

El trase aer în piept, încercînd să nu reacționeze în fața palorii subite de pe chipul ei.

– Wyatt nu voia să te sperie, de aceea mi-a

cerut să nu-ți spun.

– În situația dată, mi se pare o nebunie. Vocea ei era mai puternică, iar culoarea îi revenise în obraji. Amîndouă erau semne că suportase șocul și nu se lăsase doborîtă.

Așadar nu se înșelase. Elisabeth era mult mai puternică decît își imaginase vreodată Wyatt. Inima i se umplu de mîndrie și de ușurare, cînd realiză că totul avea să fie în ordine cu ea.

Avea atîta nevoie de odihnă, încît ar fi preferat să-i fi spus de cu seară.

– Fratele tău își închipuie, în mod total greșit, că tu ești speriată și de umbra ta. Ceea ce Wyatt nu știe este faptul că nu ți-a ajuns să-ți distrugi sistemul de pază; acum ai transformat o capodoperă de sistem de alarmă în parcul tău personal de distracții.

– Cînd ți-ai dat seama?

Luke se încruntă în fața surîsului pe care ea nu-l putea ascunde.

– Prea tîrziu. Dacă aș fi știut ieri că tu te joci cu nervii mei, acum nu m-aș simți de parcă m-a călcat un camion.

– Ești obosit? întrebă ea cu nevinovăție.

– Sînt epuizat. Și nu e nimic de rîs în asta, pentru că în starea asta nu pot să te apăr de Curtis.

Această observație o făcu dintr-o dată serioasă.

– Chiar crezi că o să vină aici?

Luke dădu din cap.

– Wyatt are două echipe care încearcă să-i dea de urmă. Dar trebuie să ne așteptăm la ce e mai

rău. Dacă poate să vină aici, o să vină.

– De unde ştie unde mă aflu?

– Eşti aici de şase ani, Elisabeth. Iar Curtis a avut informatori afară încă din prima zi de puşcărie. Şi destui bani ca să-i plătească. Dacă şi-a dorit-o cu adevărat, a putut să te găsească.

Ea se strîmbă de dezgust.

– Mă mir că el consideră că merit efortul.

– Din cauza ta şi a lui Wyatt a petrecut el şase ani în iadul unei închisori. Ştie că nu poate ajunge la Wyatt, sau în orice caz nu fără mari complicaţii. Dar cu tine e altceva.

Îşi trecu degetele prin păr, regretînd că n-o luase pur şi simplu de pe insulă în prima zi. La naiba cu împotrivirea ei sau a fratelui ei.

– Va dori să se răzbune, iubito. Oameni de genul lui Curtis nu uită şi nu iartă.

Tăcerea se aşternu între ei. Elisabeth se gîndea la ce-i spusese el. Ameninţarea lui Curtis era un lucru rău, dar nu de nesuportat. Îl avea pe Luke s-o apere. Iar încrederea ei în el era de nezdruncinat.

I se părea totuşi mai prudent să plece.

– De ce nu ne-am urca atunci în barca aia a ta şi să plecăm undeva unde Curtis nu ne poate găsi?

El o privi de parcă nu s-ar fi aşteptat la atîta cooperare din partea ei.

– Ştiam eu că trebuia să-ţi spun de la bun început.

– Dar atunci nu m-aş mai fi distrat aşa de bine, privind cum te învîrţi în jurul cozii printre alarmele

tale. Duse mîna la gură, dar prea tîrziu. Cuvintele îi scăpaseră, atingînd din nou subiectul acesta sensibil.

Privirea lui deveni dură.

– N-am venit aici ca să te distrezi tu.

Ea îi zîmbi timid.

– Îmi pare rău. Dacă nu m-ai fi tratat ca pe un copil, n-aş fi îndrăznit să mă iau de puşcărioara ta perfectă.

Luke se încruntă.

– Puşcărie?!... Rămăsesem cu impresia că sistemul de securitate era instalat pentru siguranţa şi liniştea ta.

– Dacă aş folosi drăcia asta, ceea ce, între noi fie vorba, nu mi se întîmplă decît cînd e lume pe-aici, fiecare veveriţă sau pescăruş rătăcit ar declanşa alarmele.

Începuse să aibă o stare de spirit mai combativă, exact cît trebuia ca să-i spună vreo două.

– Era destul de rău şi înainte ca Wyatt să te angajeze pe tine, dar după aia a fost mult mai rău. Au fost vreo trei zile în care n-am putut nici să strănut, fără să declanşez una sau alta dintre alarme.

– Exagerezi, spuse el blînd. Se întreba cum reuşise ea să-l facă pe Sneakers să iasă afară în dimineaţa precedentă la o oră aşa de matinală, cînd el era evident antrenat să doarmă tîrziu.

– Nu exagerez, Sinclair. Ea se ridicase pe genunchi şi pătura îi alunecase de pe umeri. Dacă n-ar fi dorinţa mea de a nu-i face mai multe griji lui Wyatt, decît are deja, ţi-aş fi spus eu de mult unde

să-ți bagi sistemul tău de alarmă.

– Unde, Squirt? Luke părăsi fereastra și din trei pași mari se apropie de pat.

Era pe punctul de a-i da un răspuns grosolan, dar nu crezu că e potrivit, mai ales că el dădea la o parte cuverturile de pe ea. Se mulțumi cu cîteva referiri vagi la dosare, birouri și miliardari care aveau nevoie de atîta pază, apoi uită de tot, cînd el o urmă în pat.

Luke își frecă pieptul de ea și privirea lui fierbinte o întîlni pe a ei.

– Ai făcut destul de bine pe speriata, Squirt. Dacă n-aș fi fost tot timpul așa de îngrijorat să nu te sperii, mi-aș fi dat seama mai repede de ce pui la cale.

Elisabeth rîse.

– Sînt mai bună decît crezi, Sinclair. Din moment ce McCain și Matt nu m-au prins în șase ani...

– De cînd știi că Matt e plătit de Wyatt?

– Din prima zi. Îl cunosc pe fratele meu mai bine decît crezi. Și în orice caz, nu trebuie să te jenezi că ți-au trebuit două zile ca să mă prinzi.

– Una și jumătate, murmură el, cu gura lipită de a ei. Și ar fi durat și mai puțin dacă nu mi-ai fi distras atenția cu trupușorul tău delicios.

– Asta nu fusese prevăzut.

Îi înfipse degetele în păr și-l trase mai aproape, într-un sărut pătimaș.

– Nici să te îndrăgostești nu era prevăzut.

Ea îi privi chipul solemn.

– Deci admiți că știu despre ce vorbesc?

Luke ezită, apoi încuviință din cap.

Elisabeth surîse.

– Din partea unui bărbat care s-a îndrăgostit de o fotografie, nu mă așteptam să nu speri măcar o clipă că s-ar putea să mă îndrăgostesc și eu de tine.

Dar el nu zîmbi.

– Am visat, Elisabeth. Dar n-am îndrăznit niciodată să sper.

– De ce nu? șopti ea.

– Să speri înseamnă să recunoști că un lucru e posibil. Și cum știu că între noi nu poate fi nimic de lungă durată, n-am îndrăznit să sper. N-ar fi fost corect.

– Tot mai ești convins de asta, nu-i așa? Ea inspiră adînc, pentru a-și potoli frustrarea care mocnea în adîncul ei.

– Știu ce e imposibil.

Luke se strecură între coapsele ei, știind că avea s-o găsească pregătită, dar totuși surprins. O privi în ochi. Avea nevoie să vadă în ei încuviințarea.

– Avem asta, și clipa prezentă. Nu-ți pot promite nimic altceva.

Ea-i zîmbi dulce și-l strînse între genunchi.

– Mai avem, Sinclair. Nu s-a terminat.

Luke pătrunse în ea, strîngînd din dinți de dulcea durere.

– Ce vrei să spui?...

– Vreau să spun că nu stabilești tu regulile. Măcar atît puteai să înveți în ultimele două zile.

Apoi își ridică șoldurile spre ale lui și Luke simți cum toate gîndurile i se împrăștie, în afară de dorința de a răspunde patimii ei arzătoare.

Nu-și stăpîni nici pasiunea, nici dragostea, nici bucuria de a o avea aproape. Se pierdu în fericirea clipei prezente, alungînd din minte toate circumstanțele care aveau, în mod inevitabil, să-i despartă.

Adormi, cu conștiința că are nevoie de ea cum nu avusese vreodată de altcineva. Că o dorește.

Că o iubește.

Capitolul 10

De data asta Luke nu se trezi cînd Elisabeth i se strecură din brațe. Surîzînd, ea-i înveli umerii, apoi se îndreptă spre dulap. Scoase lenjerie curată, apoi se duse în baie să facă un duș și să se schimbe, închizînd ușa cu grijă ca să nu-l trezească pe bărbatul care dormea în patul ei.

Îi plăcea să-l știe acolo.

Se îmbrăcă în fugă, apoi țîșni din cameră, gîndindu-se că ar fi mai bine să se grăbească, pînă cînd Sneakers nu declanșează una din alarmele alea blestemate. Dresat sau nu, nici un cîine nu putea să amîne la nesfîrșit necesități naturale. Și acum era deja trecut de nouă, îi încercase îndeajuns răbdarea.

Îl găsi după ușa închisă a camerei de oaspeți. Încă mai dormea, dar cînd ea intră pe ușă, se trezi

într-o dispoziție săltăreață și jucăușă. Cu degetele îi impuse tăcerea, pentru tot timpul cît coborîră scara, apoi deconectă sistemul de alarmă și dădu drumul cîinelui afară.

Sneakers nu aşteptă să fie invitat de două ori. Izbucni pe ușă afară, într-o vînătoare frenetică a micilor vizitatori cu blană, pînă cînd se simți destul de singur ca să-și vadă de treburile lui. Elisabeth îl urmări prin fereastra de la bucătărie, apoi se grăbi să-i pună de mîncare în castron. A doua urgență dimineața era mîncarea și, în lipsă de altceva, l-ar fi mîncat pe Luke.

Își imagină că Luke va fi încîntat să poată dormi mai tîrziu.

Odată pregătită mîncarea cîinelui, rîșni cafea și luă de pe bufet ziarul, datat cu exact o săptămînă în urmă. Curînd după ce se instalase pe insula Quincy, descoperise că unul din dezavantajele vieții izolate era absența jurnalului de fiecare zi. Rezolvase problema, aprovizionîndu-se cu ziare pe toată săptămîna, de la Seattle și New York.

Era destul de izolată ca să n-o deranjeze că era în urmă cu o săptămînă. Natural, asta-l scoase din minți pe Wyatt cînd veni în vizită. Nu putea să afle ce se întîmplă pe lume decît stînd ziua întreagă în fața televizorului. Dar pentru Elisabeth, era o soluție perfectă într-o viață perfectă.

O viață care va fi incompletă cînd Luke avea să iasă din ea.

Alungă aceste gînduri triste și se concentră asupra paginii de afaceri. Observă că lira sterlină

scăzuse în raport cu dolarul american și că acțiunile unei societăți, în care investise ea, crescuseră cu vreo șaptezeci și cinci la sută.

Cam atît cu afacerile. Se ridică să-și toarne o ceașcă de cafea, apoi trecu la pagina veselă. Pe cînd se distra cu pățaniile lui Sally Forth, Sneakers se întoarse prin ușița lui. Se repezi direct la castronul lui și îl golise deja pe jumătate cînd se auzi o bătaie în ușă.

Un val de spaimă o năpădi pînă își aminti de două lucruri. În primul rînd, Sneakers nici nu ridicase măcar botul din castron. Deși părerea lui Luke despre cîini nu era prea flatantă, Elisabeth știa că animalul era destul de inteligent ca să deosebească străinii de prieteni. O vizită neașteptată a lui Old Harry, cu cîteva luni în urmă, îl scosese pe Sneakers din minți. Și deși Old Harry nu era chiar un străin, vizita lui nu era așteptată în această parte a insulei.

Lăsînd la o parte părerea lui Sneakers, Elisabeth știa că persoana de afară nu constituia o amenințare. Logica elementară îi spunea că, în orice caz, Curtis n-ar fi bătut la ușă.

Odată alungate îndoielile, deschise ușa și dădu de Todd.

– Ce-i cu tine aici?

Privirea lui cercetă bucătăria, apoi reveni asupra ei.

– Nimic important. Sinclair e pe-aici?

– Doarme. Vrei să-l trezesc?

Din privirea lui Todd, Elisabeth știa că băiatul venise cu o veste de la Wyatt.

El dădu din cap.

– Tata mi-a spus să nu vă trezesc, dar cînd l-am văzut pe Sneakers pe-afară, mi-am imaginat că e cineva treaz.

– Sinclair a avut cîteva nopți albe. M-am gîndit că e mai bine să-l las să-și refacă somnul. De ce nu-mi spui mie despre ce e vorba și-i dau eu de veste cînd se trezește? întrebă ea, dîndu-se deoparte și poftindu-l înăuntru.

Todd o privi neîncrezător și ea-și dădu seama că băiatul nu avea de unde să știe că ea aflase totul.

– E-n ordine, Todd. Luke mi-a povestit despre Curtis.

El ridică o singură sprînceană.

– Curtis?...

– Mm-hm... Vrei o cafea? îl întrebă ea. Cum el ezita încă, își dădu seama că n-o crezuse. E-adevărat, Todd. Sinclair mi-a povestit despre evadarea lui Curtis. Fii liniștit, n-am să leșin la picioarele tale dacă-mi spui că i s-a dat de urmă în Annacortes.

Todd o privea încă uluit, dar reuși să-i răspundă:

– Nu, nici o grijă.

Ea rîse.

– Cu-atît mai bine.

– Și cred că n-ai fi leșinat. Todd își turnă o ceașcă de cafea și se așeză pe scaunul din fața ei. I-am spus tatei că Wyatt era excesiv de îngrijorat din pricina ta. Ești mult mai puternică decît crede el.

– Păcat că n-ai fost tu cel care să decidă, mormăi ea.

– Evident știi că tata lucrează pentru Wyatt. Ți-a

spus şi asta Sinclair?

Ea dădu din cap surîzînd.

– Asta am descoperit de mult. Dar mi s-a părut mai amuzant să mă prefac că nu ştiu nimic.

Rîseră amîndoi, apoi ea întrebă de mesajul pe care-l avea pentru Luke.

– Wyatt a sunat în dimineaţa asta. Crede că l-au încolţit pe Curtis în Hawaii. Poliţia locală supraveghează aeroportul şi sînt aproape siguri că n-are nici o şansă să le scape.

– Asta e o veste bună.

– Ar fi înţelept să rămînem în alertă pînă cînd Curtis e din nou după gratii. Todd îşi sorbi cafeaua, privind-o cu ochii unui bărbat care ştie despre ce vorbeşte. Elisabeth era surprinsă. Această dovadă de maturitate depăşea tot ce ştiuse despre el. Uimirea ei lăsă loc unei admiraţii intense faţă de părinţii lui, care-i oferiseră încredere şi dragoste, baza siguranţei de sine pe care o avea astăzi.

Îi plăcea să ştie că va intra în lume conştient de el însuşi şi de ce vrea de la viaţă.

– Luke şi cu mine avem de gînd să plecăm de pe insulă pentru cîteva zile, spuse ea. Dacă vremea se menţine frumoasă, presupun că vom pleca cu barca lui în după-amiaza asta.

– Pleci din insula Quincy?!... Sprîncenele băiatului se ridicară în semn de neîncredere.

– Mm-hm... Luke crede că e o idee grozavă şi am început să mă simt şi eu destul de antrenată.

Elisabeth îşi întinse braţele deasupra capului şi le lăsă să-i cadă pe lîngă corp.

– Nu mă mai privi așa de uluit, Todd. Doar nu ți-ai închipuit că o să stau aici pentru vecie.

Todd ridică din umeri.

– Dar n-ai plecat de-aici timp de șase ani...

– Nimeni nu m-a invitat pînă acum, răspunse ea cu drăgălășenie, apoi se ridică și umplu cești le cu cafea fierbinte. Nu-i explică de ce nu putea părăsi insula singură, căci asta l-ar fi făcut să se întrebe de ce oare nu ceruse nimănui s-o însoțească. Și nu era dispusă să mărturisească fiorul de lașitate care o străbătea uneori. Alături de Luke era sigură că-și poate înfrînge temerile.

Todd surîse aprobator.

– Pot să am grijă de Sneakers în lipsa ta.

Auzindu-se strigat pe nume, cîinele se ridică de lîngă castronul pe care-l lingea și dădu din coadă. Elisabeth suspină și se ridică.

– Mă tem că e vremea de plimbare, cîine. Numai să nu te aștepți să-ți arunc bețe astăzi. Sînt aproape tot așa de obosită ca și Luke.

Todd se ridică și el.

– Îl plimb eu, Elisabeth. Mai bine stai aici și vezi-ți de broderia ta.

Elisabeth strîmbă din nas.

– Am și eu nevoie de aer proaspăt. Dar poți să vii cu noi dacă vrei.

Todd își drese vocea cu o evidentă jenă.

– De fapt, cred că ar fi mai bine să merg numai eu. Nu cred că Sinclair ar vrea să te plimbi pe plajă fără el.

– Dar tocmai spuneai despre Curtis că e în

Hawaii... Simțea cum crește în ea același gen de nerăbdare ca în timpul alarmelor declanșate întîmplător de rozătoare.

– Am spus că acolo crede Wyatt că este. Pînă cînd îl prinde, ar trebui să presupui că poate să apară în orice clipă.

– Și de ce nu pot să vin cu tine? Între tine și Sneakers, Curtis nu-mi poate face nici un rău. Asta în caz că el ar fi ajuns aici, ceea ce ea una se îndoia. Avea încredere în calitățile de urmărire ale fratelui ei. Dacă el credea că a dat de Curtis în Hawaii, atunci precis acolo era.

– Nu poți să vii cu mine, pentru că eu nu sînt Sinclair. Dacă apare Curtis, Sinclair știe cum să-l oprească.

Todd îl chemă pe Sneakers și se îndreptă spre ușă.

Elisabeth își încrucișă brațele.

– Nu sînt chiar așa de sigură că tu n-ai ști ce trebuie să faci, spuse ea, încă o dată conștientă că băiatul acesta era mai bărbat decît majoritatea bărbaților pe care îi cunoscuse.

Todd rîse.

– Doar că nu vreau să învăț lucruri pe care Sinclair le știe deja, cînd viața ta e în joc.

Plecase cu mult înainte ca ea să poată găsi un răspuns potrivit. Elisabeth dădu din cap și făcu ceva ce o surprinse chiar pe ea însăși: începu să lucreze la broderia ei, după ce trase perdelele ca să poată să coasă la lumina naturală. Se bucura de prima zi frumoasă din săptămînă și aștepta cu nerăbdare să

se trezească Luke şi s-o scoată la plimbare. Şi cînd Todd se întoarse cu cîinele, la sugestia lui, conectă alarmele.

După ce se întorsese la lucrul ei, cu Sneakers încolăcit la picioare, îşi dădu seama că niciodată nu fusese aşa de docilă şi de dispusă să asculte ordinele. Dar pe de altă parte, pentru prima dată în şase ani, toate măsurile acestea aveau un sens.

Luke dormi pînă la prînz şi între timp cerul se întunecă. Rafale de vînt se izbeau de ferestre, iar soarele se ascunsese în nori. De la fereastra dormitorului ei, Luke privea valurile cu creste albe. Singur, s-ar fi aventurat în traversare, dar cu Elisabeth nu putea risca o călătorie pe o mare aşa de agitată, într-o barcă atît de mică. Şi nici barca lui Matt nu era mai grozavă. Şi cu rafalele astea de vînt, elicopterul nici nu intra în discuţie.

Dacă nu cumva se schimba vremea, trebuiau să aştepte pînă a doua zi. Înjură, în tăcerea camerei goale, apoi se duse să facă un duş. Logica îi spunea că şansele lui Curtis de a ajunge pe insulă sînt mici, dar totuşi întîrzierea nu-i făcea plăcere.

Din instinct se silea s-o scoată pe Elisabeth de pe insula asta. Se îmbrăcă şi coborî în bucătărie, unde o găsi terminînd de pregătit un prînz uşor cu pui la grătar.

Ea-i relată mesajul lui Wyatt, adăugînd cît era de uşurată că nu era nevoie să plece pe mare pe o

astfel de vreme. În afară de faptul că avea rău de mare, nu dorea să petreacă atîtea ore într-o barcă mică, din moment ce vaporul era mult mai rapid şi mai confortabil.

Nici pe vreme bună nu era ea un marinar prea grozav. Şi din vremea captivităţii ei detesta vasele mici.

– Merg, dacă tu crezi că e cazul, se oferi ea, dar aş prefera să mă lipsesc de plăcerea asta.

Luke nu-i spuse că oricum nu avea de gînd s-o ia pe mare.

– E-n ordine, iubito. Chiar dacă nu e unde crede Wyatt, Curtis n-are nici o şansă să ajungă aici pe furtuna asta. Vom lua vaporul mîine dimineaţă.

Elisabeth păru uşurată şi se aşeză la masă cu entuziasmul cuiva căruia i s-a comutat pedeapsa capitală. Între îmbucături, schiţă o listă de lucruri pe care avea de gînd să le facă în timpul călătoriei. După cumpărături, cumpărături şi iar cumpărături, dacă-i mai rămînea vreo fărîmă de energie; ar fi vrut să meargă la cursele de la Longacres, dacă era sezonul, lucru de care nu era deloc sigură.

Ar mai fi vrut şi o listă cu cele mai bune restaurante din Seattle, căci era marea ei plăcere să ia masa în oraş. Cînd Luke o întrebă cum putuse trăi atîta vreme fără aceste lucruri, care-i făceau în mod evident plăcere, ea admise că adesea o încercau păreri de rău după viaţa ei dinainte.

– Aici pe insulă eram în siguranţă. În restul lumii, nu. Dar oricît de limpede era situaţia, niciodată n-am încetat să regret lucrurile la care renunţasem.

Luke întinse brațul peste masă, prinzîndu-i mîna și împletindu-și degetele cu ale ei.

– Trebuia să vin acum șase ani să te scot de pe insula asta.

– Atunci n-aș fi fost gata, răspunse ea. Se simțea bine, se simțea puternică, la atingerea caldă a mîinii lui. Dar acum sînt gata și abia aștept să mergem. Nici n-am să pot dormi la noapte de nerăbdare.

El rîse.

– De asta am eu grijă. Tu termină-ți lista aia.

– Ce mai e? întrebă ea, întorcîndu-i zîmbetul. Își aminti cu un freamăt cum adormise, epuizată, în noaptea dinainte.

– Poate după cîteva zile o să coborîm pe coastă pînă la Portland sau chiar San Francisco.

Elisabeth părea uluită și el surîse.

– N-are nici un sens să ne grăbim înapoi, și oricum mi se datorează și mie o vacanță.

– San Francisco... N-am fost niciodată acolo. Și o să ne plimbăm pe podul Golden Gate?...

El nu-i răspunse.

– Ești sigură că te-ai hotărît, Squirt?

– Sînt sigură.

Fără să-și ia mîna dintr-a lui, se ridică și ocoli masa. Se așeză în poala lui, de parcă ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume.

– Am încredere în tine. N-o să mă lași să intru în bucluc.

– În tine trebuie să ai încredere. Luke o înconjură cu brațele și o trase lîngă pieptul lui. Eu pot să

am grijă de tine, dar tu n-o să te descurci singură dacă nu înveți să-ți asumi răspunderile.

– Să luăm lucrurile pe rînd, Sinclair, murmură ea. Wyatt va fi și așa destul de șocat cînd va afla că am zburat din cuib. Să-l lăsăm să se obișnuiască întîi cu libertatea mea, apoi să-i extindem hotarele.

Luke îi întoarse fața spre a lui și ea ghici în ochii lui aprobarea. Apoi o sărută lung și pătimaș și ea simți că i se învîrtise capul. Cînd el o puse să se ridice în picioare, se clătina, iar buzele îi erau umede și un pic umflate.

– Trebuie să verific grădina, iubito. Crezi că poți să mai stai puțin în casă? Luke se ridică și se îndreptă spre ușă, iar acolo se opri să-i aștepte răspunsul.

– Am să pregătesc cina, răspunse ea zîmbind, căci își amintise de rețeta de orez cu ardei iuți. Ai ceva în contra să mîncăm hamburgeri cu orez?

El clătină din cap și privirea i se opri pe gura ei.

– De ce am eu impresia că iar pui ceva la cale?...

Elisabeth clipi din ochi cu nevinovăție.

– Fii liniștit, n-am de gînd să mai umblu la neprețuitul tău sistem de alarmă. Și fiindcă tot a venit vorba, nu crezi că ar trebui să-l deconectezi înainte de a ieși din casă?

– E conectat?!

Nu prea părea s-o creadă.

– Todd mi-a sugerat să-l conectez, cînd a plecat.

– Și tu l-ai conectat?

Elisabeth se încruntă disprețuitor.

– În halul în care dormeai, cred că nu l-ai fi auzit pe Curtis nici dacă trîntea ușa din față.

Luke se îndepărtă, murmurînd ceva despre oameni care nu-și asumă răspunderea pentru lucruri care sînt numai și numai din vina lor. Elisabeth îl lăsă să plece fără alte comentarii, dar nu se apucă să curețe ardeii iuți pînă ce Luke nu trecu din nou prin bucătărie și ieși pe ușa din spate.

Nu că el ar fi protestat, dar rețeta era oarecum o surpriză.

Cina era exact cum se așteptase: picantă.

Luke termină ultimul bob de orez, apoi luă o gură de apă, sperînd că Elisabeth n-avea să observe că urechile îi luaseră foc. Cînd, peste cîteva momente, ea se ridică de la masă, Luke era convins că o dezamăgise.

Ca și jocurile cu sistemul de alarmă, era un război al nervilor pe care era hotărît să-l cîștige. Dar, spre deosebire de celălalt, aici trebuia să cîștige prefăcîndu-se că n-a băgat de seamă nimic neobișnuit. Aștepta să-i treacă arsura din gît și pregătea planuri de răzbunare.

Toate cuprindeau atacuri prin surprindere. Era singura tactică posibilă. Toleranța ei față de mîncărurile iuți avea la bază faptul că știa la ce să se aștepte.

Se ridică s-o ajute la spălatul vaselor și descoperi că abia așteaptă să cîștige și el o bătălie în

acest război mut. Era mai bine ca această victorie să fie cît mai curînd, pînă cînd nu-i ardea definitiv papilele gustative.

Își petrecură seara ascultînd muzică. Elisabeth lucră la broderia ei, Luke citi o carte despre triburile indiene din nord-vest. De comun acord se duseră devreme la culcare, folosindu-se de scuza unei zile agitate care-i aștepta, dar știind amîndoi prea bine cît de intens doreau plăcerea și fiorul de a se afla unul în brațele celuilalt. Elisabeth făcu o baie înainte de culcare, de aceea Luke a fost cel care a răspuns la telefon.

Era Wyatt, nemulțumit pentru că aflase de la Matt că Luke nu-i ascultase indicațiile, nervos fiindcă încă nu dăduse de urma lui Curtis și îngrijorat că, în cele din urmă, îl pierduseră. Dacă nu intervenea nimic pînă dimineață, el și echipa lui aveau să se îndrepte spre insulă. Dar în nici un caz nu puteau să ajungă înainte de sfîrșitul după-amiezii, deoarece trebuiau să facă transbordarea din avion în elicopter pentru traversare.

Din punctul lui de vedere, absența lui Elisabeth de pe insulă era un avantaj. Și pentru Luke, dar refuză să-i explice șefului cum o convinsese să plece. În schimb, scurtă cît mai mult posibil convorbirea, și decise că nu trebuia să-i spună lui Elisabeth cît de alarmantă era situația. Din moment ce oricum părăseau insula, era inutil s-o mai sperie.

Cînd ea se întoarse de la baie, se mulțumi să-i spună că Wyatt nu fusese chiar așa de supărat pe el încît să-l dea afară.

Veni rîzînd în brațele lui și, în minutele următoare, îl făcu să uite că existase vreodată un telefon care a sunat.

Nu era decît o evadare de moment. Tîrziu, în noapte, cînd Elisabeth dormea adînc, se strecură din brațele ei și ieși afară, să-l întîlnească pe Matt. Vîntul se calmase un pic, dar încă-i biciuiau din cînd în cînd rafale de ploaie. Îl înlocui pe Matt pentru o oră, trimițîndu-l în casă să bea o ceașcă de cafea. În ciuda impermeabilului, cînd se întoarse în casă era ud pînă la piele. Făcu un duș și se întoarse în pat. Era destul de obosit ca să doarmă, dar mult prea tensionat ca să poată adormi.

Ca și cum ar fi putut s-o ocrotească stînd treaz. Abia tîrziu, înaintea zorilor, reuși să se convingă că lipsa lui de odihnă nu era nimănui de vreun folos.

Adormi, recunoscător că asta era ultima noapte în care trebuia să doarmă iepurește.

Zorii se revărsară devreme, peste o dimineață așa de frumoasă, de parcă ploaia ar fi spălat cerul. Se trezise devreme. Elisabeth își strînse bagajul și-l pregăti pe Sneakers pentru mutare. Luke văzu pe fața ei că era mai curînd entuziasmată, decît speriată. Încuiară casa și, înainte de a pleca, cuplară alarmele cu ajutorul unei telecomenzi. Matt avea una similară, ceea ce îi permitea să intre și să iasă nestînjenit.

Vaporul care asigura legătura între insule oprea în Quincy Island îndată după zece jumătate, destul

de punctual și echipajul era foarte mîndru de asta. Sunetul puternic al sirenei vasului se făcu auzit încă de pe cînd se apropia de chei. Cei zece-doisprezece locuitori ai insulei erau adunați, iar bătrînul Harry își făcea de lucru cu pasarela. Nici unul nu se grăbea, erau dornici să-și prelungească repriza de conversație săptămînală.

Era un eveniment monden, care trebuia să se desfășoare pe îndelete.

Îmbarcarea în sine era scurtă și operativă. Elisabeth și Luke erau singurii pasageri și deci vasul era gata de plecare de îndată ce proviziile și corespondența erau descărcate. Era acolo și Todd cu tatăl lui, așteptînd să-și ridice proviziile, împreună cu cele comandate de Elisabeth. Sneakers fusese lăsat acasă, căci își închipuiseră că așa va fi mai puțin traumatizat. Chiar și așa fusese deosebit de nervos cînd Eizabeth se despărțise de el, privind pe rînd cînd la ea, cînd la Luke, de parcă unul dintre ei i-ar fi datorat o explicație.

Se simțise ultimul dintre oameni pentru că îl părăsise.

În ciuda sugestiei lui Elisabeth, Luke decise să renunțe la camionul ei. O asigură că puteau foarte bine să închirieze o mașină la Seattle. Una comodă și rapidă, eventual un model decapotabil. Dar nu-i mai spuse că așa erau mult mai greu de urmărit, mai ales dacă închiriau mașina pe un nume fals.

Stăteau alături lîngă balustradă și briza călduță flutura rochia de vară a lui Elisabeth. Ea îi arătă pe miss Eleanor Croome și pe bătrînul Harry, poves-

tindu-i despre idila unilaterală, care părea să aibă în ziua aceea mai puține șanse ca oricînd. Miss Eleanor nu prea reușea să nu-l bage în seamă pe Harry, așa că adoptase o tactică mai puțin subtilă: îl lovi cu umbrela peste umeri, apoi se duse să-și ia proviziile, cu spinarea țeapănă și cu mulțumire pe chip.

Probabil de aceea Old Harry întîrzie cît putu descărcarea. Majoritatea locuitorilor insulei plecase deja, iar Luke și Elisabeth rămăseseră singuri să-l privească pe Harry cum se ceartă cu personalul vaporului, insistînd să-l ajute să care marfa pînă la barca din celălalt capăt al docului. După cîteva minute, Luke propuse să se ducă după niște cafea. Elisabeth îl lăsă să plece. Era așa de atentă la ce făcea bătrînul Harry, încît nu-l văzu pe Sneakers pînă cînd nu ajunse pe punte, cu un nor de praf în spatele lui.

– Cine naiba ți-a spus că sînt aici? zise ea cînd cîinele, văzînd-o, îi sări în brațe. Se întoarse și se întîlniră la jumătatea scărilor, Sneakers nebun de bucurie, ea ceva mai reținută.

Îl apucă de zgardă și-l trase spre pasarelă.

– Nu poți să vii cu noi, Sneakers. Zgomotele orașului te-ar scoate din minți.

Sneakers o contrazise cu un lătrat.

– Trebuie să rămîi aici, Sneakers. Todd o să fie îngrijorat cînd o să vadă că ai dispărut.

Elisabeth începea să fie îngrijorată. Va trebui să-i scoată așchiile de lemn din lăbuțe. Și pe deasupra, începeau să fie în întîrziere. Vaporul putea să plece din clipă în clipă.

Oftă din greu şi-l apucă iar de zgardă. Va trebui să-l roage pe Old Harry să aibă grijă de cîine pînă cînd Todd va veni după el. Vasul era încă ancorat, aşa că se grăbi către baracă, regretînd că va trebui să-i ceară bătrînului această favoare.

Miss Eleanor nu era de găsit, deşi maşina ei era încă parcată alături. Elisabeth ar fi preferat să-i ceară ei ajutorul, dar nu avea timp s-o caute. Aşa că se pregăti să-l înfrunte pe Harry şi inevitabilele lui propuneri.

Uşa barăcii era deschisă şi proptită cu o bucată de lemn. Elisabeth îşi strecură capul în încăperea neluminată, pierzînd un timp preţios cu acomodarea la întuneric. Tocmai era pe punctul de a deschide gura şi de a-şi formula rugămintea, cînd văzu că în baracă se aflau două trupuri, nu unul.

Două trupuri îngemănate într-o îmbrăţişare aşa de pasionată, încît o făcu să roşească. O încîntătoare scenă intimă, şi desigur că s-ar fi îndepărtat fără să scoată vreun sunet, dacă uimirea nu i-ar fi alungat din minte orice gînd de discreţie. Cuplul pătimaş era alcătuit din miss Eleanor Croome şi din bătrînul Harry.

O combinaţie pe care nu şi-ar fi închipuit-o nici într-un milion de ani.

Nici în două milioane.

Probabil că ea sau Sneakers scăpară un sunet. Bătrînul Harry se desprinse deodată din îmbrăţişare. Se încruntă la Elisabeth şi întrebă:

– Nu ştii să baţi la uşă, duduie?

– Uşa era deschisă, murmură ea, cu un sentiment de vinovăţie.

Miss Eleanor își netezi rochia și îi surîse lui Elisabeth.

– Lasă, dragă. Sînt sigură că eu am lăsat ușa deschisă, spuse ea, rezemîndu-se de umărul lui Harry. Dar eram așa de nerăbdătoare...

Elisabeth era pe punctul de a întreba de ce, dar se opri la vreme.

Harry încă se mai holba la ea.

– Dacă spui cuiva despre...

Se bîlbîi cîteva clipe, apoi continuă:

– Să-ți ții gura despre mine și miss Eleanor. Asta nu privește pe nimeni.

Nu era de glumă.

– Nici prin gînd nu mi-ar fi trecut să spun cuiva. Nici n-ar fi crezut-o nimeni...

– Trebuie să mă gîndesc la reputația ei. Nu vreau ca lumea să-i scoată vorbe.

– Pe bune, Harry. N-am să suflu nici o vorbă.

– Așa ar fi bine.

Bătrînul Harry se uită la Sneakers de parcă s-ar fi întrebat dacă era nevoie sau nu să-i țină și lui o predică similară.

Asta-i aminti lui Elisabeth de motivul vizitei ei.

– Sneakers a fugit de la Todd. N-ați putea să mi-l țineți pînă pleacă vaporul? Întrebarea era adresată domnișoarei Eleanor, căci Elisabeth presupunea că s-ar fi bucurat să aibă un doberman între ea și bătrînul Harry.

Dar se părea că sărutul pătimaș fusese bine primit. De fapt, miss Eleanor dădea impresia că radiază – lucru greu de precizat însă, baraca fiind

scufundată în penumbră.

Harry se întoarse să privească prin unica ferestruică a barăcii, în timp ce-şi potrivea cămaşa în pantaloni.

– Prea tîrziu pentru asta, duduie. Vaporul a plecat deja.

– Nu, nu se poate, spuse ea repede, încercînd să nege dezastrul, deşi ştia bine că Harry nu se înşela. Nu poate să plece fără mine. Ieşi din baracă şi văzu că vaporul se afla deja la cîteva sute de metri de ţărm. Se uită cu atenţie pe chei, dar nu văzu nici urmă de Sinclair.

Probabil că la ora asta o căuta pe punte, cu o ceaşcă de cafea în fiecare mînă, fierbînd de enervare.

Nu reuşea să-şi imagineze ce avea să se întîmple cînd Luke îşi va da seama că ea nu se afla la bord. Toate astea o depăşeau. Nu era destul că pierduse vaporul. Va mai trebui să-i explice lui Luke ce se întîmplase. Dar pentru asta nu era încă pregătită. Poate va fi pînă la întoarcerea lui, după ce avea să debarce la Orcas, următoarea escală, să împrumute o barcă şi să parcurgă tot drumul înapoi. Cel puţin trei sau patru ore, dacă nu apărea nici o încurcătură. Poate pînă atunci va reuşi să găsească o explicaţie şi i-o va da fără să se simtă aşa stupidă ca acum.

Elisabeth gemu şi lăsă din mînă zgarda lui Sneakers. Acesta, uşurat că nu mai e singurul lăsat acasă, se duse să se culce în umbra camionului lui Elisabeth.

Miss Eleanor își trecu un braț peste umerii ei.

– Nu te necăji, dragă. Poți să mergi săptămîna viitoare, deși trebuie să recunosc că m-am mirat grozav cînd te-am văzut că pleci. Cred că de cînd sînt eu aici n-ai părăsit insula, nu-i așa?

– Azi ar fi fost prima dată...

– Și pentru mine e o zi importantă azi, spuse miss Eleanor întorcîndu-se către Harry. Acum că Elisabeth a pierdut vaporul, ar trebui să-l contactezi prin radio pe căpitan, ca să-i anunțe prietenul. Probabil că și-a imaginat că a căzut peste bord.

– Nu pot, radioul e stricat, mormăi el, frecîndu-și barba cu o mînă. Abia au sosit piesele de schimb. Mîine îl aștept pe băiatul ăla al lui Sloane ca să mi-l repare.

Miss Eleanor încercă s-o consoleze pe Elisabeth.

– N-are importanță. Părea un băiat cu capul pe umeri, așa că o să-și închipuie ce s-a întîmplat și o să se întoarcă în curînd.

– Trei sau patru ore cel puțin...

– N-ai ce face, spuse miss Eleanor.

Apoi se întoarse către Harry și continuă:

– O iau pe Elisabeth cu mine la prînz. Ce-ar fi să vii și tu mai tîrziu, Harry. La cină. Și pune-ți o cămașă curată. Asta arată de parcă ai fi purtat-o toată săptămîna.

Toată luna ar fi fost mai corect spus, dar Elisabeth păstră această observație pentru sine. Ea și miss Eleanor se îndreptară spre mașini, pălăvrăgind despre vremea minunată și ce păcat era că

Elisabeth ratase plimbarea la Seattle cu prietenul ei. Elisabeth o ajută pe miss Eleanor să-şi încarce proviziile şi se gîndi că această invitaţie la prînz era infinit mai plăcută decît să aştepte singură întoarcerea lui Luke. În plus, avea o şansă în plus să afle de ce miss Eleanor îl bătuse pe Old Harry cu umbrela, pentru ca, peste cîteva minute, să se afle în braţele lui.

Dar poate că era mai bine să nu-şi propună să afle. După ce ea însăşi îl tachinase pe Sinclair, începînd de la trînta cu Sneakers şi pînă la şirul necontenit de alarme, ştia că nu trebuie să te iei după duşmănia aparentă.

Îl iubea pe Luke, dar asta n-o împiedicase să-l chinuiască puţin. Şi nu era sigură că era dispusă să audă o mărturisire asemănătoare de la miss Eleanor.

Există în viaţă mistere care e mai bine să rămînă neelucidate. Relaţia dintre Old Harry şi miss Eleanor Croome era unul dintre ele.

Capitolul 11

Era trecut de ora două cînd Elisabeth se întoarse la ea acasă. Deşi dejunul cu miss Eleanor fusese amuzant, nu contenise să se întrebe cînd se va întoarce Sinclair, şi asta o împiedicase să se distreze pe cît ar fi trebuit.

Miss Eleanor deborda de entuziasm. O invită pe Elisabeth în dormitorul micuţei ei vile, ca s-o ajute să-şi aleagă ceva de îmbrăcat. Apoi îşi făcu o mie de probleme legate de meniul cinei şi dacă trebuia să servească gustările pe terasă sau în salon.

Era încă în plină agitaţie cînd Elisabeth plecă. Chiar şi Sneakers păru uşurat să ajungă în jumătatea lor de insulă, nervii lui fiind evident tensionaţi de episodul cu vaporul şi de agitaţia domnişoarei Eleanor.

Elisabeth nu-şi aminti că trebuie să decupleze alarma decît după ce sunetul ei strident aproape o culcă la pămînt. A fost nevoită să încerce de cîteva ori ca să poată forma codul corespunzător. Pînă cînd nu reuşi să oprească zgomotul, Sneakers păru scos din minţi şi gata s-o muşte.

Asta îi amintea de ce nu conecta de obicei alarma.

Intră în casă, lăsîndu-l pe Sneakers să-şi dezlănţuie energiile jucîndu-se de-a *hai să prindem iepurele.* Era uimită de entuziasmul lui, ţinînd cont că deja alergase toată lungimea insulei în dimineaţa aceea. Se îndreptă spre ferestrele salonului, trase de o parte şi de alta draperiile grele şi le improviză o legătură dintr-un fir de lînă luat din trusa ei de lucru. Cînd termină, îl văzu pe Sneakers zburînd în lungul potecii pe urmele iepurelui mai sus pomenit. Se întrebă cît timp va mai fi iepurele dispus să se joace, cîtuşi de puţin îngrijorată că Sneakers ar putea să-l prindă.

Jocul era strict amical şi regulile de mult stabilite. Cîtă vreme Sneakers nu încerca în mod serios să-i prindă, micuţii locuitori ai pădurii îi acordau plăcerea unui joc de-a v-aţi ascunselea. Elisabeth îşi imagina că totala absenţă a instinctului de vînătoare la Sneakers se datora faptului că fusese dresat să nu primească de mîncare decît de la ea.

Sau poate că, pentru el, micuţele creaturi cu blană nu aveau nimic de-a face cu ideea de mîncare.

Lăsă ferestrele şi se îndreptă spre bucătărie,

realizînd cît de goală îi părea casa fără Luke. Probabil că avea să sosească în vreo oră, se consolă ea. Între timp, trebuia doar să-şi găsească ceva de făcut.

Dar nu-şi putea imagina nimic ce i-ar fi putut abate gîndurile de la bărbatul care-i devenise apropiat într-un timp aşa de scurt. Deschise frigiderul şi îşi aduse aminte că-i spusese lui Matt să păstreze proviziile ei proaspete şi să congeleze ce se putea. Nu-i rămăsese decît bere şi băuturi răcoritoare, şi nici una n-o ispitea.

Cu ocazia asta îşi aminti că trebuia să-l anunţe pe Matt că Sneakers ajunsese pînă la ea, ca să nu-l mai caute. Tocmai întinde mîna spre telefon, cînd auzi uşa de la bucătărie deschizîndu-se. Crezînd că e Todd, în căutarea cîinelui, lăsă telefonul şi se întoarse spre uşă.

– Scuză-mă, Todd, trebuia să-mi imaginez...

Surîsul îi dispăru de pe chip. Bărbatul care stătea în uşă ţinea un pistol mic îndreptat exact spre abdomenul ei. Şi totuşi nu din pricina pistolului îi fugise sîngele din obraji.

O înspăimîntase privirea rece şi goală din ochii lui Curtis, privirea celui decis să ucidă.

El o făcu să dea înapoi. Elisabeth ascultă, dorindu-şi să-şi poată calma nervii şi să poată gîndi. Dar asta, pentru moment, părea imposibil. Începu să respire adînc, încercînd să-şi recapete echilibrul şi să se pregătească pentru ceea ce o aştepta.

– Pari surprinsă să mă vezi, Elisabeth, spuse Curtis, rezemîndu-se de bufet. Nu ţi-a spus frăţiorul

cel mare că sînt pe drum?

Elisabeth respiră adînc și simți că se poate controla.

– Wyatt spera că nu vei merge așa departe. Iar eu i-am spus că nu credeam să fii destul de idiot ca să vii după mine. Sunetul propriilor ei cuvinte îi reda curaj. Cred că de fapt ești mai idiot decît știam eu.

Ochii lui se umplură de furie.

– Idiot e frate-tu. Pentru cît pretinde că ține la tine, nu te-a ascuns prea grozav. De peste doi ani știu unde să dau de tine.

– Și eu știam unde să dau de tine de șase ani și nu m-ai văzut bătînd pe la ușa închisorii, nu-i așa?

Curtis părea surprins că ea îndrăznește să-i răspundă, amintindu-și de fata speriată și aproape tot timpul tăcută din timpul captivității.

De data asta nu mai era așa de ușor de intimidat, decise Elisabeth, căreia furia îi dădea curaj. *Cum are tupeul să intre în casa mea și să-mi fluture pistolul ăla în față!?...*

– Ar fi bine să-ți măsori cuvintele, mormăi el. Nu-mi place să nu mi se vorbească respectuos.

– Probabil că la pușcărie toți gardienii erau respectuoși cu tine, Curtis, îl batjocori ea, dînd cu spatele către masa din bucătărie, unde-și lăsase geanta. Dac-ar putea să ajungă pînă la ea, ar avea un fel de armă.

Se întrebă unde erau Matt și Todd și dacă dăduseră de Sneakers.

Surîsul lui era sinistru.

– Da, Elisabeth, şi gardienii au învăţat să fie respectuoşi. Aveam mulţi prieteni afară, care ar fi putut să le terorizeze familiile dacă eu aş fi fost nemulţumit.

Aroganţa lui îi făcea greaţă.

– Din moment ce toţi cei care vorbesc cu tine o fac pentru plată, eu nu m-aş mîndri că se poartă frumos.

Gluma care trebuia să-l irite se întoarse contra ei.

– Pe vremuri tu erai dornică să vorbeşti cu mine, să fii cu mine. Şi-mi spuneai Timothy pe-atunci, nu Curtis.

– Bine, trebuie să recunosc că eram cam prostuţă la douăzeci şi unu de ani. Din fericire am mai crescut. Încerca să nu observe degetele lui încleştate pe trăgaci şi să vadă doar ce mult slăbise în ultimii şase ani. Şi părul i se rărise şi avea cute adînci în jurul gurii, care nu fuseseră acolo mai înainte.

Era plăcut să ştie că ultimii şase ani nu fuseseră uşori pentru el, cu atît mai mult cu cît acum părea decis să opereze schimbări majore în viaţa ei. Un ghem de nervi începu să tresalte în stomacul ei, cînd încercă să analizeze variantele posibile pentru ce avea să urmeze. Oare Curtis ştia despre Luke? Oare Sneakers va intra fulgerător pe uşă şi-l va ataca? Se cam îndoia de asta, dar nu era cu desăvîrşire imposibil.

Miracolele erau imprevizibile.

Își făcea griji pentru Matt și pentru Todd. Și pentru Jenny. Oare Curtis trecuse pe la locuința lor? Strînse din dinți, regretînd că nu se gîndise să-i telefoneze lui Matt de la miss Eleanor.

Elisabeth îi surîse politicos.

– Nu te-am întrebat cum ai călătorit. E vreo șansă să suferi de pe urma diferenței de fus orar?

– Asta nu te privește. Din pricina fratelui tău am călătorit mai repede decît aveam de gînd.

– Nu te-a lăsat să stai de vorbă cu prietenii despre vremurile de altă-dată? Apoi ezită, ca și cum și-ar fi dat deodată seama că vorbește fără sens. Dar ce tot spun!... Năpîrcile nu au prieteni.

– Ai o gură care nu mă amuză deloc...

Ea ridică nepăsătoare din umeri.

– Dacă-ți închipui că-mi pasă mie de asta...

El se ridică de pe bufet.

– Gata! N-am venit aici ca să pălăvrăgesc cu tine.

– Dar, Timothy, asta n-a fost decît încălzirea...

Nu-i plăcea pistolul pe care bărbatul îl ațintea asupra ei. E adevărat că de șase ani nu mai ținuse unul în mînă, dar asta n-o liniștea.

– Să mergem în camera ta, Elisabeth. E cineva acolo pe care cred că vrei să-l vezi.

– Cine?...

Simți cum i se strînge stomacul. Oare Luke sosise mai devreme decît se așteptase ea? Sau era unul dintre cei doi Sloane? I se făcea rău numai închipuindu-și ce ar face Curtis cuiva care i-ar sta în

drum.

– Cine e, Curtis?

El ridică din umeri şi o îmboldi cu pistolul, şi rînjetul lui îi amintea lui Elisabeth cît era de rău.

– Asta o să mi-o spui tu. El n-a vrut să se legitimeze.

Abia se putea stăpîni să nu-l plesnească. Dacă n-ar fi fost pistolul, ar fi încercat să se lupte cu el, ca să vadă dacă nu cumva puterea ei va copleşi forţa lui. Dar din păcate, el nu avea destulă încredere în sine ca să rişte neînarmat.

Parcurse în grabă coridorul, fără să-i pese dacă el o urma sau nu, şi urcă scările cîte două. Curtis urlă după ea să meargă mai încet, dar ea nu-l luă în seamă. Se grăbea să afle cine mai căzuse în capcană.

Era Matt, cu burta pe patul ei şi cu mîinile şi picioarele legate temeinic. Era cu spatele la ea şi la ceafă i se vedeau legăturile căluşului şi cele de pe ochi. Era atît de neclintit, încît deodată o năpădi teama că fusese ucis.

Se îndrepta către el cînd mîna lui Curtis îi imobiliză braţul. Cu o grimasă de dezgust, se desprinse din strînsoare.

– Dacă e mort, ai putea la fel de bine să-ţi tragi chiar acum un glonte în cap. Wyatt ţine la el.

– Nu e mort.

Curtis se dădu la o parte şi o lăsă să treacă, dar ea avu timp să observe privirea lui calculată. Bine, se gîndi ea îndreptîndu-se spre pat. Curtis nu va

distruge nimic din care poate rezulta un profit. Se apropie de Matt şi-i desprinse căluşul, fără să-i acorde vreo atenţie lui Curtis. Matt era inconştient şi asta o îngrijora.

Curtis o smuci de lîngă pat, întrebînd ce naiba are de gînd să facă. O strîngea de braţ şi asta avea să-i lase vînătăi, dar o să-i treacă.

– Încerc să-l ţin în viaţă, idiotule. Aşa nu poate nici să respire.

– Pune-i la loc legătura de pe ochi.

Furia care creştea în ea izbucni dintr-o dată.

– Şi ce-are de văzut, idiotule? Pe lîngă faptul că e inconştient, ne cunoaşte pe amîndoi. Legătura de la ochi nu foloseşte nimănui.

Curtis ridică mîna şi o plesni peste faţă, aşa de repede, încît ea nu avu timp să înţeleagă ce se întîmplă. Cînd se prăbuşi, primul ei gînd conştient a fost că avusese noroc: n-a fost mîna cu pistolul.

Chiar şi aşa, ştia că gura şi obrazul aveau să i se umfle.

Tot ce-şi dorea era să mai fie în viaţă.

Se ridică cu greu de la podea, netezindu-şi fusta, şi se postă în faţa lui. Asta nu mai era o răfuială personală între ei. Era război.

Un război pe care avea de gînd să-l cîştige. Pe care putea să-l cîştige, dacă-şi păstra prezenţa de spirit. Tot ce avea de făcut era să tragă de timp, să-l împiedice pe Curtis să acţioneze înainte de sosirea lui Luke.

– Văd că ţi-ai pierdut autocontrolul de care erai

așa mîndru, spuse ea disprețuitoare, silindu-se să nu ridice mîna și să atingă locul dureros. Nu dorea să-i acorde o asemenea satisfacție.

El rîse, zgomotos și crud, și Elisabeth simți fiori de dezgust în spate.

– Controlul meu venea din dorința de cîștig, Elisabeth. Dar sînt sigur că nu mai ești la fel de inocentă ca atunci, și-apoi femeile trecute de douăzeci și cinci de ani se vînd mult mai prost. Deși trebuie să recunosc că arăți la fel de tînără ca acum șase ani.

Elisabeth îi întîlni privirea, apoi atinse umărul lui Matt. Întrucît acum șase ani Luke încă nu lucra pentru Wyatt, putea spera că acesta nu-l întîlnise niciodată pe Curtis față în față. Dacă putea să-l facă pe Curtis să creadă că Matt e Sinclair, apariția lui Luke ar fi fost un factor neprevăzut.

– În locul tău aș fi atent să nu las semne pe nici unul din noi. Sinclair e aici și de îndată ce îi oferi o scuză va prefera să te vadă mort decît la închisoare.

– Ăsta e Sinclair!? Curtis se apropie de pat ca să-l poată vedea mai bine, dar pistolul rămase încă ațintit spre Elisabeth.

Elisabeth se prefăcu supărată, de parcă acest mic detaliu îi scăpase fără voia ei, apoi izbucni cu furie:

– Da' cine credeai că e?! Sigur că e Sinclair. Wyatt nu m-ar fi lăsat fără apărare, odată ce știa că ești liber.

Aproape leșină de ușurare cînd văzu că min-

ciuna ei a prins.

– Nu mă mai mir că n-a vrut să-mi spună cine e. Din cauza lui n-am reuşit să evadez anul trecut. Curtis păru relaxat. Deci am pus mîna pe tine şi pe Sinclair. Asta ar trebui să-l facă pe fratele tău de două ori mai dornic să negocieze.

Asta însemna că avea să-i lase pe amîndoi în viaţă, cel puţin pentru moment. Contase pe asta, cînd realizase că putea la fel de bine să-l fi omorît pe Matt, în loc să-l lege.

– Ce mai vrei de la Wyatt de data asta? Alţi bani?

– Nu, Elisabeth. Banii erau pentru cauze, acum nu mai am timp de pierdut cu asta. Ochii îi sclipiră. De data asta îl vreau pe fratele tău. Mort.

I se vedea demenţa în ochi şi Elisabeth îi fu aproape recunoscătoare cînd o puse pe pat şi o legă la fel de conştiincios ca pe Matt. Înainte ca el să termine legăturile, simţea deja furnicături în degetele de la mîini şi de la picioare. O durea inima cînd se gîndea cum o duce Matt.

– N-am să mai pierd timpul să-ţi pun acum un căluş, spuse el, verificînd legăturile lui Matt. Wyatt nu poate ajunge aici înainte de cîteva ore. Pînă atunci, prietenii mei se vor întoarce cu barca şi noi vom fi deja departe.

– Deci, n-ai de gînd să-l aştepţi pe Wyatt aici? Curtis rîse grosolan.

– Nu mă crede chiar aşa tîmpit, Elisabeth. Am auzit că umblă cu o armată întreagă după el. *Eu* voi

alege timpul şi locul care mi se vor părea avantajoase. Cu asta părăsi camera şi o lăsă pe Elisabeth să se întrebe cît timp avea să mai fie Matt inconştient. Pentru că nu prea mai aveau mult timp.

Poate că nu mai aveau timp nici măcar să-l aştepte pe Sinclair.

Acest gînd o făcu să intre în acţiune. Dar acţiunea ei nu era prea spornică. Timp de vreun minut se tîrî în pat, punînd la încercare tăria legăturilor, dar fără nici un rezultat. Apoi îşi aminti de foarfecă. Foarfeca menită să taie coarda legată de copac şi să declanşeze alarma. Trecuse atîta vreme de-atunci!

Numai dacă Luke n-ar fi luat-o de acolo.

Se rostogoli pînă la marginea patului, apoi îşi luă inima în dinţi şi se aruncă pe covorul gros. Nu se opri să examineze riscul ca zgomotul căderii ei să fi fost auzit. Nu avea timp.

Se răsuci pe spate şi începu să înainteze centimetru cu centimentru în jurul patului. Covorul îi zgîria pielea, dar nu-i acordă atenţie. Părul o împiedica la tot pasul, încîlcindu-se în lungul spatelui, încît trebuia să se ridice şi să-l scuture spre faţă. Pînă ajunse la noptieră era epuizată, dar hotărîtă să-şi taie mai întîi legăturile şi imediat după aceea părul.

Abia cînd simţi sub degete foarfeca, începu să creadă în şansele ei de reuşită. Cu mîinile aproape amorţite din pricina legăturilor, se chinui mult pînă simţi deodată că strînsoarea funiilor dispare. Bucuria victoriei era temperată de faptul că se ştia abia la

jumătatea drumului. Mai trebuia să-l pună pe Matt la adăpost, şi nici asta nu părea mai uşor. Cu atît mai mult cu cît nu-şi imaginase vreun plan.

Începu să-şi taie legăturile de la glezne, sperînd că Sinclair se va întoarce în curînd, căci Matt era încă inconştient şi ea nu prea ştia ce să facă. Îşi roti privirea prin cameră şi deodată se opri la panoul care ascundea nişa secretă.

Perfect. Nu era uşor, îşi spuse ea, terminînd de tăiat legăturile lui Matt, dar era posibil.

Nu conta că Matt era de două ori mai greu decît ea. Începu să-l rostogolească spre marginea patului.

Un zgomot puternic de-afară o făcu să alerge la fereastră. La început nu văzu nimic, apoi apăru Sneakers. Alerga spre plajă de parcă diavolul însuşi ar fi fost pe urmele lui. Cînd Curtis apăru de după copaci cu pistolul în mînă, înţelese că zgomotul pe care-l auzise fusese un foc de armă.

Curtis avea de gînd să-i împuşte cîinele. Mai trase încă două focuri, apoi se îndreptă în direcţia în care dispăruse Sneakers. Elisabeth se întoarse spre pat, cu ochii plini de lacrimi. Nu putea face nimic ca să-l ajute, dar putea profita de absenţa lui Curtis ca să-l pună pe Matt la adăpost în nişă. Aruncă la repezeală păturile de pe pat pe podea, apoi îl aruncă şi pe Matt deasupra.

Alergă la panou, în cealaltă parte a camerei, deschise nişa şi se întoarse după Matt. Zăcea pe-o parte şi avea o rană la tîmplă. Spera că i-o făcuse Curtis şi nu ea. Alungă toate remuşcările şi începu

să-l tîrască prin cameră, cu picioarele înainte.

A durat o veşnicie.

Abia ajunsese cu el în nişă şi tocmai ştergea urmele lăsate pe covor cînd auzi uşa de la bucătărie. Simţi cum o cuprinde panica. Aruncă în pat cuverturile, intră în nişă şi închise uşa după ea.

Locul era strîmt şi Matt ocupa cea mai mare parte din podea, iar Elisabeth abia îşi trăgea sufletul. Cînd îşi mai reveni puţin, observă telefonul de la picioarele lui Matt.

Identic cu cel din camera ei. *La naiba, Elisabeth, de ce trebuie să faci mereu lucrurile în modul cel mai complicat?* se întrebă ea.

Se tîrî pînă acolo, silindu-se să nu facă zgomot, deşi Wyatt o asigurase că nişa e perfect izolată fonic. Cînd ridică telefonul, descoperi că era mort.

Grozav, bombăni ea, dînd la o parte picioarele lui Matt şi aşezîndu-se pe podea. *Deci telefonul e mort. Şi, oricum, pe cine ai fi sunat? Pe Jenny, ca s-o sperii de moarte? Sau poate pe miss Eleanor? Ar fi fost un ajutor grozav!*

Todd era o variabilă imprevizibilă. Dacă afla că are probleme, ar fi dat telefon după ajutor, sau s-ar fi năpustit într-o situaţie şi aşa destul de încurcată. Îi era groază să-şi închipuie că Todd ar fi putut fi implicat în ceva aşa de periculos, dar ştia că, dacă băiatul auzise împuşcăturile, avea să sosească în goană.

Şi să cadă drept în capcana lui Curtis.

Şi desigur mai era Luke. Nu se îndoia că el

avea să descifreze corect situația și să o rezolve eficient, dar exista un risc ca el să nu ajungă la timp.

Deodată Elisabeth înțelese că nu mai putea sta deoparte. Trebuia să acționeze, chiar dacă asta însemna să-l înfrunte din nou pe Curtis.

Gata cu ascunzătorile.

Luke parcurse alergînd cei trei kilometri dintre docuri și locuința lui Elisabeth. Bătrînul Harry se oferise să-l conducă, de îndată ce termina de spălat cămașa, dar Luke îl refuzase politicos.

Spălatul cămășii nu părea o treabă ușoară.

Așa că o luă la fugă. Harry îi povestise de ce pierduse Elisabeth vaporul, dar explicațiile nu-l liniștiră deplin. Deși era clar că pe Elisabeth n-o amenințase nici o primejdie, o senzație ciudată în ceafă îl avertiza că ceva nu e în ordine. Senzația era mai puternică acum, mult mai rău decît în timpul călătoriei de la Orcas la Quincy, care durase trei ore și îi păruse interminabilă. Barca pe care o închiriase fusese cea mai rapidă pe care o găsise, vîntul fusese prielnic, dar cel mai bun timp pe care putuse să-l obțină fusese de trei ore și în tot acest timp nu contenise să se blesteme că o scăpase pe Elisabeth din vedere.

Încetini cînd se apropie de casă și se ascunse în tufișuri. Instinctiv își scoase pistolul, fără să știe de ce, și-i ridică piedica. Începu să-și croiască drum

spre casă, mulțumind cerului că pierduse atîta timp cu senzorii de alarmă, încît acum putea cu ușurință să-i evite. Cînd casa se vedea deja, auzi un băț trosnind la vreo zece metri în dreapta lui.

Luke se prefăcu că nu bagă de seamă, dar își schimbă direcția în așa fel, încît intrusul, oricine ar fi fost el, să se îndepărteze de casă. După cîțiva pași, o voce șoptită îl opri:

– Sînt eu, Todd. Avem probleme.

Luke se întoarse și îl văzu pe băiat la cîțiva pași, cu pistolul într-o mînă și telefonul mobil în cealaltă.

– Ce fel de probleme?

– Nu știu sigur.

Aruncă peste umăr o privire spre copacii din jurul casei, apoi se ghemui în dosul unui tufiș stufos. Așteptă pînă cînd Luke i se alătură.

– Tata a plecat acum o oră să ia proviziile lui Elisabeth. Încă nu s-a întors și am găsit camionul lui parcat în garajul lui Elisabeth.

– Ai fost în casă?

– Nu. Am plecat direct la noi acasă și am scos-o pe mama de acolo. Am trimis-o la miss Eleanor. Cînd m-am întors aici, am văzut camionul lui Elisabeth parcat afară.

Luke îi explică pe scurt ce se întîmplase cu Sneakers.

– Ai văzut cîinele?

– Nu, dar cînd mă întorceam de la noi am auzit trei împușcături. Tocmai vorbeam la telefon cu Old

Harry. Cînd mi-a spus că te îndrepți încoace, am hotărît să te aștept.

Luke încuviință din cap, cercetînd pădurea cu privirea.

– Trebuie să presupunem că e Curtis. Știi cum arată?

Todd răspunse afirmativ și Luke continuă:

– Trebuie să descoperim cîți oameni a adus cu el.

– Eu ce trebuie să fac?

Vocea și privirea lui Todd erau calme și încrezătoare.

– Întîi, sun-o pe mămica și spune-i să ia contact cu autoritățile.

– De asta am avut deja grijă. De la biroul șerifului mi-au spus că sosesc din Annacortes în circa o oră.

– Bine. Închide telefonul ca să nu sune, apoi strecoară-te spre plajă. Rămîi printre copaci, dar fii cu ochii în patru. Luke se uită la ceas. Ne întîlnim în spatele garajului peste un sfert de oră. Dacă nu sînt acolo, te duci la miss Eleanor și aștepți acolo pînă vine șeriful.

– Sînt în contact cu mama la fiecare zece minute. Ea mă ține la curent cu asta.

Luke își puse ochelarii de soare și cînd Todd se ridică să plece, adăugă:

– Ai grijă de senzorii sistemului de alarmă. Nu știu dacă e conectat sau nu.

Todd încuviință din cap și dispăru printre copaci.

Luke porni în direcția opusă, ocoli casa prin spate, pînă ajunse la o fereastră din spatele garajului. Îi trebuiră două minute ca să decupleze circuitul de alarmă al ferestrei, apoi se strecură înăuntru, deschise ușa camionetei lui Matt și găsi telecomanda sistemului de alarmă.

Meritase osteneala.

Luke introduse cele două coduri, care deconectau alarmele exterioare și cele interioare. Asta în eventualitatea că fie Matt, fie Elisabeth, fuseseră siliți să divulge codul. Acum putea intra în casă nebăgat în seamă. Se strecură afară prin fereastră și dispăru în pădure. În cele zece minute rămase pînă la întîlnirea cu Todd, studie casa din toate unghiurile, încercînd să observe vreo mișcare în interior. După cîteva minute de încercări zadarnice, își aminti că va trebui să recunoască față de Elisabeth că nu e nevoie să acopere ferestrele de la salon. Nu era chiar așa ușor de privit în casă de la nivelul solului.

Ar fi dat orice ca lucrurile să fi stat altfel.

Dar asta era situația și nu-i mai rămînea decît să se tîrască spre partea din față a casei, ca să vadă dacă perdelele erau trase. Inima începu să-i bată mai repede cînd văzu că draperiile fuseseră toate trase la o parte și legate. Chiar și fără să se ridice de la pămînt putea vedea salonul și o parte din hol. Nu se vedea nici o mișcare, dar asta nu însemna că nu putea fi cineva așezat în fotoliu, cu fața în direcția opusă. Luke petrecu acolo cîteva minute și momentul întîlnirii cu Todd se apropia. Tocmai se pregătea să-și

părăsească punctul de observație, cînd o siluetă se ridică din fotoliul cel mare și se apropie de fereastră.

Luke văzu foarte clar expresia de iritare de pe chipul lui Curtis. Își ținu răsuflarea cînd Curtis ridică mîna și se uită la ceas, deși știa că nu poate fi văzut.

Timpul cît Curtis stătu la fereastră i se păru nesfîrșit. Apoi deodată se întoarse și părăsi încăperea. Deși nu văzuse pe nimeni altcineva în casă, Luke își părăsi ascunzătoarea cu cea mai mare grijă. Întîrziase cu cinci minute la întîlnirea cu Todd și se temea că acesta plecase deja spre miss Eleanor. Luke știa că va avea nevoie de ajutorul băiatului, dacă trebuia să intre în casă.

Todd supraveghea casa din dosul pomilor de lîngă garaj. Luke se apropie de el răsuflînd ușurat.

– Ce e nou pe plajă?

– Nimic. Nici urmă de barcă, dar una rapidă poate ajunge aici în cîteva minute de cînd a devenit vizibilă. L-am găsit pe Sneakers la cîțiva metri de plajă. Are o zgîrietură de glonte pe fund, dar în rest ar trebui să fie în ordine.

Animalul rănit îl îngrijora pe Luke, pentru că nu știa la ce să se aștepte de la el.

– Nu era rău să-l legi, ca să nu se mai amestece și el în toate astea.

– N-am avut nimic cu care să-l leg, spuse Todd, privindu-și dezgustat pantalonii fără curea și cizmele. I-am spus să stea locului, dar asta nu valorează prea mare lucru.

– Nu-i nimic, să sperăm că rămîne unde e.

După un moment de gîndire, Luke îi explică lui Todd ce aceea de făcut.

Băiatul îl ascultă fără să-l întrerupă, apoi își potrivi ceasul după al lui Luke. Apoi luă de la acesta transmițătorul și pistolul.

– Povestea asta n-o să meargă dacă mai sînt și alții în afară de Curtis.

Luke știa asta.

– Oricum, n-avem timp de pierdut. Curtis părea nerăbdător. Chiar dacă e singur acum, nu va mai fi multă vreme. N-avem ce aștepta.

Își desfăcu tocul pistolului și îl aruncă în iarbă.

– Ești sigur că vrei s-o faci fără pistol?

– Asta o să-l deruteze. Și sper să confunde un om neînarmat cu unul inofensiv.

Todd rînji.

– N-ai chiar așa un aer inofensiv.

– Curtis e prea tîmpit ca să realizeze că un pistol valorează exact cît omul care-l mînuiește.

Apoi adăugă, privind spre pistolul din mîna lui Todd:

– Vezi să nu uiți în care mînă ții pistolul și în care telefonul.

Todd își îngădui un surîs, apoi se pierdu în pădure, în direcția plajei. Luke îi lăsă un avans de trei minute, apoi își părăsi adăpostul și se îndreptă spre ușa din spate.

Chiar în clipa cînd ridică mîna să bată, ușa se deschise larg și el se trezi cu țeava unui pistol în față, un pistol care semăna perfect cu cel al lui Matt.

Cu o privire alarmată, descoperi că nu numai pistolul se afla în mîinile lui Curtis, ci şi Elisabeth. La prima vedere se băga de seamă că fusese lovită, destul ca să lase semne, dar nu destul ca s-o înfrîngă.

Femeia care pretindea că e îndrăgostită de el părea destul de furioasă ca să ucidă... şi ceva îi spunea că toată furia ei era îndreptată contra lui. Asta era întrucîtva încurajator, însemna că nu era lovită rău.

Spera doar ca Elisabeth să-şi amintească la vreme cine era băiatul cel rău.

Capitolul 12

Situația evoluase într-o direcție pe care Luke nu o prevăzuse. Pentru că n-o văzuse pe Elisabeth, presupunea că fusese închisă într-o altă cameră.

O presupunere greșită.

– Pune mîinile sus și intră, porunci Curtis, cu brațul petrecut peste gîtul lui Elisabeth. Și să nu te ții de prostii. La nevoie vă împușc pe amîndoi.

Luke nu avea nevoie să se prefacă pentru a părea uluit. Îi trebuia însă toată stăpînirea de sine, de care era capabil, pentru ca furia să nu i se vadă în ochi și Curtis să nu se simtă amenințat. Elisabeth trăgea de antebrațul lui Curtis cu amîndouă mîinile, încercînd să ușureze apăsarea.

– Îi faci rău, spuse Luke, păstrînd încă distanța.

Știa bine că omul din fața lui n-ar fi avut scrupule să-i împuște.

– O merită, vrăjitoarea mică. A încercat să-mi dea cu o carte în cap.

Elisabeth îl zgîrie pînă la sînge și reuși să se elibereze destul pentru a spune:

– Sinclair a șters-o.

Curtis o lovi în tîmplă cu pistolul.

Luke privea, înnebunit de furie, cum ea se dezechilibrează în brațele lui Curtis. Se rugă ca ea să-și piardă cunoștința și să cadă pe podea și el să se poată răfui cu Curtis, înainte ca Todd să-și termine treaba lui. Dar lovitura nu făcuse decît s-o amețească și, în cîteva secunde, începu să se zbată din nou.

Luke se temea că individul ar putea s-o omoare dacă nu se potolește.

– Nu te lupta cu el, Elisabeth. Are toate atuurile.

Ea încetă să se mai zbată, dar ochii îi erau plini de furie. Luke dădu din cap analizînd cuvintele ei: *Sinclair a șters-o.*

Un avantaj dublu care balansa prezența stînjenitoare a lui Elisabeth. Matt scăpase, iar Curtis nu știa pe cine are în față.

– Și tu cine ești? întrebă Curtis, căutîndu-l din ochi de arme.

– Un vecin.

– Ia întoarce-te.

Luke se răsuci, apoi trebui să înfrunte privirea întrebătoare a lui Elisabeth, care observase absența pistolului.

Curtis mormăi mulțumit, dar nu lăsă pistolul. Se lipi de bufet și-i făcu semn lui Luke să treacă prin fața lui.

– Treci în salon, unde putem să stăm puțin de vorbă toți trei.

Luke îl ascultă fără să comenteze. Și-ar fi dorit să arunce o privire la ceas. Acțiunea putea de-acum să înceapă în orice clipă și ar fi fost avantajos pentru el să știe momentul precis.

Abia făcuse trei pași în salon cînd alarma se declanșă. Luke nu așteptă să vadă care e reacția lui Curtis. Atîta vreme cît pistolul nu era îndreptat spre Elisabeth, își putea permite să riște. Se aruncă spre mîna lui Curtis și o smuci în jos, înainte ca celălat să aibă timp să realizeze că mișcase. Cu cealaltă mînă o smulse pe Elisabeth din brațele lui.

Elisabeth se dădu la o parte, dar nu destul de repede. Cît timp Luke încercă s-o ocolească în încleștarea lor, Curtis reuși să ridice spre el mîna înarmată. Cei doi bărbați rămaseră neclintiți, iar încordarea era aproape tangibilă. Luke se lupta contra acestei realități cumplite a unui pistol ațintit drept în față.

Alarma se opri brusc și asta îi aminti că încă mai avea o speranță, atîta vreme cît Todd era afară, și probabil și Matt. Cu coada ochiului o zări pe Elisabeth deschizînd un sertar – *sertarul cu pistoale.* Căută înăuntru și se întoarse cu unul dintre ele în mînă, chiar în clipa cînd Curtis realiză că ea se află în spatele lui.

Era prea tîrziu pentru el. Fără nici o clipă de ezitare, Elizabeth înfipse pistolul de capsat în ceafa lui Curtis şi mormăi printre dinţi:

– Lasă arma jos. Acum, Timothy. E rîndul meu...

Luke simţi un val de mîndrie. Ieşi din raza de acţiune a armei lui Curtis, înainte ca acesta să-şi dea seama că mai are o mînă liberă.

Curtis se încordă cînd simţi arma ei în spate. Apoi în ochii lui apăru o privire feroce şi Luke regretă că Elisabeth nu fugise cînd avusese ocazia.

– N-o să tragi, Elisabeth. Parcă-mi aduc aminte că ai anumite reţineri cînd e vorba să împuşti oameni.

Singurul avertisment era ura feroce din ochii ei. Se aruncă într-o parte cînd auzi pocnetul puternic al pistolului de capsat, apoi se rostogoli şi se ridică în spatele lui Curtis care gemea de durere. Îl dezarmă şi constată că *proiectilul* nu pătrunsese prea adînc.

Deja sătul de scîncetele lui Curtis, Luke îi presă nervul din spatele urechii pînă cînd îl făcu să-şi piardă cunoştinţa. În clipa aceea Sneakers ateriză pe toate patru labele de după colţul uşii. Cîinele sări pe Elisabeth, care dădu drumul pistolului de capsat cu un strigăt de bucurie şi prinse animalul în braţe. Luke încercă să-l ia de pe ea, altfel şi unul şi altul ar fi căzut pe podea, dar Elisabeth nu era dispusă să-i dea drumul. Se aşeză pe covor lîngă el, lipindu-şi faţa de gîtul lui negru şi murmurînd cuvinte de laudă că scăpase cu viaţă.

Luke aşteptă ca Elisabeth să inspecteze zgîrietura de pe şoldul lui Sneakers, gîndindu-se în sinea

lui că animalul era mult prea exuberant ca să fie rănit grav. Își înfipse pistolul la spate și își puse în gînd să nu-l ucidă pe Curtis pînă nu-i răspunde la cîteva întrebări. Pentru moment, se va mulțumi cu răspunsurile date de Elisabeth. Scoase eșarfa de la gîtul fetei, îi legă mîinile lui Curtis la spate, și-i porunci lui Sneakers să stea de pază. Cîinele îl ascultă, și Luke nu-și putu da seama cine era cel mai uimit: Sneakers, Elisabeth sau el însuși.

Luke o ajută pe Elisabeth să se ridice.

– Ai mai văzut și pe altcineva afară de Curtis?

Ea răspunse că nu, apoi se aplecă din nou să-l mîngîie pe Sneakers, care făcea tot posibilul ca să-i acorde atenție bărbatului care zăcea lîngă el.

– Am crezut că mi l-a ucis Curtis...

– Și eu am crezut la fel, pînă l-am găsit pe plajă.

Ea sări în sus, dînd cu ochii de Todd.

– Tu de unde ai apărut? întrebă ea, încruntîndu-se la pistolul din mîna lui.

– De-afară.

Îl privi pe Luke și continuă:

– Cînd am văzut că nu te descurci am decis să mă strecor înăuntru. Și Sneakers la fel, dar el a fost mai uite decît mine.

Luke rîse.

– Totul a mers perfect. Elisabeth l-a împușcat pe Curtis cu pistolul de capsat.

Ea se întoarse spre el, cu mîinile în șold și scîntei în priviri.

– Dacă știam că n-o să faci decît balet pe-aici

– şi încă neînarmat! – nu mi-aş fi făcut un ceas întreg griji pentru tine!...

Luke ridică din umeri.

– M-am temut că dacă aştept pînă apari tu, eu şi Matt vom fi morţi sau în drum spre cine ştie ce loc unde n-aveam chef să merg. Îşi aruncă părul peste umăr, fără să-şi ia ochii de la Luke. Şi ţie ce ţi-a venit să apari la uşă cînd ai văzut că ceva nu e în regulă? Îţi dai seama că puteai să fii ucis?

El ridică o mînă spre bărbia ei, şi-i întoarse faţa spre lumină.

– Singurul care va fi ucis e cel care te-a rănit.

Privirea ei se îndulci, Luke simţi cum dispoziţia ei de luptă dispare şi încearcă să surîdă.

– Ştii că nu-mi place ca cei care-mi sînt dragi să-mi rezolve treburile murdare în locul meu.

– Deci vrei să-l omori tu personal? întrebă el pe tonul pe care ar fi întrebat care e vinul ei preferat.

Ea dădu din cap.

– Nu, dar trebuie să recunosc că am avut o mare mulţumire să-l rănesc cu capsatorul.

– Vrei să-l laşi în viaţă?

– Închisoarea e un loc numai bun pentru el, Luke. O detestă, şi faptul că-l ştiu nefericit îmi e deajuns.

Pentru Luke nu era de ajuns, dar n-avea de ales.

– Atunci i-l lăsăm lui Wyatt, spuse el, apoi se îndreptă spre Todd.

– L-ai văzut pe Matt pe undeva? Elisabeth

spune că a fugit.

– Am uitat! Matt n-a fugit, e în nișa de la etaj. Cînd l-am pus acolo era încă inconștient, spuse ea, alergînd către scări.

Luke și Todd o luară la fugă și o depășiră pe scări, deschizînd panoul înainte ca Elisabeth să ajungă în cameră. Împreună îl scoaseră pe Matt din nișă și îl întinseră pe pat. Elisabeth aduse din baie o cîrpă udă și se întoarse exact în clipa cînd Matt deschidea ochii.

Cam în același timp se auzi zgomotul elicopterului pe deasupra lor.

Sosiseră trupele.

Următoarele cîteva ore au fost un adevărat haos. Wyatt și oamenii lui și-au unit forțele cu trupele șerifului și n-au avut nici o dificultate să pună mîna pe cei patru complici ai lui Curtis, sosiți cu un iaht mare. Un elicopter îl repezi pe Matt la spitalul din Seattle, ca să petreacă noaptea sub observație. Curtis fu dus la același spital, unde îi extirpă capsa, îi făcură o injecție antitetanică și îi dădură drumul în mîinile autorităților, care îi acordară lui Wyatt favoarea de a supraveghea transportarea lui în Singapore.

Miss Eleanor și Jenny se repeziră de îndată ce au fost anunțate, aducînd cu ele proviziile lor proaspete, astfel ca nimeni din cei adunați în casa lui Elisabeth să nu sufere de foame.

Chiar şi Old Harry îşi făcu apariţia, cu cămaşa un pic umedă, dar mult mai curată decît o văzuse Elisabeth vreodată. Deşi bombăni puţin, spunînd că asta nu era chiar acelaşi lucru cu cina tihnită pentru doi, pe care o aşteptase cu nerăbdare, o ajută pe miss Eleanor să încropească o masă din proviziile existente.

Cu ajutorul lui Todd, Elisabeth spălă rana lui Sneakers, o unse cu antibiotice şi o pansă. Todd se oferi să meargă cu el la veterinar, şi aştepta deja lîngă pistă cînd elicopterul reveni pentru ceea ce devenise de-acum o cursă regulată între Quincy Island şi Seattle. Elisabeth îl ajută să îmbarce cîinele, apoi îl îmbrăţişă, dornică să-i arate cît de mult ţinea la el.

Apoi Elisabeth se îndreptă spre plajă, ignorînd bodyguardul pe care Wyatt îl lăsase s-o supravegheze. Acceptase această imixtiune în intimitatea ei, pentru că era mult mai uşor să nu-l bage în seamă, decît să-l convingă pe Wyatt ce loc liniştit era de obicei insula Quincy. Se plimba acum pe aceeaşi cărare pe care o urmase cu Luke, cu aşa de puţină vreme în urmă.

Deşi încerca să-l alunge, Curtis revenea mereu în gîndurile ei. Mîinile îi tremurau cînd se gîndea la cele petrecute în ultimele cîteva ore şi privirea i se pierdea în contemplarea ritmului regulat al valurilor.

Totul se terminase, dar asta nu era o garanţie că nu putea reîncepe în orice clipă. Curtis evadase o dată, putea deci s-o mai facă şi a doua oară. Ştia

asta, dar gîndul n-o mai înspăimînta ca altădată. Era alta decît acum şase ani. Mai matură şi mai înţeleaptă. Mai puternică.

Şi dacă asta nu era destul, îl avea pe Luke Sinclair alături.

Elisabeth respiră adînc şi simţi că toate temerile ei o părăsesc. Era mai puternică, îşi repetă ea. Mai bună. Şi îndestul de matură ca să înţeleagă că toţi oamenii fac greşeli, şi nu trebuia să se condamne pentru că avusese încredere în Curtis.

În clipa asta ştia că niciodată Curtis nu va mai putea s-o ţină captivă, ca în ultimii şase ani.

Era în fine liberă. Liberă să facă orice-şi dorea.

Şi cu oricine-şi dorea. Simplu, într-adevăr, acum că se debarasase de toate complexele care o chinuiseră atîta amar de vreme. Dacă ideea n-ar fi fost atît de respingătoare, ar fi putut spune că îi e recunoscătoare lui Curtis pentru această scurtă reapariţie în viaţa ei.

Rîse şi îngropă acest gînd.

Era liberă!

Acum nu-i mai rămînea decît să-l convingă pe Luke că era nu numai bărbatul potrivit pentru ea, ci singurul. Nu-i mai ajungea speranţa că se vor revedea din cînd în cînd. Dorea să fie cu el, în Singapore, în Tahiti sau oriunde s-ar fi aflat.

El o iubea, dar era convins că nu e omul potrivit pentru ea. Prea dur, pretindea el. Prea violent. Din acest motiv, el nu-i va propune să vină cu el. De asta era sigură.

Aşa că nu avea de ales. Trebuia să-i spună că are de gînd să plece. Nu-şi făcea iluzii că el avea să accepte una ca asta. Se vor contrazice, ştia bine, şi va încerca s-o convingă că o legătură între ei nu avea nici un viitor.

Acum că ea se hotărîse, Luke n-avea nici o şansă.

Se aplecă să ridice o scoică micuţă şi roz. O puse la ureche, apoi surîse. Se întrebă dacă Wyatt îi pomenise vreodată şefului serviciului lui de pază despre încăpăţînarea ei ieşită din comun.

Îşi ridică faţa către ultimele sclipiri ale soarelui la asfinţit şi se rugă ca Luke să nu fie prea greu de convins. Acum că ştia ce vrea de la viaţă, era nerăbdătoare să muşte din ea.

Îl dorea pe Luke şi nu era dispusă să se lase refuzată.

Luke o urmărea cu privirea de la capătul aleii ce conducea spre casă, admirînd silueta micuţă şi delicată pe fundalul apusului de soare. Orizontul era auriu strălucitor, brăzdat de umbre purpurii, care se contopeau cu linia valurilor. Un spectacol magnific, care însă nu-i abătea atenţia de la silueta femeii de pe plajă.

O dorea pe Elisabeth aşa cum niciodată în toată viaţa lui nu dorise ceva. Dar nu întotdeauna visele se împlinesc. Luke ştia asta mai bine ca oricine. Cu

un semn din cap, îi dădu liber băiatului care o păzea, traversă fîşia de nisip şi se opri în spatele ei.

– Mă întrebam dacă tu şi Wyatt veţi termina vreodată, spuse ea fără să se întoarcă.

– Aveam multe probleme de rezolvat. Dacă nu făceam totul acum, n-aveam nici o şansă să scap de el. Şi m-am gîndit că nu vrei să ne culcăm diseară cu frăţiorul tău în capătul coridorului.

– A plecat?

– În cele din urmă. A ţinut să-l conducă personal pe Curtis înapoi la închisoare.

– Ar fi putut să-mi spună la revedere.

– I-am promis să-ţi transmit eu.

Îşi puse mîinile pe umerii ei şi o trase spre el. Cînd ea-şi rezemă capul pe umărul lui, îi cuprinse talia cu braţele.

– A spus Wyatt că va veni să te vadă săptămîna viitoare.

– N-am să fiu aici.

El se încordă, apoi o întoarse uşurel cu faţa către el.

– Şi mă rog, unde ai să fii?

Elisabeth îşi ridică privirea spre el. Ochii ei erau întunecaţi şi hotărîţi.

– Oriunde ai să fii tu, Sinclair. Te deranjează?

Luke o privi fix, strîngîndu-i inconştient umerii. Nu răspunse întrebării ei. Era esenţial ca ea să afle că ceva se schimbase.

– Pentru o clipă, acolo, pe vapor, am crezut că ai întins-o.

– Ai crezut că n-am avut curajul să plec? Elisabeth surîse şi scutură din cap. Aş merge oriunde cu tine, Luke Sinclair. Încă n-ai realizat asta?

– Acum te cred.

– De ce acum? şopti ea.

– Pentru că am realizat că eşti capabilă să iei singură decizii.

Luke o sărută pe frunte şi îşi încolăci degetele în părul ei bătut de vînt.

– Deci ţi-a spus Wyat cît sînt de încăpăţînată, zise ea rîzînd.

El dădu din cap.

– Aşa e. Dar mai ales am realizat că, dacă vrei să părăseşti insula, e pentru că asta e cea mai bună decizie pentru tine.

Ea se lipi de el, gîndindu-se cît de uşor avea să fie totul de acum, odată ce el ajunsese la concluzii identice cu ale ei.

Înainte ca ea să aibă timp să-i răspundă, el continuă:

– Şi-apoi, Squirt, n-aş mai putea dormi nopţile ştiindu-te singură aici, păzită numai de cîteva jucărele electronice.

– Sînt jucărelele tale.

– Eu sînt mai bun. Şi pe mine nu poţi să mă scoţi din priză.

Luke respiră adînc, închise ochii şi apoi îi redeschise, întîlnind privirea ei.

– N-am să plec de-aici fără tine şi, dacă rămîn, n-am să mai fac prea mult treabă pentru fratele tău.

– În treaba asta contează și dorințele mele? îl tachină ea.

– Desigur, cîtă vreme coincid cu ale mele.

Luke o sărută și suspină.

– Ești sigură, iubito? Crezi că poți fi fericită departe de-aici?

Elisabeth dădu din cap.

– Sută la sută sigură. Îmi va lipsi insula Quincy, dar mă voi descurca fără ea. N-am să-l mai las pe Curtis să-mi dicteze viața de acum înainte. M-am făcut mare.

Căldura din ochii lui o aproba, apoi îi mîngîie lovitura de lîngă gură.

– Te doare?

Ea-i făcu semn că nu, apoi se răzgîndi și făcu semn că da.

– Cred că trebuie să-mi dai un pupic, ca să-mi treacă.

– Ești sigură?

– Aștept de-o veșnicie, spuse ea dulce.

El îi atinse obrazul cu buzele, cu atîta blîndețe, încît ea își aminti cît de delicat era în fond. Elisabeth se înfioră în brațele lui, apoi închise ochii și îl lăsă să-i aline rana. Durerea dispăru și ea suspină, desăvîrșit de mulțumită.

Era fantastic, se gîndi ea. Luke e fantastic.

Apoi el puse stăpînire pe gura ei, cu un sărut adevărat, un sărut pe care-l așteptase toată după-amiaza. În cîteva clipe, nici unul din ei nu mai era calm și relaxat.

– Deci, ce-ai de gînd, Luke? întrebă ea, cu degetele înfipte în ceafa lui. Mă iei în serios dacă-ți spun că vreau să mă mut la tine?

– În afară de faptul că apartamentul meu e prea mic...

Ea ridică din umeri în fața unui asemenea argument ridicol.

– Detalii, Sinclair. La asta mă pricep.

– Și-apoi fratele tău...

Ea îl întrerupse din nou.

– Wyatt va fi fericit să mă știe aproape de el, ca să-i mai pese cu cine mă culc.

El o sărută din nou, apoi o lipi de pieptul lui.

– Am încercat să-mi dau demisia azi după-amiază, dar Wyatt n-a acceptat.

– De ce?! întrebă ea, privindu-l neîncrezătoare.

– Contractul meu expiră abia peste doi ani.

Ea scutură din cap nerăbdătoare.

– Știi ce vreau să spun. De ce vrei să-ți dai demisia? Am crezut că-ți place meseria ta.

– Ți-am mai spus, Elisabeth. E o viață dură, uneori nu prea frumoasă. Nu vreau să fii expusă la așa ceva.

– Îți aduc aminte că eu l-am rănit pe Curtis.

Avu un sentiment de ușurare la auzul obiecțiilor lui. Cu astea putea să se descurce.

Singurul lucru care ar fi învins-o ar fi fost ca el să n-o dorească.

Și nu părea să fie cazul.

– O rană minoră, Squirt. Eu am fost nevoit să

fac mult rău în apărarea fratelui tău și a celor din jur. Lumea nu e un loc prea sigur pentru oameni ca Wyatt, înzestrați cu puterea pe care ți-o dau banii mulți.

– Cu atît mai mult trebuie să ai pe cineva acasă, la care să te întorci, și care să-ți amintească ce suflet delicat ai. Renunț la insula asta minunată de dragul tău, Sinclair. Ai putea măcar să-mi arăți un pic de recunoștință.

– Orice ai crede tu, Wyatt nu va fi prea încîntat să știe că trăiești cu mine fără un inel în deget.

– Asta nu e treaba lui Wyatt, răspunse ea.

Inima îi bătea nebunește, realizînd că el era deja hotărît să o ia de nevastă. Nu era o idee rea, mai ales că ea avea de gînd să-i vorbească foarte curînd și despre copii.

– Dar sînt de acord să mă căsătoresc cu tine, dacă asta îi va face plăcere șefului tău...

Ar fi putut să jure că lui Luke îi tremurau mîinile.

– Te iubesc, Elisabeth Conner.

– De-asta mă mărit cu tine, șopti ea.

– Pentru că te iubesc?

Ea scutură din cap.

– Nu, pentru că eu te iubesc. Te aștept de-o viață întreagă, Luke Sinclair. Nici o clipă n-am avut de gînd să te las să pleci.

Luke o privi în ochi și se aplecă pînă cînd îi atinse buzele cu ale lui. Nu-și putu opri un surîs.

– Cel puțin nu mai trebuie să-mi fac griji în ce privește demisia. Wyatt o să mă dea afară pentru

asta.

– Contractul tău mai durează încă doi ani, chiar Wyatt a spus-o. Şi, pînă atunci, va fi unchi, şi nu va îndrăzni să te dea afară. Trebuie să te întorci la lucru, dacă nu vrei să murim de foame. Broderia mea nu cred să ne ajungă.

– Ai putea să mă înveţi şi pe mine. Am nişte mîini foarte îndemînatice.

Ca să i-o dovedească, palmele lui coborîră pe spinarea ei pînă jos şi începură un masaj uşor.

– Broderia ţi s-ar potrivi grozav. Păcat doar că nu vei reuşi să lucrezi destul de repede nici ca să cumperi hrana lui Sneakers.

– Sneakers o să deteste Singapore.

– Nu, dacă ne instalăm undeva lîngă apă.

Luke inspiră adînc, apoi se opri cu mîinile pe şoldurile ei.

– Atunci, ne-am înţeles?

– Ne-am înţeles. Am să mă mărit cu tine şi am să te fac un bărbat fericit. În schimb, tu vei face dragoste cu mine cît mai des.

– Am putea începe chiar acum, spuse el, lipindu-i şoldurile de ale lui.

Ochii ei sclipeau de dorinţă.

– Au plecat toţi?

– Cu excepţia cîtorva oameni pe care Wyatt a insistat să-i lase aici, dar aceştia înnoptează la familia Sloane. Todd a telefonat şi mi-a spus că rămîne cu mama lui la Seattle. Şi mîine dimineaţă îl va lua pe Sneakers de la veterinar.

El o cuprinse de după umeri şi porniră agale spre casă, în vreme ce soarele dispărea după orizont.

– Miss Eleanor şi Old Harry păreau mai mult decît încîntaţi să se întoarcă la cina lor intimă.

Ea rîse încetişor şi se strînse mai tare lîngă Luke.

– Mă întreb dacă ne-au lăsat ceva de mîncare.

– Nu-ţi fă griji, dragă. Gătesc eu.

– Tu găteşti?! întrebă ea surprinsă.

El rîse şi o grăbi spre casă.

– Nici n-o să-ţi vină să crezi cîte ştiu să fac din cîteva ouă.

Nu pomeni de sosul habanero pe care-l găsise ascuns în frigider.

– Credeam că facem dragoste înainte de a mînca, şopti ea strecurînd mîna în centura pantalonilor lui.

El întinse pasul.

– Şi înainte, şi după. Hai!

Ea însă se opri brusc, silindu-l să se întoarcă.

– M-am gîndit, Sinclair...

– Mă cheamă Luke! Îi cuprinse talia cu mîinile şi o trase lîngă el. Spune!

Elisabeth studie chipul bărbatului de lîngă ea. Faţa lui radia de forţă, de viaţă şi de fericire, şi ochii cenuşii reflectau toate emoţiile din inima lui.

Avea atîta dragoste de dăruit! Şi ea n-avea să se plictisească niciodată.

– Eu cred, Luke, că m-am îndrăgostit de tine incredibil de uşor.

– Deci visele se împlinesc, murmură el. Şi eu n-am ştiut asta pînă nu te-am cunoscut.

– Atunci n-ai ştiut nimic, Sinclair. Ea îi surîse, cu inima copleşită de dragoste pentru omul care o eliberase. Trăim într-o lume în care visele se împlinesc.

– Am visat că o să mă iubeşti.

– Te iubesc.

– Fără îndoieli, fără nici o ezitare! El dădu din cap, înmărmurit de încrederea ei deplină. Aş vrea să fi venit la tine cu patru ani în urmă.

– Atunci ar fi fost poate altfel. Nu eram pregătită pentru tine.

Ochii ei sclipiră şi, cînd trecură pragul, îl întrebă:

– Dar tu, tu eşti pregătit?

– Te temi că nu voi putea ţine pasul? o tachină el, luînd-o în braţe.

Ea rîse, apoi îşi lipi buzele de urechea lui ca să-i explice în detaliu cum avea de gînd să-i trezească interesul.

Pentru următorii cincizeci de ani, poate mai mult.

Sfîrşit

Loveswept

*"Are verva și entuziasmul tinereții...
O carte la fel de atractivă ca o cronică mondenă."*
Daily Telegraph

"Victoria Leigh are umor și imaginație, iar acțiunea te ține cu sufletul la gură."
Publishers Weekly

"O voce unică și semnificativă în beletristica feminină contemporană."
Romantic Times

Lei 2157+43TL = 2200

Loveswept

"Are verva şi entuziasmul tinereţii... O carte la fel de atractivă ca o cronică mondenă."
Daily Telegraph

"Victoria Leigh are umor şi imaginaţie, iar acţiunea te ţine cu sufletul la gură."
Publishers Weekly

"O voce unică şi semnificativă în beletristica feminină contemporană."
Romantic Times

Lei 2157+43TL = 2200

Dragoste periculoasă

❖

Victoria Leigh

Dragoste periculoasă

Loveswept

Victoria Leigh